

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 26 / Hejmar: 310 / Cotmeh 2007

söz bitti sıra eylemde

ÊDÎ BESE

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

Komplo gerçeği

Halen iç yüzü tam anlaşılamayan ve yarı resmi bir davet olarak nitelendirilebilecek bir çağrı sonrasında 'Atina macerasına' karar verdim. Ülkenin dağlarına yönelmek benim için idealdi. Ancak benim yüzümden binlerce kişinin ölmesine yol açabilecek bu seferi ahlaki kaygılarla erteledim. Siyasi çözüm şansının Avrupa'da denenmesinin daha uygun olabileceği düşünüldü. Zaten ordu kaynaklı olduğuna inandığım 1997'den beri bazı bilgi notları Avrupa örgütümüzce iletilince, bu kanım daha da öne çıktı. Fakat Atina'da beni karşılayan gerçek dost insanlar değil, ünlü Troya kahramanı Hektor'u doğru olmayan bir savaşa çeken erkeklerin tanrısı Zeus'un alnından yaratılmış mitolojik Athena kahpesi oldu. Beni öldürücü bir saha içinde tüm kar zihniyetli uygarlık güçleri ile savaşa zorladı. Karşılığında ise güya Troya'yı (Anadolu) ve Kıbrıs'ı alacaktı. Veya en azından bu yönlü bir politik imkan doğacaktı. Benim gibi herkesin beslendiği 20. yüzyılın reel sosyalist ve ulusal kurtuluşçu ideolojik çizgisi bu hileyi çözemezdi. Tarihte çok ünlü olan ve hem İskender hem de Napoleon'da dile getirilen Athena hilekarlığından beslenmiş Yunan devlet geleneği karşısında Ortadoğu bilgeliği ve yiğitliği ne yapabilirdi?

Davamın AİHM sürecinde eleştirilmesi gereken temel konusu birey toplum ilişkisine dayalıdır. Savunmamın ilk bölümünde kapsamlıca ele aldığım gibi, insan türünün gelişiminde toplumsallık öncelik taşır. Toplumsallığa dayanmayan birey tarifleri birer aldatmacadan ibarettir. Doğu toplumlarında hakim yan hep toplumsallığı esas alır. Toplumun eskiliği ve gelişimi ile ilgili bir yaklaşımdır. Batı uygarlığının doğuşunda ise bireysellik ağır basar. Hem Grek-Roma aşamasında, daha sonra ortaçağda hıristiyanlığın yorumlanmasında bireysel arayışlar hiç eksik olmamıştır. Rönesansta ve sonrasında ise bireysellik adeta tarihsel devrim yaşamıştır. Binlerce yıllık Doğu toplumlarında aşırı gelişen ve bireyi boğan toplumsallık peş peşe Rönesans, reformasyon, bilimsel devrim ve aydınlanma hareketi ile paramparça edilerek, önce birey toplum dengesi, 19. ve 20. yüzyıllarda da bireyin aşırı yükselişi yaşanmıştır. Çağımıza bireysellik damgasını vurmuştur. Bu sefer aşırılığa kaçan ve toplumu kemiren hastalık bireysellikten kaynaklanmaktadır. Sağlıklı toplum ve birey dengesi birey lehine adeta bir zırvalığa vardırılmıştır. Toplumsallık kölelik gibi algılanmaktadır. Aslında bu tür bireycilik bir nevi postmodern hayvanlaşma, primatlığa üst boyutlarda ve yeni koşullarda yeniden dönüştür.

AİHM'ne yansıyan sadece 'bireysel başvuru' hakkı bu hastalığın hukuk alanına yansımasını ifade etmektedir. Tümüyle toplumsal olan, her şeyini açıkça böyle ortaya koyan bireyi toplumundan, halkının iradesinden ayrı varsaymak tam bir hukuk hilesidir. Bu hukukun temelindeki adalet anlayışına da terstir. Ayrıca önemli bir politik gerçeği gizlemeye bilerek veya bilmeyerek alet olmaktadır. Kürt halkının özgür politik hareketini hukuk dışında bırakmaktadır. Kürt özgürlük hareketinin haklılığını gündem dışında tutup, AB'nin Kürt halkı üzerindeki sorumluluklarını örtbas etmeye yol açmaktadır. Leyla Zana ve arkadaşlarının davasında bu gerçeklik daha da sırıtmaktadır. Sözde sahiplenme adı altında cezaevindeki ve dışarıdaki (onlar da üstü açık cezaevinde sayılmaktadır) Kürt halkından ayrıştırıp sözde insan haklarını kurtarmaya çalışmaktadır. Davam dolayısıyla Avrupa uygarlığından kaynaklanan bu hileyi kabul etmem mümkün değildir. Beklenen, birey toplum dengesini kabul eden bir karardır.

AİHM hakkımda verdiği 6 Mayıs 2003 tarihli kararında Türkiye Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin verdiği kararı 'mahkemenin bağımsız olmadığı ve adil yargılanmadığım' gerekçesi ile uygun görmemişti. Buna karşın bağımsız ve adil karar verme durumunda olmayan bir mahkeme, 20. yüzyılın en kapsamlı bir komplosu sonucu getirilmemin hukuka uygun olduğuna dair görüş belirledi. Bu görüş veya karar özünde tamamen siyasidir ve komplonun devamından ibarettir. Önceden geliştirilmiş planlamanın bir parçası olarak belirlenmiştir.

Kaçırılmam AİHS'nin 5/2 maddesine tamamen aykırı olup, getirildiğim yere iade edilmem hukukun ve sözleşmenin bir gereği olduğu halde, hiç ifademe bile başvurulmaması peşin hükümlülüğü ortaya koymaktadır. Kaçırıldığıma ilişkin bir değil binlerce delil vardır. Daha da önemlisi, ben Avrupa toprakları olarak sayılması gereken yerden kaçırıldım. Büyük Daire (AİHM) eğer gerçeğe saygılı olmak istiyorsa benim ifademe başvurması gerekir; Ayrıca avukatlarımın bu konuda kapsamlı ve güçlü argümanlarını göz önüne almalıdır. Ben yargılanmaktan kaçınmıyorum. Türkiye'nin de taraf olduğu sözleşmelerin ruhuna uygun, bağımsız ve adil bir mahkemede yargılanmak en doğal hakkımdır. AİHM için temel görev bu yönlü bir yargılanmanın yolunu açmak olmalıdır. Adil olmanın ilk adımı bu yolun açılmasıdır. Mahkeme aldığı kararla bu yolu açmamaktadır. Tersine, idamı önleyip ebedi çürümeye terk etmeyi uygun görmektedir. Ölümü gösterip sıtmaya razı olmaya zorlamaktadır.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" kitabından alınmıştır.***

İçindekiler

PKK'lileşme hamlesi ivme kazanarak sürdürülecektir

"Önderliğin ölüme doğru sürüklenmek istendiği bir gerçekliktir. Bunun Kürt'ün iradesini kırma hareketi olduğu açıktır. Bir toplumun Önderliğine böyle bir yaklaşım seni ciddiye almıyorum, senin iradeni kırmak istiyorum anlamına gelir. Bu nedenle bir hamle başlattık. Sonuç alıncaya kadar sürdürülecek bir mücadele başlatma kararı aldık. Ölçüleri yükseltme ve yeniden PKK'lileşme hamlesi her gün ivme kazanarak sürdürülecektir. Bu konuda kavgayı göze alacağız. Her türlü imhayı göze alacağız, ama sistem içileşmeyeceğiz. Zarar görmeyelim, kırılmayalım, yakalanmayalım, ölmeyelim diye gevşek yaklaşımlara girmeyeceğiz. Şartlı devrimcilik yapmayacağız"

Ortadoğu'daki siyasal gelişmeler ABD'nin bölgeye müdahalesiyle yeni bir boyut ve doğrultu kazandı. ABD, kendi ekseninde bir bölge düzenini kısa sürede kuracağını sanırken, kısa sürede çıkmaza girdi. Geçen yıl bu çıkmazdan kurtulmak için Hemılton-Beaker raporu sunuldu. Bush yönetimi bu rapordan önemli düzeyde yararlanarak yeni bir uygulama dönemi başlattı. Kürtler için ne yapılacak, şiiler için ne yapılacak, sünniler için ne yapılacak, hangi sosyal politikalar, hangi siyasal taktikler uygulanacak vb konular üzerine yirmi otuz maddelik yeni bir planlama çıkarıp uygulamaya koydular. Yine de ortada ciddi bir başarı yoktur. Zaten bunu kendileri de kabul ediyor. Bu durum taktiklerde ve yaklaşımlarda yeni ilişkiler getirecek.

ABD politikalarının yakından takip edilmesi gerekmektedir. Çünkü bizim açımızdan da değerlendirilmesi gereken veriler bulunmaktadır. Bir yıl sonra demokratların seçimi kazanma ihtimali yüksektir. Demokratların içindeki Yahudilerin etkisi cumhuriyetçi partinin içindekilerden daha fazladır. Demokratlar siyasetlerinde her zaman Türkiye ve İsrail'i esas almışlardır. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde İsrail ve Türkiye eksenli politika izleme olasılıkları daha yüksektir. Türkiye'nin Kürt sorununu çözmeme konusunda inat etme nedenlerinden biri de budur. Demokratların, Türkiye'ye daha yakın politika izleyeceğini, bu çerçevede geçmişte olduğu gibi İsrail ve ABD'nin desteğini alarak Kürt özgürlük hareketini ezme imkanının artacağını düşünmektedir.

ABD yeni siyasal taktikler izleyecektir

Türkiye geçmişte ABD'nin desteğini almak için hep İsrail ile ilişkilendi. Şimdi de İsrail ile ilişkilerini geliştirerek, ABD desteğini daha fazla kazanmak istiyor. İsrail'in hiçbir zaman Türkiye'yi bırakamayacağını düşünüyor. İsrail ve Türkiye birbirine muhtaç hale gelmiş iki ülkedir. Birinin mevcut yaşam gerçeğini diğeri sağlamaktadır. Önümüzdeki dönemde, Demokrat iktidar ekseninde bu ilişkilerin daha da gelişeceğini söylemek yanlış olmaz. Bu durumu siyasetimize ve pratiğimize etkisi, buna göre taktiklerimizi, çabalarımızı, mücadele anlayışımızı ortaya koymak açısından iyi değerlendirmemiz gerekir. Mevcut durumda böyle bir siyasal süreç için bir buçuk yıllık bir zaman var. 2009 baharında, Demokratların kendi siyasetlerini pratikleştirecekleri bir süreç başlayacaktır. Tabii bizim bu zamanı çok iyi değerlendirmemiz gerekiyor.

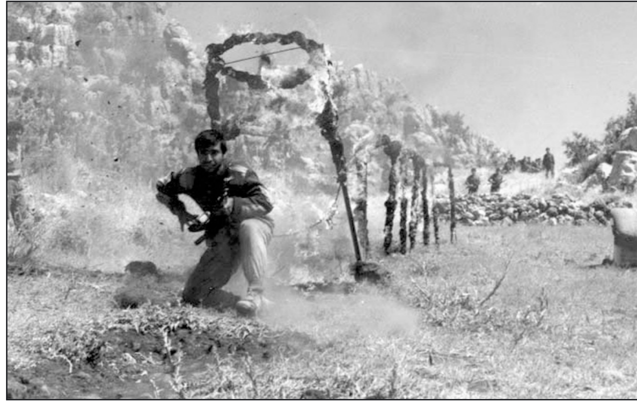
Cumhuriyetçiler bu dönemde çok yıprandılar. Dolayısıyla ne yaparlarsa yapsınlar çok köklü bir politika izleyememektedirler. Bu durumdan da yararlanarak, politikalarımızı ve mücadelemizi etkili sürdürerek, bugünden üzerimizde daha sonra yürütülecek oyunları ve planları bozabiliriz. Önümüzdeki süreci böyle bir sorumluluk ve yaklaşımla ele almamız gerekiyor.

ABD'nin başarısızlığı, arayışları ve başkanlık seçimi çerçevesinde böyle bir değerlendirmeyi yapmak yerindedir. ABD'nin politikaları, Cumhuriyetçiler ve Demokratlar ekseninde farklılıklar arz ederdi. Günümüzde ise bu farklılıklar değişmiştir.

Öte yandan, ABD zorlandıkça yeni ilişki ve ittifakları gündeme getirecektir. Ya daha fazla askeri müdahale yapacak ve İran'a girerek bölge politikalarını sertleştirecek ya da ilişki ve ittifaklarında yeni arayışlar içine girerek mevcut zayıflığını gidermeye çalışacaktır. Bu düzeyde bir sertlik izleyeceği yakın zamanda görülmediğine göre, kendisini hakim kılmak için çeşitli güç odaklarıyla ilişki ve ittifak geliştirerek yeni siyasal taktikler izleyecektir. Nitekim bir ara Suriye'nin üzerine çok baskı uyguladı, sonra gevşetti. Suriye'nin Irak'taki sünni Araplar üzerindeki etkisini kullanarak sünni direnişini zayıflatmayı ya da onları parçalamayı hedefledi. Hatta çeşitli yollarla İran'a mesaj göndererek, 'Irak'ta çok fazla sorun yaratmazsan, ben de senin üzerine çok fazla gelmem' biçiminde bir politika içerisine girdi. İran ve ABD görüşmeleri bunun için oldu. İran ve ABD görüşüyorsa bu, çok köklü politik bir konu üzerinedir. Yoksa diğer ufak tefek şeyleri çeşitli araçlarla hal edebilirlerdi. Bu, ABD'nin zorlandığının ve yeni arayışlar içinde olduğunun bir işaretidir.

Bunun yanında, Irak'taki sünni ve şiileri dengelemek istediği görülmektedir. Sünniler geçmişten beri çok örgütlü olduğu için, Irak istikrarı açısından bunun gerekli olduğunu düşünmektedir. Nüfus olarak şiiler çoğunlukta olsa da, Irak siyasetinde geçmişten beri belirleyici olan süniler olmuştur. O ba-

kımdan şiileri çok fazla öne çıkaran, sünnileri geri planda bırakan bir pozisyonun Irak'ta sonuç alamayacağını görmüştür. Bu nedenle Suudi Arabistan ve Suriye üzerinden Irak'ta bir denge oluşturmaya çalışmaktadır.

Suriye'de de dengeler değişmiştir. Suriye, Hafız Esat rejimi gibi ağırlıklı olarak alevilere dayanmamaktadır. Bugünkü Suriye yönetimi, sünnilerle ilişki geliştirerek tabanını genişletmiştir. Öyle ki, Suriye pozisyonu ve siyasi yaklaşımı itibariyle direnişi besleyen bir alan haline gelmiştir. Sünni tabandaki muhalefet giderek sistem içileşmektedir. ABD'nin son zamanlarda Suriye'ye yaklaşımı değiştiyse, nedenini bu gerçeklikte aramak gerekir.

ABD mevcut durumda Suriye'ye sert bir müdahalede bulunarak değil, biraz değiştirerek, biraz dönüştürerek, kendisine zorluk çıkaran bir ülke olmaktan çıkarmaya çalışıyor. Bu gerçeklik, Suriye politikamız açısından nasıl bir taktik politika izlememiz gerektiği konusunda dikkate alınması gereken bir veridir. Değişmek, dönüşmek isteyen, kısmi demokratik ya da bazı liberal açılımları arzulayan çevrelere ve rejim içinde değişime yakın kesimlere seslenmek, bu temelde Suriye'nin dönüşümünde rol oynama politikası yürütmek bizim açımızdan daha sonuç alıcı görülmektedir. Bunun da örgütlenme ve mücadeleyle sağlanacağı açıktır.

Mücadele edeceğiz, ama geçmişte bazı çevrelerin yaklaştığı gibi, 'ABD gelecek vuracak ve Suriye'de çok şey değişecek' yaklaşımı içinde olmayacağız. Tersine, halkımıza ve toplumsal kesimlere, kendi gücümüze dayanan bir toplumsal mücadele ve Arap halkının değişim dinamiklerine dayanan bir mücadele gerçekliğini esas alan bir politika yürüteceğiz. Kazandıracak olan da budur.

PJAK ve HRK gerillalarının direnişiyle İran politikaları sonuçsuz bırakılmıştır

ABD-İran çekişmesi devam etmektedir. İran, ABD tarafından sıkıştırılıp zorlanmaktadır. İran ise Irak'taki şiiler üzerinden siyasi aktör olmaya çalışıyor. ABD'yi böyle frenlemeyi düşünüyor. Irak üzerinde İran-Irak savaşında elde edemediği etkinliği şimdi elde etmiş durumdadır. Böyle bir çelişkili durum var. Bir taraftan ABD'nin baskısı altındayken, diğer taraftan kendini Irak üzerinde etkili kılmaya çalışıyor. İranlılar aslında çok pragmatiktirler. ABD gelinen aşamada Türkiye'yi yanına çekerek, Suriye'yi de İran ilişkilerinden kopararak İran üzerinde bir kuşatma yaratmaya çalışıyor.

ABD ile Türkiye arasında uzun süreden beridir İran üzerinde bir pazarlığın sürdüğü bilinmektedir. ABD, 'İran'la ilişkiyi kes, ondan sonra PKK ve Güney Kürdistan konusundaki taleplerini dikkate alırız' derken, Türkiye ise 'PKK'yi tasfiye etmede bizimle birlikte hareket et, ondan sonra İran'a karşı tutum alayım' demektedir. İran da, Türkiye'nin ABD'ye yanaşmaması için aynı biçimde PKK'ye karşı düşmanlık yapıyor. İran'ın bu kadar saldırmasının nedeni, Türkiye ile ilişkilerini sürdürmek, Türkiye'nin bu konuda tümden ABD politikasına yatmasına engel olmak içindir.

Hareketimiz, İran'la var olan gerilimi yumuşatmak istedi. Ancak İran, Türkiye ile ilişkisini geliştirmek için buna uymadı. Türkiye'nin kendisini bırakıp tümden ABD'nin politikasına yanaşmaması için PKK düşmanlığını körüklemeye devam etti. Nasıl ki herkes Türkiye'yi yanına almak için PKK düşmanlığı yapıyor, ihale alıyorsa, İran da PKK düşmanlığı yaparak Türkiye ile ilişkilerini sürdürüyor.

İran, PKK olmazsa Ortadoğu'da Kürtler bir güç olamaz, istediklerine ulaşamaz düşüncesindedir. Onun için de Türkiye ve Suriye ile anlaşarak PKK düşmanlığı yapmaktadır. PKK tasfiye olursa bütün Kürtler tasfiye olur düşüncesine Türkiye gibi İran ve Suriye de inanmıştır. PKK tasfiye olduktan sonra Kürtler ayağa kalkamaz, hiçbir Kürt hareketi Kürtleri Ortadoğu'da siyasi irade yapamaz düşüncesiyle birleşip, Özgürlük hareketini ortadan kaldırmak istemektedirler. İran bu nedenle gerilimi yumuşatmaya yanaşmadı.

İran önümüzdeki dönemde de bu gerilim politikalarını sürdürecektir. Buna karşı Kürt özgürlük hareketimiz İran'dan gelen saldırılara cevap verecektir. Kürt özgürlük hareketinin ezilmeyeceğini göstermek, yine Kürt sorununda olumlu yaklaşmasını sağlamak mücadeleyle gerçekleşecektir. Zaten PJAK ve HRK gerillaları direnerek, İran'ın Kürt özgürlük hareketini boğma politikasını sonuçsuz bırakmaktadır. Topyekun bir savaş olmasa da, İran'ın saldırılarına etkili misillemeler her zaman olacaktır.

ABD Türkiye-Irak eksenli bir politika hedeflemektedir

Diğer önemli bir husus da Türkiye-ABD ilişkileridir. Bölge politikası açısından Türkiye-ABD politikalarının nasıl bir seyir izleyeceği, hangi dengede buluşacakları önemlidir. Türkiye hala klasik politikada ısrar ediyor. ABD'nin gelinen noktadaki politikası da Türkiye'yi Irak ile uzlaştırıp, Türkiye-Irak ekseninde müdahalesini genişletmektir. İçine düştüğü zor durumu, Türkiye ve Irak ekseninde yürüteceği politikayla aşmayı hedeflemektedir. ABD mevcut durumda bunu sağlamaya çalışıyor. AKP'nin desteklenerek iktidara getirilmesinin nedeni de buydu. Ne var ki ABD, Türkiye'nin klasik politikaları nedeniyle Türkiye-Irak ekseninde bir bölge politikası şekillendiremiyor.

ABD'nin Irak'a müdahalesi öncesi de ılımlı islam hükümeti Türkiye için gerekli görülmüştü. Ilımlı islam olmasaydı, Türkiye'de daha ağır sorunlarla karşılaşabilirlerdi. Daha sonra gördüler ki, Türkiye ile Irak eksenli bir politika yaratmanın önünde bazı çevrelerin engeli var. Onları aşmak için de 22 Temmuz'da AKP'ye güç verdiler. Bu-

nu Batı'nın AKP'ye verdiği tam destekle değerlendirmek de yanlıştır. Önderliğin de belirttiği gibi destekliyorlar, ama bu, her yönüyle bir destek değildir.

AKP'nin güç yapılmasında, iktidara getirilmesinde sadece Türkiye'deki içi politikalar etkili olmadı. Bunda ABD'nin de etkisi vardır. Irak'la, dolayısıyla Iraklı Kürtlerle Türkiye'yi uzlaştırmada AKP'nin kolaylaştırıcı bir güç olacağını düşündüler.

PKK ve İran üzerine yapılan pazarlıklar anlaşmaları tıkamıştır

Irak-Türkiye ilişkileri bizim açımızdan yakından takip edilmesi gereken ilişkilerdir. Bilindiği gibi, bir ay önce Irak içişleri bakanı Türkiye'ye geldi, anlaşmalar yaptı. Bu sırada Erdoğan da Amerika'daydı. Türkiye ve ABD'de yapılan bu görüşmelerdeki pazarlıklar, ortaya çıkacak anlaşmaların düzeyini belirleyecekti. Nitekim Türkiye'deki anlaşmayı belirleyen ABD'deki, ABD'deki anlaşmayı da yönlendiren Türkiye'deki pazarlık oldu. Sonuçta sadece belirli düzeyde bir anlaşma sağlandı. Dolayısıyla Türkiye-Irak anlaşması ya da Güneyli güçlerle anlaşma istenilen biçimde yapılamadı.

Bu anlaşmaları esasta tıkatan, PKK ve İran üzerinde yapılan pazarlıklar oldu. Türkiye, PKK konusunda taviz almadan, bu konuda istediği sonucu elde etmeden, ABD'nin İran konusundaki taleplerini kabul etmeyeceğini ortaya koydu. Çünkü İran ve Suriye ile birlikte PKK'yi tasfiye etmede anlaşmışlardır. ABD de İran konusunda taviz almadan Türkiye'nin taleplerini kabul etmedi.

Dikkat edilirse, YNK'nin, Talabani'nin bize karşı tutumu son dönemde olumsuzlaştı. Bunda Talabani-İran ilişkilerinin payı çok önemlidir. İran ile çatışmalı durum, YNK'nin bize karşı daha olumsuz bir tutum içine girmesine yol açtı. Zaten Önderliğimiz İran-Talabani ilişkilerine daha önce dikkat çekmişti. Hatta Talabani'nin İran ile PKK arasında çıkan sorunlarda arabulucu olabileceğini belirtmişti. YNK'nin geçmişte her zorlandığında İran'a dayanması, aralarında önemli bir ilişki düzeyini de ortaya çıkarmıştır.

Türkiye Güney'e girerse kaybedecektir

Türkiye iki yıldır ABD üzerinde baskı yaparak, KDP ve YNK'yi Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürmek istiyor. Güney Kürdistan'a operasyon senaryosunu sürekli gündemde tutmalarının nedeni budur. En son Türkiye meclisinden Güney Kürdistan'a operasyon tezkeresini geçirmelerinin amacı da budur. Tabii Türkiye, KDP ve YNK'nin desteğini olmadan yapmayı planladığı hiçbir harekatın başarılı olamayacağını da bilmektedir. Daha önce 24 defa saldırı gerçekleştirmesine rağmen sonuç alamamıştır. Şimdi de KDP ile anlaşmadan Güney'e girerse kaybeder, bunu biliyor. Hem de stratejik düzeyde kaybedeceği sonuçlar ortaya çıkacaktır. Sadece Türkiye de değil, İran, Suriye hepsi birlikte kaybeder.

Türkiye'nin Güney'e girmesi durumunda bırakalım gerillaya darbe vurması, tersyüz olup, bozguna uğraması kaçınılmazdır. Türkiye, hiçbir dönem olmadığı kadar geniş bir cepheyi karşısında bularak, ikinci bir I. Dünya Savaşı sonrasını yaşayabilir. Sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'nin önemli bölümünü kaybetmeyle karşı karşıya kalabilir. Kürtlerle kavgalı ve birliğini bozmuş bir Türkiye'den herkes bir şey koparmak ister. Dolayısıyla, Güney'e gireceğim, Hewler'e gireceğim, Kerkük'e gireceğim lafları boştur. Bunlar, ABD'yi ve Güneyli güçleri üzerimize sürmenin şantajlarıdır. Tabii ki sınırlı düzeyde her zaman Güney'e girip çıkması, havadan ve karadan bombalama yapması mümkündür. Zaten hem ABD, hem Avrupa hem de Güneyli güçler sınırlı bir harekete zımnen onay vermiştir.

Türkiye'nin inkarcı politikaları Güneyli güçleri de kaygılandırmaktadır

Çok kapsamlı bir Güney harekatı ve Güney Kürdistanlı güçleri hedefleme, ancak PKK tasfiye edildikten sonra gündeme girebilir. PKK'nin etkisizleşmesi durumunda Türkiye ABD karşısındaki pozisyonunu güçlendirecek, böylece Güney Kürdistan'a girmeden KDP ve YNK üzerinde etkili olacak ve istediğini yaptıracaktır. Türkiye'nin amacı budur. Zaten KDP ve YNK'nin tüm kaygısı da bu nedenledir. Şu anda bize yönelmemelerinde bu kaygının payı vardır. Türkiye'nin tümden inkarcı politikaları Güneyli güçleri kaygılandırıyor. KDP ve YNK bu nedenle kendi pozisyonlarını sağlama almadan, bu konuda güven duymadan, PKK'ye karşı açık tutum almak istemiyorlar.

KDP ve YNK'nin ulusal politikaları yoktur, zorlandıklarında çok olumsuz duruma girmeleri de mümkündür. İlkel milliyetçilik denilen şey de özü itibarıyla budur. Kendi bölgemde yaşayayım da diğer parçalar ne olursa olsun yaklaşımı, bu güçlerde her zaman görülebilir. Türkiye, ABD politikasının eksenine girerse, ABD bu güçler üzerinde baskı oluşturabilir. Tabii Türkiye şu anda böyle bir politik pozisyonda değildir. Bu da mücadele edeceğimiz ve değerlendireceğimiz bir durum olarak önümüzde durmaktadır.

Biz Güneyli güçleri ulusal politika içinde tutmak, Türkiye'nin baskısı karşısında daha güçlü ayakta durabilmelerini sağlamak için ulusal konferansı toplama ve ulusal politika ilkelerini belirleme politikasını izlemeye bundan sonra da devam edeceğiz. Kürdistan'ın tüm parçalarında Türkiye'ye karşı oluşan tepkileri bir ulusal konferansla ulusal birlik çizgisine dö-

"Türkiye'nin Güney'e girmesi durumunda bırakalım gerillaya darbe vurması, tersyüz olup, bozguna uğraması kaçınılmazdır. Türkiye, hiçbir dönem olmadığı kadar geniş bir cepheyi karşısında bularak, ikinci bir I. Dünya Savaşı sonrasını yaşayabilir. Sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'nin önemli bölümünü kaybetmeyle karşı karşıya kalabilir. Güney'e gireceğim, Hewler'e gireceğim, Kerkük'e gireceğim lafları boştur"

"Kürdistan'ın tüm parçalarında Türkiye'ye karşı oluşan tepkileri bir ulusal konferansla ulusal birlik çizgisine dönüştürmek istiyoruz. Tüm parçalarda Kürt halkının özgürlüğünü tehdit eden Türkiye'dir. Ulusal konferansın karar altına alacağı ilkeler herhangi bir Kürt siyasi gücünün diğer parçaların aleyhine tutum takınmasını engelleyecektir. Bu, KDP ve YNK'nin Türkiye'nin baskıları karşısında yanlış politika içine girmelerini de engelleyecektir"

nüştürmek istiyoruz. Çünkü tüm parçalarda Kürt halkının özgürlüğünü esas olarak tehdit eden Türkiye'dir. Ulusal konferansın karar altına alacağı ilkeler, herhangi bir Kürt siyasi gücünün diğer parçaların aleyhine tutum takınmasını engelleyecektir. Bu, aynı zamanda KDP ve YNK'nin Türkiye'nin baskıları karşısında yanlış politika içine girmelerini de engelleyecektir. Tabii ileride Türkiye'nin ABD politikaları doğrultusunda hareket etmesi durumunda KDP ve YNK'nin olumsuz bir politik duruş içine girmeleri olasılığı da gözden uzak tutulmamalı, Kürt aydınları ve halkı bu konuda duyarlı hale getirilmelidir. Bu konuda halkımız ve aydınlar yeterince duyarlı olmazsa, Türkiye, KDP ve YNK üzerinde baskı yaratarak, PKK karşıtı bir pozisyona çekebilir. Şu anda YNK ve KDP'nin bu baskılara karşı direndiği görülmektedir. Bu nedenle halkımız ve tüm Kürt aydınları KDP ve YNK'nin bu duruşunu desteklemeli ve teşvik etmelidir.

Bir parça diğerine feda edilerek Kürdistan halkı özgürleştirilemez

Şu gerçek açığa çıkmıştır: Kürdistan halkının özgürlüğü, bütün parçalarda özgürlüğünün gelişmesiyle mümkündür. Bir parça diğerine feda edilerek, diğer parçaların da kendini özgürleştirmesi mümkün değildir. Güney Kürdistan da ancak Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin ayakta kalmasıyla kendini var edebilir. Ya da küçük bir Ermenistan gibi Kerkük ve diğer birçok alan gibi Kürdistan'ın diğer parçalarını feda ederek kendini yaşatabilir. Dolayısıyla KDP ve YNK'ye PKK tasfiye edildiği taktirde Kerkük olayında olduğu gibi durumların daha kötü olacağını göstermek gerekiyor.

ABD, Kerkük konusunda Türkleri ve Arapları dinledi. Çünkü Kürtler kendilerini dinletecek kadar güçlü olamadılar. KDP ve YNK'yi elden geldiği kadar Türkiye'nin politikalarından uzak tutmaya çalışacağız. Tabii ki Kürt özgürlük hareketinin hiçbir koşulda Türkiye'nin istediği politikaları kabul etmesi düşünülemez. KDP ve YNK'nin Türkiye'nin baskıları karşısında zayıf duruşlar içine girmesini ve bunu Özgürlük hareketine dayatması da söz konusu olamaz. Türkiye basınında Güneyli güçler üzerinde böyle bir baskının kurulacağı, PKK'nin de KDP ve YNK'nin dayatmalarını kabul edeceği söylenmektedir. Bunlar hayali senaryolardır. Kürt özgürlük hareketinin, Kürt halkının temel demokratik hakları ve özgürlükleri konusunda olumlu bir gelişme olmadan, mücadelesini her koşulda sürdüreceği tartışmasızdır. Kürdistan özgürlük coğrafyasında hiçbir güç özgürlük gerillasını etkisizleştiremez. Her koşulda direnen ve kazanan gerilla olacaktır.

Tezkere öncesi ve sonrası açıkça ortaya çıkmıştır ki, Türkiye'de siyasetin odağında Kürt sorunu vardır. Türkiye'deki siyasal gelişmeleri belirleyen PKK'nin pozisyonudur. Ortadoğu'da bile Kürt sorununda belirleyici olan güç PKK'dir.

Türkiye'deki siyasal gelişmeleri belirleyen PKK'nin pozisyonudur

22 Temmuz öncesi AKP ve genelkurmay PKK'yi ezme konusunda birleşmişlerdir. Bunu 22 Temmuz'dan sonra pratiğe geçirdiler. Mücadelemizin gelişmesiyle birlikte AKP'nin Kürt düşmanı gerçek yüzü giderek açığa çıkmıştır. AKP, PKK düşmanlığında herkesten daha ileri giderek, hem diğer güçlerin kendine yönelik tepkilerini PKK üzerine yöneltiyor, hem de böylece sistem içine daha fazla yerleşmenin imkanını buluyor. Zaten islamcı partiler, her dönemde önlerindeki engelleri PKK düşmanlığı yaparak aşmak istemişlerdir. AKP, geçen beş yılda Kürt sorununda adım atmayarak kendini yaşatırken, şimdi de 'en iyi ben bitiririm' diyerek, devlet içinde yerleşmeye çalışmaktadır. AKP'nin Kürt düşmanlığında bu kadar pervasız olmasının altında yatan gerçek budur.

AKP'yi Kürt sorununda en büyük rantçı olarak görmek gerekir. 1990'lı yıllarda rantçılık yapanlar daha çok bazı bireyler ve çıkar çevreleriydi. Şimdi ise, çok geniş bir çıkar çevresi AKP şemsiyesi altında Kürt düşmanlığı yaparak, deveyi hamuduyla yutar biçimde bir rantçılığa bulaşmıştır. AKP, Kürt sorununun yaşanmadığı koşullarda kendisinin saf dışı edileceğini düşünmektedir. Bunun içindir ki AKP'nin bu gerçeğini teşhir edip ortaya çıkarmadan, Kürt sorununda adım atmak zorlaşmıştır.

Önderlik, "AKP'nin iktidara gelmesi bir devlet düzenlemesidir" dedi. Devlet ve AKP arasında bir çatışma vardı. 2006'da önce teslim oldu. Ondan sonra da tamamen devlet düzenlemesi olarak işlev kazandı. Seçimden önce Güney Kürdistan konusunda ordunun 'ben girerim', AKP'nin 'giremezsin' çatışmaları tamamen bir özel savaş senaryosuydu. Kürt halkının oylarını AKP'ye yöneltmek için geliştirilmiş bir oyundu. Artık AKP'yi değerlendirirken, bu gerçekler göz ardı edilmemelidir. AKP'nin çelişkisi sistemle değildir tam tersine, kendisini güçlendirerek, sisteme kabul ettirmeyi amaçlamaktadır.

Dikkat edilirse, AKP temmuz seçimlerinden sonra kendine daha da güvenen bir posizyon aldı. Aldığı yüksek oyu sistemle bütünleşmek için değerlendirdi. Devlet ve ordu içerisinde bazı kesimler de 'islamcı kesimleri bazı yanları ile sistem içine katmadan, Kürtler üzerinde politikalarımızı artık sürdüremeyiz ve istikrarlı olamayız' diyerek, AKP'nin sistem içine çekilmesini istemiştir. Nitekim belki ileride yeni bir 27 Nisan muhtırası vererek, tümden sistem içi hale getirmeye çalışacaklardır. Zaten bu süreç hala devam ediyor.

AKP, Kürt düşmanlığı yaparak iktidarını sürdürmeye çalışırken, genel kurmay ve klasik iktidar odakları da AKP'yi kullanarak Kürt halkını imha etmek istemektedir. Çünkü Kürdistan'da AKP dışında kullanacağı siyasi bir güç kalmamıştır. Hatta Ortadoğu'da AKP dışında kullanacağı başka siyasi güç de yoktur. Dolayısıyla AKP ve genelkurmay birbirlerini kullanmaktadır. Önderliğimize karşı saldırı böyle bir geniş ittifakın sonucudur.

Yeni savaş konseptinin temel amacı Kürtlerin iradesinin kırılmasıdır

Bu saldırı, AKP'nin 22 Temmuz sonrası savaş hükümetini kurmasından sonra pervasızca ve açık biçimde yapılmıştır. Cumhurbaşkanının Kürdistan'a gidişi sonrası arttırılan askeri saldırılar, ABD ve Avrupa'da Kürtlerin hiçbir sorununun kalmadığının söylenmesi bu yeni savaş konseptinin parçasıdır. Amaç; Kürt halk önderinin tasfiyesi temelinde bütün Kürtlerin iradesinin kırılarak, bir daha ayağa kalkamayacak hale getirilmesidir. PKK tasfiye edildiği takdirde Kürt sorununun sadece Türkiye'de değil, tüm Ortadoğu'da bastırılacağı hesabıyla saldırılar çok boyutlu sürdürülmektedir. Önderliğimize saldırı da bu bastırma hareketinin birinci hedefi durumundadır.

Hareketimizin ***"Êdî Bese", "Önderliği yaşa ve yaşat"*** hamlesi de bu saldırıyı durdurmak ve özgürlük mücadelesini yükselterek, Önderliğimiz şahsında halkımızın özgürlüğünü hedeflemek için geliştirilen bir adımdır. Türk devleti, Güney Kürdistan üzerinde tezkere ile baskı kurarak, bu hamleyi etkisizleştirip, Önderliğimiz şahsında yürüttüğü Kürt halkının iradesini kırma savaşını sonuca götürmek istemektedir. Devlet eliyle planlanan şovenist hamle ve saldırının amacının bu olduğundan kuşku yoktur.

Türk devleti hareketimizin "artık yeter" ile hem örgütsel, hem de mücadele hamlesini başlattığının farkındadır. Bu özgürlük hamlesini etkisizleştirmek için de karşıt bir saldırıya geçmiştir. Ancak buna hazırlıklı olan hareketimiz, Şırnak ve Hakkari'de gerçekleştirdiği büyük eylemlerle tasfiye hamlesine büyük bir darbe vurmuştur. Tasfiye hamlesinin kendisini örgütlendirip harekete geçmesine fırsat verilmeden, büyük bir darbe vurularak, daha baştan zayıf düşürülmüştür.

Türkiye kendi toplumunu kandırmanın bedelini travma yaşayarak ödüyor

Türk devleti, geçmişte 9 Ekim Komplosu'nda Suriye üzerinde yürüttüğü baskıyı bugün de KDP ve YNK üzerinde sürdürmektedir. Bu konuda ABD'nin Irak ve Ortadoğu'da sıkışmasından yararlanarak, ABD üzerinden KDP'ye baskı yaparak, PKK etrafında bir kuşatma hareketi yürütmek istemektedir. Ne var ki bugünkü koşullar, tüm bu güçlerin Türkiye'nin isteğini yerine getirmesine elverişli değildir. Kürt

özgürlük hareketi tüm parçalardaki örgütlenmesi, mücadelesi ve duruşuyla bu oyunu erkenden bozmuştur. Türkiye ya her konuda dış güçlerin dediğini yaparak, çok kötü duruma düşüp geleceğini tümden karartacak ya da Kürt sorununu demokratik temelde çözerek, geleceğe umutla bakacaktır. Mücadelemiz Türkiye'ye bunların dışında başka seçenek bırakmamıştır.

KDP ve YNK'nin de Türkiye'nin bu kadar şoven bir saldırı yürüttüğü bir ortamda, Türkiye'nin inkarcı, soykırımcı Kürt düşmanlığına ortak olması giderek zorlaşmaktadır. Türkiye, Kürt sorununda makul bir çözüme yanaşmadan ne uluslararası güçleri ne de Güney Kürdistanlı güçleri istediği biçimde Kürt özgürlük hareketine karşı izlediği politikalarda kullanması mümkündür. Zaten makul bir çözüme yanaştığında, bu güçlerin Kürt özgürlük hareketi karşısında kullanılmasının bir anlamı da kalmayacaktır. Çünkü öyle bir durumda sorun zaten makul bir siyasi çözüme kavuşmuş olacaktır.

Türk devleti aslında kendi kazdığı kuyuya düşmüştür. Yıllarca PKK'nin bittiğini söyleyerek, Türkiye toplumunu kandırmıştır. Ne var ki 2004 1 Haziran Hamlesi ile durumun böyle olmadığı görülünce, Türk toplumu tam anlamıyla bir travma yaşamıştır. Şimdi bu travmayı sadece halk değil, tüm siyasi partiler ve devlet de yaşamaktadır. Türkiye, toplumu aldatmanın ve kendini kandırmanın bedelini bugün ağır bir travma yaşayarak, ödemek zorunda kalmıştır. Bu durumdan çıkmak için de demokratik siyasi yaklaşımı değil, toplumun çılgınlaştığı bir şoven dalgayı geliştirmiştir. Şimdi bu 'frenkeştayn' kendini yiyecek temelde büyüyünce, başta hükümet olmak üzere birçok çevre bu durumdan korkmaya başlamıştır. Çünkü bu şoven dalga Türkiye'de iki halkın birlikte yaşamasını zorlaştırmaktadır. Türkiye'nin bu durumdan kurtulmasının çaresi de Kürt sorunun çözümüne yanaşmasından geçmektedir.

Şu anda Türkiye'nin böyle bir çözüm politikası yoktur. Aksine bastırmada ısrarlıdır. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketi de bu politikayı başarısızlığa uğratma mücadelesi verecektir. Bu mücadele, 'Êdî Bese' hamlesi hedefine ulaşana kadar sürecektir. Türkiye'nin diplomatik ve siyasi baskıları da bu mücadeleyi durduramaz.

Hiçbir güç mücadelemizi kendi politikasına hizmet eder hale getiremez

1 Ekim ateşkesinin nasıl boşa çıkarıldığını ve mücadelemizin tasfiyesi için kullanılmak istendiğini geçen dönemde gördük. Ateşkes isteyen hiçbir çevre, ateşkesten sonra ateşkese sahiplenmedi. Türk devletinin imha saldırılarına tepki göstermedi. Hatta bastıma hareketleri karşısında sessiz kal-

dı. Zaten kara kuvvetleri komutanı da "biz bu ateşkes sürecinde hiçbir zaman olmadığı kadar operasyonları arttırdık, kar kış demeden terörizme karşı mücadele ettik" diyerek, ateşkese nasıl yaklaştıklarını ortaya koymuştur. Bu nedenle yeni bir ateşkesi sahiplenme, çözüm yolunda adım atma ve diyalogla sonuçlandırma konusunda bir gelişme olmadığı takdirde ateşkes çağrılarının anlamı yoktur. Zaten Türk devlet yetkilileri ve siyasi çevreleri de bundan sonra tek yolun bitirmek olacağını açıkça dillendirerek, saldırıları kesintisiz biçimde devam ettireceklerini itiraf etmiştir.

Mücadelemiz dost ve düşmanı netleştirecek niteliktedir

Bu politika karşısında Kürt halkı ve Kürt özgürlük hareketine düşen görev "Êdî Bese" diyerek, mücadeleyi yükseltmektir. Başka her türlü tutum ve gevşeklik, intiharla özdeştir. Dolayısıyla Talabani ya da başka çevrelerin hiçbir karşılığı olmayan ateşkesten söz etmelerinin bir anlamı yoktur. Hiçbir güç bizim mücadelemizi kendi politikasına hizmet eder hale getiremez. Bundan sonra zalimi ve inkarcıyı yumuşatmak için yapılacak her şey, onları daha fazla zalim ve inkarcı yapmaktan başka bir sonuç vermez.

Aslında sadece Kürt halkı ve Kürt özgürlük hareketi değil, Türkiye halkı da "artık yeter!" deme noktasına gelmiştir. Yaşadığı travma bir yönüyle de çözüm isteme dinamiğini taşımaktadır. Eğer mücadele güçleri çözüm için ortaya çıkıp topluma umut verirse, Türkiye toplumunun da demokratik siyasi çözüm isteyeceğinden kuşku duymamalıyız.

Bu nedenle Önderliğimiz, demokratik cumhuriyet konferansıyla, demokratik toplum kongresini önerdi. Demokratik cumhuriyet konferansının amacı; Türkiye sınırlarına dokunmadan hatta üniter yapıyı biçimsel anlamda koruyarak, Kürt sorununu çözüp Türkiye'yi demokratikleştirmektir. Önderliğimiz rolünü oynayacak bir konferansın Kürt sorununun çözümünü yakınlaştıracağını düşünmektedir. Demokratik cumhuriyet konferansının Kürdistan'daki karşılığını ise demokratik toplum kongresi olarak öngörmüştür. Bu kongrede de Türkiye toplumunun kabul edebileceği bir siyasi proje ortaya konularak, demokratik cumhuriyet konferansına güç verilecektir. Birisi Kürt'ü ve Türk'ü ile tüm Türkiye halkının meclisi rolünü oynarken diğeri de Kürt halkının iradesini temsil eden bir meclis olarak demokratik cumhuriyet meclisini tamamlayacaktır. Görüldüğü gibi Türkiye'nin saldırısının artmasına rağmen, ne kadar doğru bir politika izlenir ve Kürt sorunu çözülürse, Türkiye'nin demokratikleşmesi de o kadar imkan dahiline girecektir.

Bir yandan Kürt sorununun çözüm imkanlarının arttığı diğer yandan Özgürlük hareketinin bastırılması için her yolun kullanılacağı bir dönemden geçiyoruz. Eğer iyi örgütlenip mücadeleyi geliştirecek bir tempo tutturamazsak, inkarcı güçlerin hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da özgürlük mücadelesini bastırmak için yeni araçlar devreye koymaları ihtimal dahilindedir.

Nitekim 'islamcılar mahalle baskısı kurup türbanı hakim kılacaklar' biçiminde değerlendirmeler yabana atılmamalıdır. Devlet Türkiye'de Doğu Perinçek ve bazı ulusalcı sol kesimleri kullanmak için bunların önünü açacak, mahalle baskısıyla islamcı kesimleri sınırlamaya yönelecektir. Kürdistan'da ise Hizbullah'ı yeniden güç yaparak 1993'lerdeki gibi mahallelere hakim olmaya çalışacaktır.

Bu gerçeklik de dikkate alınarak, önümüzdeki süreçte AKP'ye karşı daha keskin bir mücadele yürütülmesi gerekecektir. Çünkü Kürdistan'da devlet AKP'dir. YNK ve KDP AKP'yi, AKP'de bunları kullanmak istiyor. Bu durum en fazla da Kürt halkının özgürlük mücadelesine zarar vermektedir. Bu oyunu bozmamız için AKP'ye kesin tavır almamız gerekir. AKP'ye açık tavır aldığımızda, gerçek yüzü açığa çıkacaktır. Böyle olunca da AKP'yi destekleyen Kürt çevreleri ya AKP'yi bırakacaklar ya da tamamen ihanet içine girerek AKP'yle birleşip Kürt özgürlük hareketine saldıracaklardır. Mücadele bu dönemde ilaç gibidir. Yani herkesi, dost ve düşmanı netleştirir. Bu yönüyle altın değerinde olan bu zaman dilimininde bizim daha doğru taktik ve politika izlememiz gerekir.

Anayasa tartışma sürecinde bütün Kürt çevreleri ortaklaşmalıdır

AKP üzerindeki mücadele önemlidir. AKP, hem Türkiye halkı açısından hem de Kürdistan açısından gelecekte büyük tehlikeler içermektedir. ABD'nin işbirlikçi ılımlı islamı yaratıp Ortadoğu'da kullanmak istemesi, bu tehlikeyi daha da büyütmektedir. Bizim açımızdan Ortadoğu'nun ılımlı islama ihtiyacı yoktur. Bize göre özünü korumuş, kendini yenilemiş islama ihtiyacı var. Din, özü itibariyle toplumsal anlamı olan bir şeydir. Bütün dinlerin özü budur. Ilımlılaşmış ve işbirlikçi hale gelerek, sistemin yedeği durumuna düşmüş islam ise toplum karşıtı ve tehlikelidir. Bu yüzden Önderliğimiz *"ben kültürel islama karşı saygılıyım"* demiştir. Çünkü bütün dinler özünde toplumsal işlevi olan düşüncelerdir. Din şimdi Kemalistlerin ve bazı alevilerin yaptığı gibi allah ile kul arasındaki bir ilişki düzeyine indirgenemez. Toplumsal işlevi olan çok önemli bir olgudur. Bizim islama yaklaşımımız; ılımlılaşması değil, kendi özüne bağlı kalarak, reforma uğrayıp, toplumsal işlevini sürdürmesidir.

Anayasa tartışmaları gerilemiş olsa da biz de bu işin içindeyiz, girmeliyiz. Anayasa tartışmaları sürecinde kendi taleplerimizi ortaya koyabilmeliyiz. Ör-

gütlenmeli ve ayağa kalkmalıyız. Önderlik bu yüzden demokratik cumhuriyet kongresi dedi. Zaten biz de Türkiye solu da otuz yıldır Türkiye'nin demokratikleşmesini istemiyor muyuz? Temel zihniyeti olan anayasayı değiştirmek istiyoruz. Bu yönüyle anayasayı değerlendirme sürecini bir mücadele süreci haline getirebiliriz. Fırsattır. Onun için görmezden gelemeyiz, Anayasa sürecindeki taleplerimizi bütün kesimler destekleyebilir. Bütün Kürt çevrelerini anayasa talepleri çerçevesinde ortaklaştırma yaklaşımı doğrudur. Ama bunun bir mücadele gücüne dönüştürülmesi gerekir. Bu yaklaşımla ele alınırsa, anayasa tartışmaları süreci aynı zamanda bir mücadele sürecine dönüşür.

Önderliğin de belirttiği gibi, yakın dönemde Türkiye'deki gelişmelerden de anlaşılıyor ki, yapılmak istenen anayasadan fazla bir şey beklememek gerekir. Nitekim anayasaya ruhunu veren temel maddeleri değiştirmeyeceğiz diyor, herkes dil, kültür, kimlik bakımından her ne olursa olsun Türk'tür diyor. Yani eskiden daha tehlikeli. Şimdi açıkça diyor ki; sizi yok edeceğim, kimliğiniz yok, diliniz yok, sizi Türkleştireceğim. Böyle bir yaklaşım var. O açıdan Önderlik *"İlker Başbuğ'un yaklaşımlarından bir şey çıkmaz"* dedi. Bu ayrı bir şeydir ama bunu fırsat bilip, mücadele ederek çıkacak anayasayı daha baştan meşru hale getirmek ayrı bir şeydir. Onu bilmemiz lazım. Öyle bir hava oluşturmalıyız ki, bu anayasa Türkiye ve Kürt toplumunun taleplerini karşılamadığı için gayri meşru kabul edilsin. Çünkü mücadele meşruiyet üzerinden yükselir. Biz de mücadelemizi meşruiyet üzerinden yürütüyoruz. Herkes mücadelesini meşruiyet üzerinden yürütür. O bakımdan bizim meşru onun da gayri meşru olması önemlidir. Geçmişte nasıl ki 12 Eylül anayasası daha baştan gayri meşruydu, bu nedenle de mücadelemiz onu bir meşruiyet zemini olarak değerlendirdi ise şimdi yeni anayasa sürecinde de bunu bir mücadele zemini olarak değerlendirmek gerekir.

Hareketimiz Önderliğin belirttiği demokratik özerklik çerçevesinde beş madde ile taleplerini ortaya koymuştur. Önderliğin itirazı bu maddelere değildir, böyle anlamamak lazım. Önderliğin demokratik özerkliği belirttiği bütün görüşme notlarında bu maddelere vurgular yapılmıştır. 'Demokratik özerkliğin içinde Kürtlerin de meclisi olacaktır' demiştir. Demokratik özerklik, aynı zamanda Kürtlerin bir meclisinin olmasıdır. Kaldı ki görüşme notlarında anadilin bütün anayasalarda demokratik bir hak olduğuna vurgu yapmaktadır. Önderliğin tepkisi, örgütlenmeden, güç olmadan bir şeyleri istemeye yöneliktir. Her şeyi devletten beklemeye bir tepkidir. Önderliğin mücadele mantığında örgütlenip, güç olup, sorunu çözecek pazarlık gücüne ulaşmak esastır. Hala anlaşılmamışım derken, kastettiği budur. Eleştirinin kendini güç yapamama, örgütleyememe yani bu talepleri karşılayacak bir konuma gelememeye yönelik olduğunu anlamalıyız.

Böyle bir mücadele sürecinde şartlı devrimcilik yapılmamalıdır

Yeni bir sürece giriyoruz. Önderliğin ölüme doğru sürüklenmek istendiği bir gerçekliktir. Bunun Kürt'ün iradesini kırma hareketi olduğu açıktır. Bir toplumun Önderliğine böyle bir yaklaşım ne anlama gelir? Seni ciddiye almıyorum, senin iradeni kırmak istiyorum anlamına gelir. Bu konuda Önderlik 'Kerkük, Şengal, İran'ın saldırılarının benimle bağlantısı var' dedi. Bunlar tamamen irade kırmak, iradesiz Kürt'ü ortaya çıkarmak için geliştirilen saldırılardır. Bunu böyle görmek gerekiyor. Bu yüzden bir hamle başlattık. Süreklileşecek bir mücadele süreci başlatıldığını bilmek lazım. Kampanyanın bir zamanı vardır ama bunun zamanı yok. Sonuç alıncaya kadar sürdürülecek bir mücadele başlatma kararı aldık. Mücadelemizin odak noktası olan Önderlik şahsında irademiz kırılmak isteniyor. Yani hareketimiz ezilmek isteniyor. Böyle bir yaklaşım karşısında biz de bütün güç ve imkanımızla direnişimizi sürdüreceğiz. Kaldı ki Türkiye'nin herhangi bir çözüm girişimi yok. Bu hamle süreci şiddetli bir mücadelenin başlangıcı oluyor.

Sonuç olarak, bu süreçte yapılan tüm örgüt konferanslarının (basın, kültür, özgür yurttaş, bilim aydınlanma vb) pratikleşmesi gerekmektedir. Eski örgüt ve kadro anlayışıyla bu süreci yürütemeyiz. Ölçüleri yükseltme ve yeniden PKK'lileşme hamlesi her gün ivme kazanarak sürdürülecektir. Bu konuda kavgayı göze alacağız. Her türlü imhayı göze alacağız, ama sistem içileşmeyeceğiz. Zarar görmeyelim, kırılmayalım, yakalanmayalım, ölmeyelim diye gevşek yaklaşımlara girmeyeceğiz. Şartlı devrimcilik yapmayacağız.

Kurumumu koruyayım, falan şeyi koruyayım anlayışları terk edilecektir. Biz kurumları mücadele ederek ortaya çıkarmışız, DTP'yi mücadele ederek ortaya çıkarmışız. O bakımdan mücadeleyi her alanda en etkili biçimde sürdüreceğiz. Kurumlarımız sistem içileşemez. Bunu kesinlikle aşmamız gerekir ve aşacağız da.

Sivil toplum örgütlenmesi böyle olmaz. Önderliğin sivil toplum örgütlenmesi dediği şey, toplumu örgütleyip güç olmaktır. Komün olacak, mücadele edecek, sivil toplum örgütü olacak dedi. Mevcut sivil toplum örgütlerinin çoğu mücadeleyi geri çeken örgütlenmeler haline gelmiş. Biz öyle sivil toplum örgütleri istemiyoruz.

Önderlik doğrudan demokrasinin parçası olarak sivil toplum örgütlerinden söz etti. Toplum örgütlenir, örgütlenen toplum güç kazanarak eyleme geçer. Örgüt eylem bağını Önderlik kadar iyi bilen başka bir liderlik yoktur. Toplumun tüm kesimleri örgütlensin ve eyleme geçsin diyor. Ancak mevcut sivil toplum örgütleri bırakalım eyleme geçmeyi, eylemleri tehlikeli görüp engelliyor. Hatta 'özgür yurttaşın örgütlenme görevi vardır, eylem yapma görevi yoktur' gibi sözler sarf ederek, bir yanılgıyı yaşamaları dahi söz konusudur. Oysa özgür yurttaş hareketi, demokratik halk inisiyatifinin devamı olan, eylem gücünü tabana yayan, bu amaçla oluşturulan bir örgütlenmedir. Dolayısıyla bu tür sağ ve tasfiyeci eğilimleri aşacağız. Bürokratizmi, liberalizmi, kendine karşı mücadele etmeyen ve geliştirici olmayan dogmatizmi aşacağız. Bunları aştıkça örgütlenme de eylem de gerçekleşecektir.

ULUSLARARASI KOMPLONUN 10. YILI VE GÖREVLERİMİZ

"Faşist ordu sürülerinin halk üzerindeki, gerilla üzerindeki katliamlarının hesabı bir bir sorulacaktır, intikamları alınacaktır. Gerilla fedai çizgisindedir, bu kararı vermiştir. Bunun gereklerini sonuna kadar direnerek yerine getirecektir. Artık yeter demek, sözün bittiği, eylemin başladığı yer demektir. O bakımdan çok konuşmak 'artık yeter'e uygun düşmüyor. Çok konuşmak değil de eyleme geçmek, harekete geçmek gerekiyor. Bunun nasıl olacağını bulmak zor değildir. Herkes bulabilir, olduğu yerde direnebilir, bir mücadele geliştirebilir. Mutlaka gericiliği teşhir eden, ona darbe vuran, Önderliğe sahiplenme mücadelesini, özgürlük mücadelesini adım adım geliştiren bir hamleyi kendi koşullarını, yerini değerlendirerek yapabilir"

Halk Savunma Komitesi

Tarihi 9 Ekim 1998 uluslararası komplosu 10. yılına girdi. Hareket ve halk olarak bu 10. yılda bizi başarıyla yerine getirilmesi gereken kapsamlı görevler bekliyor. Geçen dokuz yılın Önderlik çizgisine uygun bir analizi yapılarak, gereken derslerin çıkarılması temelinde önümüzdeki 10. yıl görevlerini başarıyla yürütmemiz mümkün olacaktır.

Geçen 9 yılda en çok tartışılan ve üzerinde görüş belirtilen konulardan birisi de Önder Apo'ya yönelik geliştirilen bu uluslararası komplo olmuştur. Tabii herkesten çok da Önder Apo bu konu üzerinde düşünmüş, yoğunlaşmış ve fırsat bulduğu ölçüde görüşlerini halka ve kamuoyuna sunmaya çalışmıştır. Uluslararası komploya ilişkin en somut, derin, bilimsel ve gerçekçi çözümlemeleri Önder Apo'nun kendisi yapmıştır. Bu bakımdan komplonun amaçları, planlanışı, sahipleri, komploya katılan güçler, komploda izlenen strateji ve taktiklerin konuları çok büyük ölçüde aydınlatılmış ve bilinir hale getirilmiştir. Ancak hala da analiz edilmesi, açığa çıkarılması gereken yönleri vardır.

Nitekim yeni kapsamlı siyasi olaylar yaşandıkça, bunun uluslararası komployla bağı ve bu temelde komplonun yeni bir yönü ortaya çıkmaktadır. Kürtlere ve Kürdistan'a ilişkin her türlü gelişmede bu gerçeği görmek mümkündür. Kaldı ki, sadece Kürdistan'la ilişkili de değil, Ortadoğu'daki tüm siyasi ve askeri gelişmelerin altında uluslararası komplo şu veya bu şekilde vardır.

Bölgede yaşanan ve adına III. Dünya Savaşı denen bu büyük çatışmanın da uluslararası komployla ne denli bağlı olduğu hem Önder Apo tarafından hem de farklı düşünür ve yazarlar tarafından ortaya konmuştur. Bu bakımdan Önder Apo'ya yöneltilen 9 Ekim uluslararası komplosu sadece Kürtleri ve Kürdistan'ı kapsayan değil, onun da ötesinde bölgesel ve uluslararası bağları olan, onları da kapsayan bir olaydır.

Görevlerin başarıyla yerine getirilmesi komplonun derinlikli anlaşılmasından geçer

Geçen 9 yıl boyunca hep şunu söyledik: Kürdistan'da gerçek yurtseverlik bilincine sahip olabilmek, ulusal demokratik çizgide görev ve sorumlulukları doğru belirleyerek, onları pratikte başarıyla yürütebilmek, ancak uluslararası komplo gerçeğinin doğru, yeterli ve derinlikli kavranmasından geçer. Bu belirleme günümüz açısından da geçerliliğini korumaktadır. Gerçekten de Kürdistan'da tutarlı yurtsever olabilmek, ulusal demokratik çizgi temelinde görev ve sorumlulukları ortaya çıkarabilmek ve bunları doğru bir örgüt ve eylem anlayışıyla pratikte başarıyla hayata geçirebilmek; bunun gerektirdiği bilinci, cesareti ve fedakarlığı gösterebilmek, uluslararası komplo gerçeğinin bilincine derinden varmakla mümkündür. Önder Apo'nun deyimiyle, komplo gerçeğini, yani Kürdistan üzerinde uygulanan inkar ve imha gerçeğini *"iliklerimize kadar"* hissettiğimiz ölçüde buna karşı görev ve sorumluluklarımızı doğru belirleyebilir, daha da ötesinde, bunları başarıyla hayata geçirebilecek cesareti ve fedakarlığı da ancak bu temelde ortaya çıkarabiliriz.

10. yıl görevlerini de başarıyla yerine getirebilmek için, uluslararası komplo gerçeğinin derinliğine kavranması, bilince çıkarılması ve ona karşı mücadele etme gerekliliğinin derinden anlaşılması gerekir. Öncelikle şunu ifade edelim: Bazıları uluslararası komplonun 15 Şubat'ta başladığını ve pratikleştiğini sanıyor Dolayısıyla da sonraki gelişmelere bakarak, uluslararası komplonun Önder Apo'ya yönelen gerçeğini, yani onun imhacı özelliğini, dolayısıyla Önder Apo şahsında Kürt halkına yöneltilen imha saldırısını göremiyorlar. Bu durum, bazı çevreleri uluslararası komplo gerçeğini doğru ve yeterli anlamamaya, dolayısıyla da komploya karşı mücadeleye dar, yüzeysel, geçiştirmeci bakmaya götürüyor.

Oysa Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komplo, 9 Ekim 1998 tarihinde fiilen başlatılan ve uygulamaya konan bir saldırı olayıdır. En temel amacı, Önder Apo'nun imhasını gerçekleştirmek, bu temelde PKK hareketinin tasfiyesini sağlamak, tüm bunlara dayanarak da Kürt toplumu üzerinde yıllardır uygulanan inkar ve imha sürecini başarıya götürme, Kürt toplumunun tarihsel yok oluşunu sağlamadır. Dolayısıyla uluslararası komplonun imha ve tasfiye amacı nettir.

Komploda Yunanistan gibi ülkelerin rolü belirgin olmuştur

İmha amacı komplonun daha ilk anından uygulamaya konan, daha ilk adımlarında saklı olan bir gerçekliktir. Nitekim son dönemlerde Önder Apo, uluslararası komplonun doğru anlaşılıp yeterince aydınlatılması açısından Yunanistan davasını önemsemektedir. Mutlaka bir çaresinin bulunarak, komploda Yunanistan'ın rolünün açığa çıkarılmasının sağlanmasını istemektedir. Elbette üzerinde durduğu önemli husus, yasal olarak girdiği Yunanistan'dan yasa dışı yöntemlerle kaçırılarak Kenya'ya götürüldüğünün ve Türkiye yönetimine teslim edildiğinin ispatlanmasıdır. Mahkemelerde hukuki açıdan bu durumun ispatlanması, hem Yunanistan'ın komplodaki rolünü daha iyi açığa çıkartacak hem de komplonun nasıl uygulandığını, uluslararası hukuk ve insan hakları açısından nasıl ters bir konumu ifade ettiğini gösterecektir. Tabii en çok da bir AB ülkesinden kaçırılmış olması nedeniyle AB yasalarının Yunanistan tarafından ihlal edilmesi gerçeğinin açığa çıkarılarak, Avrupa hukuku düzeyinde haklarının ortaya çıkmasını sağlayacaktır.

Önder Apo Yunanistan'dan yasa dışı yollarla kaçırılmasının üzerinde dururken, aslında komplonun tezgahlanmasında Yunanistan'ın rolünün, oynadığı misyonun daha net ve kapsamlı açığa çıkarılıp kamuoyunun önüne serilmesini de istemektedir.

Aslında Yunanistan'ın komplodaki esas olumsuz rolü, daha baştan Önder Apo'nun Şam'dan çıkarılıp Yunanistan'a götürülmesi süreci ile başlamıştır. Her ne kadar Yunanistan'ın da bağlı olduğu hiyerarşik devletçi sistemin günümüzdeki egemen güçleri ABD, İngiltere, İsrail gibi devletler tarafından planlanıp hayata geçirilmiş ve yönlendirilmiş olsa da uluslararası komplonun pratikleştirilmesinde Yunanistan gibi ülkelerin rolü çok belirgin olmuştur.

Komployu planlayan ve yönlendiren çevreler birçok devleti, yine örgütü bu doğrultudaki amaçları için kullanmıştır. Bu anlamda en çok kullanılan, belki de dar, şoven milliyetçi yaklaşımları gereği kendi çıkarıyla da uyumlu gördüğü için yüksek bir istekle bu işe sarılan güç Yunanistan'daki Simitis hükümeti olmuştur. Bu hükümet, daha baştan Önder Apo'yu imha, PKK'yi tasfiye ve Kürtleri yok etme olan uluslararası komplonun başarıyla pratikleştirilmesi için çaba harcamış, görev ve rol üstlenmiş, etkin çaba ortaya koyan bir güç olmuştur.

Yunanistan Önder Apo'nun imhasını ilk günden itibaren üstlenmiştir

Bu genel belirlemeler ışığında uluslararası komplonun geçen 9 yılını üç ana bölüm halinde değerlendirebiliriz. Birincisi; Önder Apo'nun imhası temelinde PKK'nin tasfiyesi ve Kürtlerin yok edilmesi sürecinin işletilmek istendiği dönemdir. Yani Önder Apo'ya imha saldırılarının dayatıldığı süreçtir. Bu süreç 9 Ekim 1998 tarihiyle başlamış, 1999 yılının nisan mayıs aylarına kadar sürmüştür. Önder Apo'nun imhasının boşa çıkarıldığı, kendisiyle avukatlarının ilişki kurduğu ve mahkeme sürecinin başlatıldığının ilan edildiği zamana kadar Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplo gerçeği, imhayı amaçlayan ve diğer tüm amaçlarını da Önder Apo'nun imhası temelinde gerçekleştirmeyi hedefleyen bir saldırı olmuştur. Dolayısıyla daha 9 Ekim gününde bu amaç temelinde komplonun planlanıp yürütülmesi durumu vardır. Komplonun imhayı gerçekleştirme hedefi 9 Ekim'de sağlanmak istenmiştir. Bunu birçok kez Önder Apo'nun kendisi de dile getirmiştir.

Çeşitli vaatler verilerek ve yasal yollar oluşturularak Önder Apo'nun Şam'dan çıkartılıp Yunanistan'a götürülme süreci, aslında uluslararası komplonun temel amacı olan Önder Apo'nun imhasını sağlanma sürecidir. Bunun için de öncelikle yasal yollar gösterilmiş, Yunanistan'a gidebileceği, yönetimin temsilcileri tarafından Önder Apo'ya iletilmiştir. Ancak Atina Havaalanı'na gittiğinde de bizzat Yunanistan istihbarat şefi tarafından Yunanistan'a giremeyeceği ve geldiği yer olan Şam'a geri gönderileceği ifade edilerek, ülkeye girmesi engellenmiştir.

Önder Apo bu noktada şu gerçekleri ifade etti: *"Aslında Atina'ya götürülüş süreci ardından geri dönüş, Türkiye'yle birlikte örgütlenmiş süreç olmaktaydı."* Yani Yunanistan ve Türkiye arasındaki uzlaşmalar temelinde Şam'dan çıkarılıp belirsiz bir ortama sürüklendikten sonra, tekrar Atina'dan havalandırılıp Akdeniz üzerine çıktığında, nereden geldiği belli olmayan vuruşlarla uçağının imha edilmesi hedeflenmiştir. Dolayısıyla Yunanistan'ın komplodaki rolü, Önder Apo'nun imhasını gerçekleştirme görevini daha ilk günden üstlenmiş olmasında yatmaktadır. Bu, oldukça uygulanabilir bir plan dahilindedir.

Nitekim bu planı yapanlar, Önder Apo'nun Yunanistan'a girememesi durumunda yapacak bir şeyin olamayacağını, dolayısıyla da herhangi bir itiraz göstermeden tekrar Şam'a dönmek zorunda kalacağını, bu çerçevede kendisine hazırlanan yolla gitmekten başka çaresinin de olmayacağını düşünmüş, hesap etmiş ve imha planını bunun üzerine kurmuşlardır. İşte buradaki ilk ve tehlikeli imha girişimini Önder Apo bozmuştur.

Önder Apo geldiği yere dönmeyerek ilk imha girişimini boşa çıkarmıştır

Komployu düzenleyenler, Önder Apo'yu Şam'dan çıkarıp Atina havaalanına götürenler, O'nun Şam'a geri dönmesini sağlamaya çalışır, bunun hazırlıklarını yaparken, Önder Apo bu durumu reddederek belli ilişkiler sağ-

layıp Moskova'ya gitmeyi başarmıştır. Geri dönüşü reddedip başka bir alana gitme düşüncesine ulaşmak, bunu karar haline getirip uygulamaya koymak, uluslararası komplonun ilk imha girişimini boşa çıkarıp başarısız kılmak anlamına gelmektedir.

Rusya'da bulunduğu süre içinde de Önder Apo'nun imhası üzerinde yine çeşitli pazarlıklar yapılmıştır. Nitekim Rusya-ABD arasında yoğun bir diplomatik ilişki ve pazarlık süreci yaşanmıştır. Sadece bununla kalınmamış, Moskova yönetiminin temsilcileri benzer pazarlıkları Türkiye yönetimiyle de yapmıştır. Hem Ankara'da hem de Moskova'da bu pazarlıklar sürmüş, çeşitli ekonomik kolaylıklar, ihale verimi ve para karşılığında, Rusya yönetiminin Önder Apo'yu Rusya toprakları içerisinde barındırmama kararına ulaşması sağlanmıştır. Bu biçimde sıkıştırılarak imha süreci işletilmek istenirken, bunu da bozmak üzere Önder Apo Moskova'dan Roma'ya gitmiş, böylece uluslararası komplonun imha amacını başarısız kılma ve komploya karşı bir mücadele süreci geliştirme fırsat ve imkanını ortaya çıkarmıştır.

Önder Apo'nun Roma'ya gidişi komplocularda derin bir kaygı yaratmıştır

Önder Apo'nun Roma'ya gidişi ve İtalya'da iltica ederek legal bir konum kazanması, uluslararası komployu en çok zayıflatan, darbeleyen, başarısız kılan bir girişim ve gelişme olmuştur. Gerçekten de Önder Apo Roma'ya gidince, uluslararası komplo çerçevesinde imhasını gerçekleştirmek isteyen çevreler derin bir kaygı ve telaş içine girmiştir.

Bir yandan ABD yönetimi, diğer yandan Türkiye yönetimi, yine Fransa, Almanya, İngiltere gibi AB yönetimleri bu durumu tersine çevirebilmek için çok yoğun bir çaba içine girmiştir. Özellikle Türkiye hükümetinin NATO çerçevesinde ve AB ilişkileri kapsamında bu güçlere, Önder Apo'nun İtalya'dan çıkarılması yönündeki baskıları en ileri düzeye varmıştır. Sadece bununla da yetinilmemiş, Türkiye yönetimi, İtalya'nın sosyal demokrat hükümetini başarısız kılabilmek için Türkiye'de yoğun bir kampanyayı, İtalyan mallarını boykot adı altında kitlesel bir tepki düzeyini istihbarat güçleri eliyle örgütleyip devreye koymuştur. Çünkü İtalya'da kalması durumunda Önder Apo'ya dönük uluslararası komplonun başarısız kalacağı, en azından imha amacının gerçekleştirilemeyeceği, daha da ötesi, hem iktidarda bir sosyal demokrat koalisyonunun bulunması hem de AB'nin yasal çerçevesi dikkate alındığında, uluslararası komplonun tümden boşa çıkarılmasının sağlanacağı endişesi vardı. İtalya'nın solcu hükümeti bu anlamda yasalara dikkat edebilir, insan hakları, yine Önder Apo'nun siyasi kişiliği çerçevesinde demokratik bir tutum gösterebilirdi. Çünkü o dönemin hükümetinin buna yatkın bir politikası vardı. Bu durum komployu planlayan ve yürüten güçleri ciddi bir telaş içerisine koymuş, oyunlarını yeni yöntemlerle çok daha yoğun biçimde geliştirmeye çalışmışlardır.

Bir yandan birçok oyunu devreye koyarken, diğer yandan İtalya hükümeti üzerinde baskının her türünü gündeme getirmişlerdir. Önder Apo kendisine iltica hakkı vermiş, kapılarını açmış olan İtalya hükümetinin kendisinden dolayı daha fazla baskı görmemesi amacıyla İtalya'dan ayrılma kararı vermiştir.

Önder Apo'nun İtalya'dan tekrar Rusya topraklarına geçirilmesi süreci, uluslararası komplocu güçlerin Önderliğimiz üzerindeki denetimlerini daha çok arttırmasının gelişme süreci olmuştur. Uluslararası istihbarat çevrelerinin işbirliği, karşılıklı pazarlıkları sonucu sözkonusu devletlerin denetimi gelişmiş, bu çerçevede adeta 'bu işi başlatan bitirmelidir' dercesine Önderliğin Yunanistan'a gönderilmesi sağlanmıştır. Önder Apo Yunanistan'a açık bir biçimde girmemişse de Yunanistan'a girişinden sonra avukat aracılığıyla iltica etmiş ve Yunanistan'da konumunu yasal düzeye getirmiştir.

Komplocu güçler Önder Apo'nun imhasının giderek zorlaştığını görünce, Yunanistan'dan kaçırılması, eğer imha edilemiyorsa Türkiye'ye iadesinin sağlanması sürecini başlatmışlardır. Yunanistan yönetiminin temsilcilerinin devlet sözü ve güvencesi vermesi temelinde Önder Apo'nun Kenya'ya gidişi sağlanmış, diğer yandan ABD-Türkiye görüşmeleri çerçevesinde, Kenya'da Önder Apo'nun Türkiye yönetimine teslim edilmesi pazarlığı başlatılmıştır.

Kenya sürecinde hala ikili yön mevcuttur. Bir yandan Önder Apo'nun imhası için açık bir ortam söz konusuyken, diğer yandan Türkiye'ye iadesinin yapılması gibi bir süreç içerisine girilmiştir. Yunanistan hükümetinden çeşitli çevrelerin imha amaçlı girişimlerine karşı Önder Apo'nun sağduyulu yaklaşımları gelişmiş, bu temelde imha amaçlı girişimler yeniden başarısız kılınmıştır.

Önderliğin Kenya'da imhasının gerçekleşmeyeceği ortaya çıkınca, son çare olarak Türk özel timlerine teslim edilerek 15 Şubat 1999 tarihinde, uluslararası hukukun her ölçüsüne karşıt bir biçimde Türkiye'ye götürülmesi sağlanmıştır. Bu süreç de hala imha amacını içinde taşımaktadır. Nitekim Önder Apo'yu Kenya'dan Türkiye'ye götüren özel timler açıkça imha ile tehdit etmişlerdir. "İstersek seni uçaktan denize atar, kim vurduya getirebiliriz" demiştir. Demek ki hala imha ortamı mevcuttur, yani imha süreci işlemektedir.

9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadar geçen 4 aylık süre içerisinde gelişen olaylar kamuoyuna yansımış, epeyce deşifre olmuş, imha birçok kez boşa çıkarılmış, sonuçta da artık mızrak çuvala sığmaz, yani bu katliam pla-

"Komployu düzenleyenler, Önder Apo'yu Şam'dan çıkarıp Atina havaalanına götürenler, O'nun Şam'a geri dönmesini sağlamaya çalışır, bunun hazırlıklarını yaparken, Önder Apo bu durumu reddederek, belli ilişkiler sağlayıp Moskova'ya geçer. Geri dönüşü reddedip başka bir alana gitme düşüncesine ulaşmak, bunu karar haline getirip uygulamaya koymak, uluslararası komplonun ilk imha girişimini başarısız kılmak anlamına gelmektedir"

nı pratikte uygulanamaz hale gelmiştir. Nitekim Önder Apo'nun Türkiye'ye tesliminde de bu görülmüş, sağduyulu, çözümleyici yaklaşımları sonucu imhanın boşa çıkması, yasal sürecin Türkiye'de geliştirilmesi sağlanmıştır.

Kürt halkı uluslararası komploya karşı direnmiştir

Elbette bütün bu süreçlerde Kürt halkının gösterdiği fedai direnişin çok belirgin bir payı vardır. Nitekim daha 9 Ekim komplosunun başlangıcı ardından Kürt halkı ayağa kalkmış, ***"Güneşimizi karartamazsınız"*** kampanyası çerçevesinde tam bir fedai direniş süreci geliştirmiştir. Cezaevlerinde birçok militan kendini yakma eylemleri geliştirirken, Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında benzer eylemlilikler birçok alanda ortaya çıkmıştır. En önemlisi gerilla, Önderliği savunmak ve sahiplenmek amacıyla fedai eylem sürecini başlatarak, her alanda giderek artan bir eylemlilik içine girmiştir. Bu durum, 15 Şubat 1999'da korsanca kaçırma hareketi ardından doruğa çıkmıştır.

Gerillanın, genelde Özgürlük hareketimizin ve halkın "Güneşimizi karartamazsınız" çerçevesinde Önder Apo'yu savunma ve sahiplenme eylemliliği, uluslararası komployu kararlaştıran, planlayan ve yürüten güçler üzerinde oldukça korkutucu etkide bulunmuştur. Nitekim komployu devlet olarak birinci derecede planlayıp yürüten ABD'nin Dışişleri Bakanı M. Albright, bu kadar fazla tepkinin olacağını hesaplamadıklarını daha sonraki süreçte basına açıkça itiraf etmiştir.

Uluslararası komplonun yürütülmesinde ikinci süreç mahkeme sürecidir. Bu süreç de nisan 1999'da başlamış, ocak 2002 yılına kadar devam etmiştir. Önder Apo'nun yargılanacağının açıklanması bu sürecin başlangıcı olurken, idam kararının meclise götürülmeyip hükümette bekletileceğinin kararlaştırılmasıyla bu süreç önemli ölçüde tamamlanmıştır. Esas olarak ise 2 Ağustos 2002 yılında Türkiye anayasasından idam cezasının çıkarılmasıyla bu süreç tamamlanmıştır.

Bu ikinci sürecin temel özelliği, Önder Apo'nun komplocu yöntemlerle başarılamayan imhasının, yasal yollarla, sözde hukuka uygun biçimde mahkeme edilip idam cezası verilerek, cezanın infazıyla gerçekleştirilmek istenmesidir. Dolayısıyla uluslararası komplo yine yürürlüktedir. Komplonun imha amacı yine esastır. Fakat bunun yöntemi değişmiştir. Bu, korsanca kaçırıp, bilinmeyen biçimlerde imhasının sağlanması değil de sözde yasalar çerçevesinde mahkeme edilip idam cezası verilerek imhasının gerçekleştirilmesi anlamında bir yöntem değişikliğini ifade etmektedir.

Uluslararası komplonun teşhir edilmesinde, başarısızlığının geliştirilmesinde, mücadele strateji ve taktiklerinin oluşturularak komployu boşa çıkarıcı bir dönemin geliştirilmesinde bu mahkeme süreci Önder Apo tarafından önemli bir avantaj haline getirilmiştir. Önder Apo'nun kendisini kısmen de olsa ifade etmesine, düşüncelerini Türkiye ve dünya kamuoyuna sunmasına fırsat vermiştir. Yine Kürt halkının tepkilerini daha güçlü ortaya koyabilmesi için fırsat sunmuştur. Bu durum, Önderliğimiz ve halkımız tarafından yetkin bir biçimde kullanılarak, uluslararası komplonun mahkeme yoluyla imhayı gerçekleştirme amacı da başarısız kılınmıştır.

Bu süreçte Önder Apo'nun mahkemede geliştirdiği tutuma uygun olarak Özgürlük hareketimiz ve halkımız da tavır almış ve idamı önleyecek bir sonucun ortaya çıkarılmasını sağlamıştır. Bu çerçevede Önder Apo'nun mahkemede ortaya koyduğu tutum, yaptığı açıklamalar, geliştirdiği savunmalar oldukça etkili olmuş, Türkiye'nin idamcı güçlerinin, yani faşist milliyetçi çevrelerin hareket alanını daraltmıştır. Yine uluslararası demokratik güçlerin tepkisini geliştirmiş, dolayısıyla da Türkiye hükümetinin yasal yollarla ve idam yöntemleriyle imha hedefini yeniden değerlendirmesi gereğini ortaya çıkarmıştır.

Mahkeme süreci ilerledikçe hem Önderliğin gösterdiği tavır, hem hareketin ve halkın bununla bütünlük içerisinde ortaya koyduğu tutum ve mücadelesi hem de Önderlikle en ileri düzeyde bütünleşmesi, Türkiye yönetimini idam konusunda yeniden bir durum değerlendirmesi yapmaya ve idamın Türkiye için daha zararlı olacağı sonucuna götürmüştür. Bu da hükümetin idamı meclise taşımama kararına yol açmıştır.

Ancak Türkiye yönetimi bunu yaparken, Önder Apo'nun imhasından vazgeçmiş, Kürt sorununun çözümü yönünde herhangi bir olumlu adım atma sürecine girmiş değildir. Ne düşüncede ne de politik alanda böyle bir gelişme kesinlikle söz konusu değildir. Sadece Türkiye'nin yararı ve göreceği zararlar hesaplanarak böyle bir tutuma yönelinmiştir. Bunun dışında herhangi bir çözümleyici yaklaşımı yoktur. Gündemleştirilen ise başka bir yöntemle Önderliğin imhasının ve PKK'nin tasfiyesinin gerçekleştirilmesidir. Yani bazı faşist çevrelerin ifade ettiği gibi, 'bir kere değil, her gün öldürme' yöntemiyle Önderliği çürütme ve imha etme hedeflenmiştir. Diğer yandan Önderliğin İmralı sistemi içerisinde tutulmasından yararlanılarak PKK'nin tasfiyesinin sağlanması hesap edilmiştir.

İmralı süreci kıran kırana bir savaş sürecidir

Uluslararası komplonun üçüncü süreci, İmralı mücadele süreci olmaktadır. Buna kıran kırana bir savaş süreci de diyebiliriz. Sürecin temel karakteri, Önder Apo üzerinde her türlü fiziki ve psikolojik işkencenin uygulanması temelinde fiziken ve psikolojik olarak çürütülmesi, buna dayanılarak PKK'nin tasfiyesinin sağlanmasıdır. Önder Apo da buna karşı binde bir imkanın bile olmadığı bir ortamda, ağır fiziki ve psikolojik işkence koşullarında direnme ve mücadele etme temelinde gelişme sağlayacağına, PKK'yi yenileyerek, yeniden yapılandırıp uluslararası komployu boşa çıkaracak bir hareket haline getireceğine inanmış, tüm imkansızlıklara rağmen en küçük bir fırsatı değerlendirip mücadele sürecine girmiştir. Uluslararası komplonun geldiği süreç bunu gerektirmektedir. Komplonun başarısız kılınması, ancak böyle bir mücadele göze alınarak, göğüslenerek ve bunu yürütmenin ustalığı gösterilerek gerçekleştirilebilir. Nitekim Önder Apo da kendi düşünce ve anlatım gücüne, yine bilinç, inanç ve

iradesine güvenerek böyle bir mücadeleyi başarıya götüreceğine inanmış ve bu mücadele sürecine girmiştir.

İmralı mücadele sürecini de üç bölüm halinde değerlendirebiliriz. Birincisi, Ecevit hükümeti sürecidir. Bu sürecin temel karakteri; DSP-ANAP-MHP koalisyonunun çok çeşitli yöntemler kullanarak, Önderlik üzerinde tecrit ve baskıyı geliştirerek bir yandan kamuoyuyla bağlantısını kesme ve halka unutturma, diğer yandan Önderliği yıpratma ve çürütme çabası ve sonuç alma uğraşı içinde olmasıdır. Ecevit hükümeti, çok değişik söylemleri içinde barındıran bir hükümet olma özelliğine dayanarak, Önder Apo'ya bu biçimde yaklaşıp, PKK'nin zayıflatılıp tasfiye edilmesini sağlayacağına inanmıştır. Bunu gerçekleştirmek için de İmralı'da sistematik bir işkence düzeni geliştirilmiş, her türlü engelleme içinde olunmuştur.

Uluslararası komploya karşı mücadele yeni değerlerin yaratılmasını sağlamıştır

Önder Apo ve hareketimizin buna karşı geliştirdiği önemli bir direniş gerçeği vardır. Önder Apo koşullar ne kadar ağır olursa olsun, ne kadar işkenceli bir yaşam dayatılırsa dayatılsın, izolasyon ne kadar arttırılırsa arttırılsın, bütün bunlara karşı yüksek bir deha, moral, inanç gücü ve bilinçle direnerek, uluslararası komplo gerçeğini çözümleyecek, ona karşı mücadelenin strateji ve taktiklerini geliştirecek değerler yaratmayı başarmıştır. Bu çerçevede AİHM'e sunulan ***"Demokratik Uygarlık Manifestosu"*** adlı savunma büyük bir anlam ifade etmektedir. Nitekim Önder Apo bu savunmasında, uluslararası komplonun tarihsel dayanaklarını, günümüzdeki bağlantılarını, bölgedeki durumla ilişkisini değerlendirmiştir. Bu çerçevede hiyerarşik devletçi sistemin Kürdistan üzerinde geliştirdiği inkar ve imha düzenini çözümleyerek, günümüzde uluslararası komplo biçiminde ortaya çıkan bu inkar ve imha sistemini aşmanın yöntemi olarak Türkiye'nin demokratikleştirilmesini, yine Ortadoğu'da demokratik dönüşümün sağlanması temelinde demokratik Ortadoğu birliğinin sağlanmasını bir çözüm olarak görmüştür.

'Demokratik Ortadoğu, Özgür Kürdistan Birliği' formülasyonu temelinde, demokratik cumhuriyet çerçevesinde Kürt sorununun barışçıl, demokratik yöntemlerle çözümünü sağlayacak programı Türkiye için olduğu kadar, bölgesel düzeyde de bir çözüm çizgisi anlamına gelmektedir. Kürt realitesini tarihsel gerçeğine dayanarak tanımlamış, günümüzde dörde bölünmüş Kürdistan gerçeğini Ortadoğu çerçevesinde ortaya koyarak, her dört parçada Kürt sorununun barışçıl demokratik çözüm programının ve yöntemlerinin nasıl olacağını netleştirerek, yeni bir teorik çerçeve ve politik program ortaya çıkarmıştır. Bu çözümlemelerle bir yandan Kürt sorununun barışçıl demokratik yöntemlerle çözümünün mümkün olduğunu gösterirken, diğer yandan Ortadoğu çapında bir demokratik çözüm programını ilk defa geliştirmeyi başarmıştır.

Önder Apo'nun geliştirdiği bu kapsamlı teorik çözümlemeler ve program yenilenmesi, Özgürlük hareketimiz açısından da bir stratejik değişimi ve yeniden yapılanmayı ifade etmiştir. Hareketimiz bu teorik ve programsal gelişmeye dayanarak kendisini yeniden yapılandırmış, bu çerçevede uluslararası komploya karşı mücadele içine girmiştir. Meşru savunma çizgisinde ve demokratik siyasal mücadele stratejisi temelinde geliştirilen bu kitlesel mücadele, Önderlik gerçeğini topluma, daha geniş kitleleri de Önderlik çizgisine taşımış, dolayısıyla PKK'nin yeniden yapılanarak kitle gücünün daha da büyümesini sağlamıştır. Mücadelenin ortaya çıkardığı bu sonuçlar, Ecevit hükümeti tarafından yürütülmekte olan çürütme ve tasfiye politikasını başarısızlığa uğratmıştır. Başarısız kalan, kitle temelini kaybeden, Kürt toplumunda iyice teşhir ve tecrit olan, dolayısıyla toplumu kazanma temelinde PKK'yi tasfiye etme görevini başaramayan Ecevit hükümetinin sonu gelmiş, bu görevleri başarmak iddiasıyla yeni bir hükümet 3 Kasım 2002 seçimleriyle göreve getirilmiştir. Bilindiği gibi bu da AKP hükümeti olmuştur.

Genelkurmay merkezli politik askeri çerçeveye AKP olduğu gibi onay vermiştir

İmralı mücadele sürecinin ikinci dönemi, AKP iktidarı dönemidir. AKP, başını ABD'nin çektiği dış güçlerin devlet içinde de TÜSİAD ile bazı askeri çevrelerin desteğiyle iktidara taşınmıştır. AKP'nin iktidara getirilmesi, kesinlikle PKK'ye karşı mücadele etmesi içindir. Yani AKP'nin hükümet yapılması, PKK'nin tasfiyesini başarması temelindedir. Bu, adeta bir fırsat, imkan olarak verilmiştir. AKP de bu gerçeği bildiği için, daha önceki hükümetin geliştirdiği çürütme politikasını yeni yöntemlerle, kitlelere daha fazla dayanarak ve başta din sömürücülüğü olmak üzere birçok yöntemi kullanıp halkı aldatarak sürdürmek istemiştir.

AKP'nin iç ve dış siyasal gücü PKK'yi tasfiye mücadelesinde daha çok görülmüştür. Önder Apo üzerinde yeni bir çürütme ve tasfiye süreci AKP eliyle geliştirilmek istenmiştir. AKP'nin bu temelde geliştirip uyguladığı politikalar çok yönlü olmuştur. Öncelikle İmralı işkence sistemini olduğu gibi korumuş, fiziki işkence düzenini daha da geliştirmiştir. Politikasının başarısını Önder Apo'nun düşüncelerinin kamuoyuna taşırılmasının engellenmesinde gördüğü için de Önder Apo üzerindeki tecridi daha çok ağırlaştırmıştır. Bir yandan Önder Apo üzerindeki çürütme politikasını uygularken, diğer yandan Kürt kamuoyuna ılımlı mesajlar

"Demokratik direnişi bastırabilmek için faşist milliyetçi, despotik güçler müttefik arıyorlar. Bu da AKP gibi çevrelerdir. PKK bugün yok olsa, yarın sabah Abdullah Gül'ün yatağında ölü bulunacağı kesindir. Yoksa Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ gibi faşist milliyetçi yaratıkların, Tayyip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün yönetimine katlanmaları mümkün mü? Eğer bugün katlanıyorlarsa, uzlaşlaşıyorlarsa, bu PKK direnişi karşısında böyle oluyor"

vererek, Önder Apo'ya ve Kürt sorununun çözümüne daha yumuşak yaklaşıyormuş gibi bir izlenim yaratarak halkı aldatmaya, Özgürlük hareketini ise kararsız kılmaya çalışmıştır.

AKP'nin hareketimize ve halkımıza dönük politikaları çok ince ve değişik yöntemler içermiştir. Kürt halkına ve gerillaya saldırının önünü ardına kadar açmıştır. Bu konuda genelkurmayı sonuna kadar yetkilendirmiştir. Onunla da kalmamış, tüm kontrgerilla güçlerini, ajan yapıyı Kürt halkına dönük faili meçhul saldırılara sevk etmiştir. Bizzat Abdullah Gül'ün kendisi bu yetkiyi verdi. Temmuz 2006'da Terörle Mücadele Kurulu başkanıyken, her türlü uygulama yetkisinin genelkurmaya ve ilgili güçlere verildiğini bizzat Abdullah Gül'ün kendisi açıkladı. Dolayısıyla şimdi verdiği o yetkilerin nimetini cumhurbaşkanı olarak yemeye çalışıyor. Tayyip Erdoğan da bütün rant kapılarını elinde tutuyor. Türkiye'nin imkanlarını eşe dosta, ahbaba yediriyor. O da genelkurmaya ve özel savaş güçlerine verdiği ön açıcılığın karşılığını, rant kapılarını elinde tutarak alıyor. Bu bakımdan AKP, genelkurmay çizgisine, yani klasik cumhuriyet çizgisine teslim oldu. Rantı elde tutmak, kişisel, ailesel çıkar sağlamak için iktidar, devlet güçlerine teslim olmuş bir konumdadır. Bu anlamda takkiyecidir.

AKP yöneticileri için münafık demek bile hafif kalır

Erdoğan geçen dönemde aydınlarla görüşmesi ardından Amed'e gelerek, Kürt sorunundan, Kürt halkından, çözümden bahsetti. Bunlar belli ki genelkurmayı uzlaşmaya çekmek için geliştirilen oyunlardı. Öyle anlaşılıyor ki, Kürt halkını ve demokratik çevreleri kandırmaya çalıştı. Diğer yandan orduyu da tehdit etti, uzlaşmaya çekti. Sağlanan uzlaşmayla da 2006-2007 yılında PKK'yi imha ve tasfiye saldırılarını birlikte geliştirdiler.

Erdoğan-Büyükanıt arasında bir çelişki yoktur, uzlaşmışlardır. Kuşkusuz ideolojik farklılıklar vardır. Her biri kendi çıkarını yürütüyor, kendi anlayışını uygulamak istiyor, ama PKK, Kürtler karşısında ikisi de birbirine muhtaçtır ve uzlaşmışlardır. Yaşar Büyükanıt için inkar ve imha savaşını yürütürken AKP'den daha iyi kullanılacağı başka güç yoktur. Tayyip Erdoğan için de rant kapılarını elinde tutabilmek için Büyükanıt'la uzlaşmıştır. Bu da PKK'ye karşı savaş demektir.

Demek ki, her ikisi de anti Kürt ittifakındta uzlaşmış, birleşmiştir. Anti Kürt çizgide bir araya gelmişlerdir. Çıkarlarını orada sağlıyorlar. Çizgilerini bu ittifaka dayalı olarak yürütüyorlar. İdeolojilerini böyle sürdürüyorlar. Çok birlik midirler? Değil. Aslında PKK direnişi, Kürtler olmazsa, ikisi birbirinin baş düşmanı olacak. Necmettin Erbakan'ın, Turgut Özal'ın, Adnan Menderes'in başına gelenlere bakılırsa, Tayyip Erdoğan'ın da başına geleceklerin ne olacağı rahatlıkla görülebilir. Eğer şimdi böyle bir durum başına gelmiyor da başbakan yapılıyorsa bu, PKK'nin varlığı sayesindedir. Kürt halkının demokratik direnişi sayesindedir. Bu demokratik direnişi bastırabilmek için faşist milliyetçi, despotik güçler müttefik arıyorlar, işte bu da AKP gibi çevrelerdir. Eğer bugün PKK yok olsa, yarın sabah Abdullah Gül'ün yatağında ölü bulunacağı kesindir. Yoksa Yaşar Büyükanıt, İlker Başbuğ gibi faşist milliyetçi yaratıkların, Tayyip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün yönetimine katlanmaları mümkün mü? Eğer bugün katlanıyor, aralarında bir uzlaşma varsa, bu kesinlikle PKK direnişi karşısında böyle oluyor. Ortak düşmana karşı ittifak yapıyorlar. Böyle bir ittifak çizgisine girmiş, Kürt halkını katleden, inkar eden, imha etmeye çalışan savaşa destek veren bir güç haline geldiği için de, AKP yöneticilerinin müslümanlıkla bir alakaları kalmamıştır. Onlar için münafik demek bile artık hafif kalıyor. Müminlikle bir alakaları yok. Tersine, aslında küfür çizgisindedirler.

AKP'nin çizgisi siyasal islam çizgisidir

İslamiyeti biz de iyi biliyoruz. Kürt toplumu kadar müslüman, dinine bağlı olan bir toplum yoktur. Müslümanı müslümanlığını, Yezidisi yezidiliğini hakkıyla yapar. Alevisi aleviliğini, hıristiyanı hıristiyanlığını hakkıyla yapıyor. Yani Kürt toplumu bu işi bir kültür olarak hakkıyla yapıyor. Dolayısıyla da bütün dinlere göre küfrün ne olduğunu iyi biliyor. Bugünkü AKP'nin bu çizgisi, din kardeşini, kendine en büyük desteği vermiş bir halkı katletme çizgisi olarak küfür çizgisidir. Bunu herkes biliyor, hiç kimse farklı gösteremez.

Bu noktada daha açık bazı hususları belirtelim: Aslında ılımlı islam, radikal islam diye bir şey çok gerçekçi değil. Fazla önemli de değil. Ilımlı ya da radikal islam değil de siyasi islam, kültürel islam var. İslam bir tarihtir, dolayısıyla bir kültürdür. Kürt toplumu, Türkiye toplumu ağırlıklı olarak müslümandır. Dolayısıyla islam kültürüne sahiptir. Kültürel islamı benimser. Tıpkı islam kültürü gibi hıristiyanlık kültürü de, musevilik kültürü de var. Bunların hepsi birer tarihtir, değerdir. Kimse bunları inkar edemez, herkes sahiplenir. Bu anlamda islam kültürüne ve değerlerine PKK kadar, Kürt toplumu kadar bağlı hiçbir güç yoktur. Hakkıyla kültürel islamı benimsemek, korumak da, geliştirmek de hayata geçirmektedir. İslam kültürünü yeni sürece güçlü bir biçimde taşıyıp ilerletmektedir. Bu anlamda hiç kimse Kürt toplumuna, yine PKK'ye farklı gözle bakamaz. Ama kültürel islam ayrı, siyasal islam ayrıdır. İslam kültürünü esas almak onu yaşamak, yaşatmak ve ilerletmekle, islamı siyasetin aracı yapmak ayrıdır. Birisi değerlere bağlı olup onları yüceltmeyi ifade eder, diğeri ise

o değerleri siyasal çıkarlar için, rant elde etmek için kullanmayı ifade eder.

Siyasi islam demek, islami değerleri kişisel, ailesel çıkarlar için kullanmak demektir. AKP'nin çizgisi de siyasi islam çizgisidir. Başka bir çizgi değildir. İran yönetiminin çizgisi de siyasi islam çizgisidir. Taliban'ın, El-kaide'nin çizgisi de siyasi islam çizgisidir.

İslamın radikalliği ve ılımlılığı ABD politikalarına göre belirleniyor

Şimdi esas olan, dikkate alınıp değerlendirilmesi gereken bu siyasi islam gerçeğidir. Bir kere siyasi islam olduktan sonra, ılımlılık ile radikallik bir dereceyi ifade eder. Yani siyasi islam da ılımlı veya radikal olmayı ifade etmektedir. Bu göreceli bir duruştur, siyasi islamın göreceliğidir. Bugün ılımlı olan siyasi islam, yarın radikal siyasi islama dönüşebilir. Bugün radikal olan siyasi islam, yarın koşullar değişirse kendisini ılımlı hale getirebilir. Yani siyasi islamı uygulama yöntemlerini radikal ya da ılımlı yapabilir.

Ilımlılık ya da radikallik bir derecedir, bir yöntemdir, siyasal bir duruş değildir. Esas olan ise siyasi islam duruşudur. Dolayısıyla AKP siyasi islam duruşundadır. Onun ılımlılığı, radikalliği hiçbir şeyi ifade etmez. Siyasi islamın hepsi birbirine benzer ve kardeştirler. Dolayısıyla AKP'nin mevcut siyasi islam duruşu, Ahmedi Nejat'ın duruşuyla aynıdır. Taliban'ın, Usame Bin Ladin'in duruşuyla aynıdır. Hiçbir farkı yoktur. Bir de ABD kalkmış, sanki farklıymış gibi El-Kaide'ye karşı, AKP islamıyla mücadele edilebilirmiş gibi bir mücadele yöntemi benimsiyor. Bu yanlış bir yöntemdir. Kesinlikle başarı getirmez. ABD, geçmişte Sovyetler Birliği'ne karşı yeşil kuşak projesiyle bu siyasi islamı geliştirmeye çalıştı. Şimdi İran'da, Afganistan'da, Pakistan'da, en son Türkiye'de gelişen siyasi islam, kesinlikle ABD'nin Sovyetler Birliği'ni sıcak denizlere indirmeme politikası doğrultusunda geliştirdiği yeşil kuşak projesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. ABD'nin desteğiyle oldu, bugün de destekliyor.

Bugün kimisi radikal olmuş bu siyasi islamın, kimisi ılımlı olmuş. Radikallik ve ılımlılık da ABD karşısındaki duruşa göre belirleniyor. Yani AKP politikaları yarın ABD ile çelişir hale gelse, ABD dönüp AKP'ye de radikal islamdır diyecek. El-Kaide yarın ABD politikalarıyla uyumlu hale gelse, ılımlı islamdır diyecek. Nitekim 1980'li yıllarda Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele ederken, Taliban ılımlı islam sayılıyor ve ABD tarafından yetkince destekleniyordu. ABD'yle çelişkili hale gelince, radikal islam oldu ve ABD'yle savaşır hale geldi. Dolayısıyla bu ılımlılık, radikallik derecesini belirleyen de ABD oluyor. Öyle başka herhangi bir güç filan değil. Tamamen ABD politikaları tarafından belirleniyor. Kısaca şunu görmemiz lazım: Siyasi islam, bir ABD politikasıdır. Bölgeye dışarıdan dayatılmakta ve islam toplumunun kültürel değerlerini siyasete alet edilmektedir. İslam toplumunu bütün dünyaya tehdit olarak göstermişlerdir. İslamı saldırgan, savaşan, gerici bir güç gibi dünyaya lanse etmişlerdir. Toplumu da bu temelde aldatmaya çalışıyorlar.

Siyasal islamı emperyalizm yaratmıştır

Siyasi islam Ortadoğu toplumlarını, müslüman toplumları, sanki ABD ve diğer dış güçlerle çelişki içindeymiş gibi aldatmaya çalışıyor. Sözde emperyalizme karşı, sözde sömürüye karşı, sözde demokratik, bunların hepsi yalandır. Ilımlı islam hangi emperyalizme karşı, siyasi islam hangi emperyalizme karşı? Bunlar zaten emperyalistlerin yarattığı şeylerdir. Daha eskiden de Türkiye'de islamı siyaseti Almanya yarattı. Türk islam sentezini Almanya her zaman destekledi ve emperyalizm kaynaklı oldu. Sonra ABD destekledi. Şimdi de ABD desteğinde oluyor. Hangi sömürüye karşı? Devleti yönetiyorlar, devletçidirler, o halde nasıl demokratlar? Baskıcıdırlar, zulüm uyguluyorlar. İşte Kürt halkının en demokratik haklarını bile vermiyorlar. Bir halkın kültürel hakkını, anadilde eğitim hakkını, kimlik hakkını tanımayan bir siyasi islam nasıl demokratik olabilir? Onun demokratlığı Süleyman Demirel'in demokratlığına benziyor. Kendisi başbakan olsun demokrasi vardır, kendisi olmazsa demokrasi de yoktur, her şey de gitmiştir. Yani her şey bana olsun çıkarcılığını ifade eden bir konumda.

Bu bir tehlike. AKP çok takkiyeci, ikiyüzlü, çok dışa bağlı, bağımlı ve birde tabii halkın din ve mezhep duygularını çok sömürüyor. Kürt halkı da diğer toplumlar da buna karşı duyarlı, uyanık olmalılar. Siyasi islam tehlikelidir, siyasi islam islamı ilerletmez, kurtarmaz. Tam tersine, islami değerlerin bazı kişiler, aileler için kullanılmasını sağlar. Kültürel islama sahip çıkmak, onu ilerletmek, korumak doğrudur. Siyaseti ise islamın dışında yapmak gerekiyor.

Demokratik siyaset islam kültürünü, değerlerini en çok koruyacak, yaşatacak ve geliştirecek siyasettir. Onun için siyasi islama değil, demokratik siyasete sahip çıkmalıyız, demokratik siyasetten yana olmalıyız. Bu biçimde de tabii dışa bağımlı olarak geliştirilen bu AKP oyununu, Türk ve Kürt toplumlarına dayatılan bu siyasi islam oyununu iyi görüp, buna karşı çıkmak, bunları teşhir edip onu daraltarak aşmak gerekiyor.

Diğer taraftan bir yandan barışçıl, demokratik çözüme yaklaşacakmış gibi ılımlı bir görüntü verirken, diğer yandan gerillaya ve halka karşı yürütülen genelkurmay merkezli politik askeri çerçeveye olduğu gibi onay vermiştir. Yani genelkurmayın her türlü saldırıyı yürütmesine onay verdiği halde, Kürt kamuoyuna, Türkiye ve Avrupa demokratik güçlerine ise tersi izlenim vermiştir. Güya Kürt sorununun demokratik barışçıl çözümünü gerçekleştirecek güç

olabileceğini, bu çerçevede umutlu olunması gerektiğini herkese göstermeye çalışmıştır. Bu durumun oldukça aldatıcı bir özellik taşıdığını bilmek gerekiyor. AKP'nin bu yaklaşımları ABD'nin PKK'yi ideolojik olarak tasfiye etme ve kendi yörüngesine çekme politikasıyla da birleşince, giderek provakatif tasfiyeci bir eğilimin içten hareketimize dayatılması noktasına varılmıştır.

Özellikle 2003 yılında ve 2004 başlarında, ABD'nin Irak'ı işgal ettiği zemine de dayanılarak bu tasfiyeci provokatif eğilim geliştirilmiş, bununla PKK'nin tasfiyesi hedeflenmiştir. Bunu örgütleyip yönlendiren güçler, yöntemin başarılı olacağına, sonuç alacağına, bu biçimde PKK'nin yok edileceğine de inanmıştır. Gerçekten de bir hareket açısından en tehlikeli saldırı yöntemlerinden birisi budur.

AKP'nin en temel politikası aldatıcılıktır

Irak'taki ABD egemenliğine, Türkiye'deki AKP hükümetine, onunla ilişki içerisinde olan KDP, YNK güçlerine dayanan bu tasfiyeci güçlerin PKK'ye dönük saldırıları ileri bir düzey kazanmıştır. PKK mücadele tarihinde, belki de en kapsamlı örgütsel darbelerden birini vurmaya çalışmışlardır. Örgütü çizgiden uzaklaştırma, Önderlikten koparma, çizgi ve ölçülerde muğlaklaştırma, dolayısıyla inancı zayıflatma, inançtan koparma; özgürlük, eşitlik, demokrasi mücadelesini geliştirme yerine basit yaşam arayışlarına yöneltme temelinde ideolojik, örgütsel duruşta ciddi tahribatlara ve savrulmalara yol açmıştır bu saldırı. Örgütü tümden tasfiye hedefiyle adeta tehdit eder bir noktaya ulaşmıştır.

Bunu gören, bu temelde saldırıyla yüz yüze olunduğunu fark eden, esas olarak da başlattığı stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecini daha da ileriye götürmeyi hedefleyen Önder Apo, bu gelişmeler karşısında teorik çözümlemelerini, programsal ve örgütsel formülasyonlarını daha ileri bir düzeye vardırarak, bu provokatif tasfiyeci eğilimi tasfiye edecek bir mücadeleyi dayatmıştır. Her şeyden önce demokratik sosyalizm çizgisini geliştirmiştir. Yani reel sosyalizmin hiyerarşik devletçi sistemle bağını ortaya çıkararak, devletçi sosyalizmin yanlışlığını, sosyalist ideolojinin devletçi temelde uygulanamayacağını çözümlemiş, buna karşı doğru sosyalist uygulama olarak demokratik sosyalizm çizgisini ortaya çıkarmış ve geliştirmiştir.

Bunun yanında kadın özgürlüğüne ve ekolojik devrime dayalı demokratik sistemini, emekçi halkın varolma ve yaşam sistemi olarak ortaya koymuştur. Bu temelde demokratik konfederalizm veya demokratik komünalizm olarak tanımladığı devlet dışı demokratik halk örgütlenme sistemini ortaya çıkarmıştır. Bunlar hem emekçi halkın sosyalist ideolojisinde köklü paradigmasal bir değişimi ve yenilenmeyi hem de böyle bir sisteme dayalı olarak halkın örgütlenme ve yaşam sisteminin ortaya çıkarılmasını ifade etmektedir.

Bu gelişmeler, yani hem köklü ideolojik yenilenme hem de onun hayata geçirilmesini ifade eden yeni örgütsel sistem, halkın demokratik konfederal örgütlülüğü ve tüm bunların meşru savunma çizgisi temelinde geliştirilmesi, bu biçimde Kürt sorununun çözüm çizgisinin geliştirilmesi, Kürt sorununu çözmek yerine bireysel yaşamı sürdürmeyi öne alan devletçi ideolojik duruş karşısında güçlü bir üstünlük sağlamış, kadroların bu yeni düşünceye kazandırılmasını başararak, provakatif tasfiyeci eğilimin daraltılıp tasfiye edilmesini sağlamıştır.

Kürt halkı varlığını koruyabilmek için meşru savunma duruşunu güçlendirmelidir

Önder Apo bir yandan AKP yönetimi altında geliştirilen provakatif tasfiyeci saldırıya karşı yeni bir teorik çözümleme temelinde ideolojik mücadeleyi geliştirirken, diğer yandan ABD'nin müdahalesi çerçevesinde ortaya çıkan yeni Ortadoğu durumu karşısında Kürt halkının kendi varlığını koruyabilmesi için meşru savunma duruşunu güçlendirmenin gereğini ortaya koymuştur. Bunun hareketimiz tarafından değerlendirilmesi ise ideolojik mücadelenin daha güçlü yürütülmesi, artan baskı ve saldırılar karşısında meşru savunma direnişinin geliştirilmesi biçiminde olmuştur.

Bu yaklaşım hareketimizi, 1 Haziran 2004 aktif savunma hamlesinin geliştirilmesine götürmüştür. Nitekim bir yandan Önder Apo'nun geliştirdiği yeni teorik ve programsal çerçeve, diğer yandan hareketimizin 1 Haziran Atılımı temelinde geliştirdiği yeni aktif savunma direnişi, hem AKP'nin oyunlarını bozmuş hem de ABD-AKP uzlaşması temelinde geliştirilen provakatif tasfiyeci saldırıyı başarısız kılarak, hareketi Apocu çizgide yeniden toparlamayı ve yeni bir mücadele içerisine çekmeyi başarmıştır.

Provakatif tasfiyeci eğilimin tasfiyesi gerçekleştikten ve 1 Haziran Atılımı'nın sürekliliği sağlandıktan sonra, AKP hükümeti başarısız kalan planlarını yeni yöntemlerle geliştirme arayışına girmiştir. Nitekim 23 Ağustos 2005 tarihli MGK toplantısında Kürt özgürlük hareketini bastırmayı ve ezmeyi içeren, yani Kürtler üzerindeki klasik inkar ve imha siyasetini yeni planlarla pratikleştirmeyi hedefleyen yeni bir saldırı konsepti ortaya çıkarılmıştır. PKK'nin gelişiminin ancak böyle bir imha ve tasfiye konseptiyle engellenebileceği, darbelenip ezilebileceği sonucuna varılmıştır.

Nitekim bu konseptin ilk uygulamaları 2005 kasımında Şemdinli'de deşifre olduktan sonra, kirli savaş yöntemlerinin uygulanmasında bir dönem zorluk çekilmiştir. Buna 2006 baharında Kürt halkının çok değişik yöntemlerle geliştirdiği serhildanlar eklenince, Abdullah Gül başkanlığındaki terörle mücadele kurulunun iki günlük toplantısı ardından, Tayyip Erdoğan hükümetinin onay vermesi ve

MGK'nin de kabul etmesiyle, Temmuz 2006'da PKK'yi tasfiye planı adı altında yeni bir tasfiye planı oluşturulmuş ve uygulamaya konmuştur.

Yeni konseptin birinci halkası sistematik zehirlemedir

Bu planın PKK'ye karşı genelkurmay ve AKP hükümeti uzlaşması temelinde hazırlanıp, pratiğe geçirildiği bir gerçektir. Nitekim bu çerçevede işbölümü de yapılmıştır. Genelkurmay hem sözde hem de pratikte daha çok sert tutum göstermeyi esas alırken, AKP hükümeti bu imha ve tasfiye planının ekonomik ve diplomatik yönlerini üzerine almıştır. Bir yandan Kürt kamuoyunu, orta kesimleri, bu çerçevede aydın ve siyasetçileri aldatıcı yaklaşımlar gösterirken, diğer yandan bu çevreler eliyle Kürt özgürlük hareketi ateşkes süreci içine çekilmiş, bununla imha edilme ortamı sağlanmak istenmiştir. Bunlarla birlikte, başta ABD ve AB olmak üzere bütün dünyada PKK'yi terör örgütü saydırıp teşhir ve tecrit edebilmek, onun siyasi, ekonomik kanallarını kurutabilmek için de çok yönlü bir diplomatik çalışma içinde olmuştur.

Temmuz 2006'da genelkurmay-AKP uzlaşması temelinde oluşturulan PKK'yi imha ve tasfiye planının içeriği şöyledir: AKP'nin PKK'yi imha ve tasfiye planı olarak geliştirdiği konseptin birinci halkası, sistematik zehirleme yöntemiyle Önder Apo'nun imhasıdır.

2006 yaz başında İmralı'da Önder Apo'nun kaldığı yerde yapılan onarım çalışmalarında, yine kaldığı hücrenin boyanmasında kullanılan çeşitli kimyasal maddelerin solunması sonucunda hem sinüzit hastalığı ağırlaşmış hem de nefes borusu işlevsiz kılınmıştır. Benzer bazı hastalıklar yaratılarak imhasının hızlandırılması devreye konmuştur. Dolayısıyla 2006 planının en temel ayağı budur. Vahşidir, alçakçadır, insanlık dışıdır. Önder Apo'nun direnişi karşısında çaresiz kalma ve yenilmenin ortaya çıkardığı çılgınca bir davranıştır. Bir hükümet bu kadar vahşi, çılgınca bir yaklaşım içine giriyorsa, bu onun ne kadar zorlandığının ve başarısız kaldığının göstergesidir.

İmha planının ikinci adımı gerillanın gündemi etkileyemez hale getirilmesidir

Bu tasfiye planının ikinci hedefi kuşkusuz gerilladır. Dolayısıyla 2006 yazı, güzü yine kışı ve 2007 baharı süresince Türk ordusunun gerillaya karşı operasyonları en ileri düzeye ulaşmıştır. Tüm ordu seferber edilerek, ağır kış koşullarında Kuzey'de gerillanın ağır bir biçimde darbelenip marjinal konuma düşürülmesi, asıl ezici darbenin de medya savunma bölgelerinde vurularak, gerillanın artık siyasi gündemi etkileyemez, siyasi değer taşımayan bir duruma getirilmesi hedeflenmiştir. Buna dönük uygulamalar da tıpkı Önder Apo'nun zehirlenmesindeki gibi en ileri düzeyde olmuştur. Kürdistan'da Türk ordusunun saldırıları çerçevesinde en çatışmalı dönem bu süreçte yaşanmıştır.

PKK'yi imha ve tasfiye planının diğer bir hedefi kuşkusuz halktır. En başta da Kuzey'deki halktır. Bu, açlıkla terbiye etmekten tutalım din sömürüsüne kadar halk üzerinde her türlü saldırı yöntemiyle uygulanmıştır. Kadınlara, gençliğe karşı her türlü düşürücü ve yozlaştırıcı yönteme başvurulmuştur. Bu aç bırakmaya dayalı olarak, ajanlaştırma faaliyetleri en ileri düzeyde geliştirilmeye çalışılmıştır. Göçertmeler, tehditler ileri düzeyde sürdürülmüştür. Özellikle AKP'nin aldatıcı yöntemleri, dinciliği, tarikatçılığı ileri düzeyde geliştirmesi, diğer yandan hem aç bırakıp hem de birkaç torba makarnaya insanları satın almaya çalışması temelinde, Kürt toplumu her türlü değerini kaybeder bir duruma düşürülmek istenmiştir. Bu politikalar sadece Kuzey Kürdistan'daki halkla sınırlı kalmamış, Kürdistan'ın diğer parçalarına ve yurtdışına da olduğu gibi yayılmak istenmiştir.

Hareketimizin ve halkımızın direnişi imha ve tasfiye planını başarısız kılmıştır

Bu çerçevede İran ve Suriye ile ittifaklar yapılarak, Doğu ve Güneybatı Kürdistan'daki halk üzerinde de benzer politikalar en ileri düzeyde uygulanmaya çalışılmıştır. Yine Güney Kürdistan'a ekonomik yöntemlerle sızılmış, buradaki halk4 da tümüyle bağımlı ve kendisine muhtaç hale getirmeye çalışmıştır. Bu düzey, katliamlara kadar vardırılmıştır. Benzer biçimde AB ülkeleriyle, yine Kürtlerin bulunduğu diğer devletlerle ikili ilişkiler geliştirilerek, oradaki Kürt toplumu üzerinde de yozlaştırma yöntemleri uygulanmıştır. Özce, halka dönük uygulamalar giderek daha şiddetli bir hal almaktadır. Tutuklama, işkence, cezaevlerine doldurma yönteminin yanı sıra Güney'de Şengal katliamı, Kuzey'de Beytüşebap ve Dersim'deki katliamlarla geçmişteki faili meçhul saldırılara benzer yeni bir katliam süreci bu yönetim eliyle geliştirilmiştir. Ancak genelkurmay-AKP uzlaşmasına dayanan PKK'yi imha ve tasfiye planının bu çok yönlü ve vahşi uygulamaları, Önderliğimizin, hareketimizin ve halkımızın geliştirdiği direniş karşısında başarısız kalmıştır. En başta da Önder Apo bütün saldırılara ve artırılan işkence yöntemlerine rağmen tarihte eşi benzeri bulunmayan büyük bir direnişi göstererek hem moral düzeyini yüksek tutmuş hem de üretim sürecini devam ettirmiştir.

"Gerillanın bütün saldırılar karşısındaki direnişi kahramanlık çizgisinde sürmüştür. Halkın bütün işkence ve baskı, sömürü ve katliam yöntemlerine karşı Önderlikle ve Özgürlük hareketiyle bütünleşme süreci devam etmiş, her türlü baskı karşısında özgürlük ve demokrasi çizgisinde direneceği kesinleşmiştir. AKP'nin oyunları bozulup teşhir edilirken, imha amaçlı saldırılar da başarısız kılınmıştır"

Diğer yandan gerillanın bütün saldırılar karşısındaki direnişi kahramanlık çizgisinde sürmüştür. Halkın bütün işkence ve baskı, sömürü ve katliam yöntemlerine karşı Önderlikle ve Özgürlük hareketiyle bütünleşme süreci devam etmiş, her türlü baskı karşısında özgürlük ve demokrasi çiz-

gisinde direneceği kesinleşmiştir. Bir yandan AKP'nin aldatıcı oyunları bozulur, teşhir edilirken diğer yandan geliştirilen imha amaçlı saldırılar boşa çıkartılıp başarısız kalmıştır.

İmralı mücadelesinde kazanan Önder Apo ve PKK olmuştur

Önder Apo'ya yönelik zehirleme saldırısı açığa çıkarılıp 1 Mart 2007 tarihinden itibaren teşhir edilmiş, bu alçakça saldırıya karşı Kürt halkının ve demokratik güçlerin mücadele süreci başlamıştır. Dolayısıyla imha ve tasfiye planının birinci hedefi olan Önder Apo'yu imha çabaları kamuoyu nezrinde teşhir edilerek, mücadelenin geliştirilmesi sağlanmıştır. Diğer yandan gerillaya ve halka dönük saldırılar karşısında 1 Ekim 2006 tarihinden itibaren beşinci tek yanlı ateşkes süreci geliştirilmiş, böylece gerillayı ezme ve imha etme konsepti boşluğa düşürülmüştür. Böyle bir politika karşısında Türk genelkurmayının savaşçı, militarist, faşist yüzü daha çok teşhir edilmiş, bu durum gerilla direnişiyle de birleştirilerek, Kuzey'de gerillayı ezme ve marjinal kılma çabaları başarısız kılınmıştır. Bütün ekonomik ve siyasi saldırılara rağmen Kürt halkı özgür, demokratik, eşit ve onurlu bir yaşam için sürdürdüğü direnişten geri adım atmamış, her türlü baskıyı, işkenceyi, tutuklamayı göğüsleyerek, serhildanı başta Kuzey ve yurtdışı olmak üzere bütün parçalarda sürekli kılmıştır.

Dolayısıyla PKK'nin tasfiyesine dayalı hesapları tutmayan Türkiye, PKK'ye karşı mücadele konusunda politikasız bir duruma düşmüştür. Bunun sonucunda "rejim krizi" diye tabir edilen süreç gündeme gelmiş, cumhurbaşkanlığı seçimi yapılamamış, tersine, bu seçim ciddi bir iç politik mücadeleye dönüştürülmüştür. Sonuçta da Büyükanıt-Erdoğan uzlaşması sağlanarak 22 Temmuz erken seçimi gündemleştirilmiş, bu temelde yeni bir plan ortaya çıkarılmıştır.

Büyükanıt-Erdoğan görüşmeleri, PKK'ye karşı yeni bir imha ve tasfiye planının temel ilkelerini ortaya çıkarmış, dolayısıyla da 22 Temmuz seçimleri sonucunda ortaya çıkacak yeni hükümetin izleyeceği programın ilkelerini belirlemiştir. Bu temelde AKP, genelkurmay politikasına daha çok yaklaşmış, genelkurmayın politik ilkelerini gözetir hale gelmiştir, Genelkurmay da AKP'nin yeniden hükümet olmasına, rant kapılarını elde tutmasına bir kez daha yol vermiştir. Böyle bir uzlaşmaya dayalı olarak girilen 22 Temmuz seçimlerinden AKP yeni bir seçim başarısıyla çıkmış, dolayısıyla sivil yönetim üzerindeki gücünü, etkinliğini daha çok artırmıştır. AKP, meclisteki gücünü korurken, hükümeti yeniden kurmuş ve cumhurbaşkanlığı seçimini de kazanmıştır. Türkiye'nin yeni yönetimi tümüyle genelkurmay ile AKP'nin uzlaşmasına dayanmıştır.

Bu sürece karşı hareketimiz de politik mücadeleyi geliştirerek, halkın demokratik taleplerini öne sürmesini ve meclise Kürt halkının temsilcilerinden oluşan bir grubun gönderilmesini sağlamıştır. Böylece tamamen genelkurmay-AKP uzlaşmasına dayalı bir meclis ve yönetim gerçeğinin ortaya çıkmasını zorlaştırmıştır. Bu da politik, taktik bir kazanım olarak ortaya çıkmıştır. Böylece Temmuz 2006'da oluşturulan PKK'yi imha ve tasfiye planının 2007 baharında boşa çıkarılması, 2002 kasımından itibaren AKP eliyle sürdürülen İmralı mücadelesinin de başarısız kılınmasını sağlamıştır.

Kısaca 22 Temmuz seçimleri ardından İmralı mücadelesinde üçüncü döneme girilmiştir. Bu dönemde imha yeniden çıplak bir biçimde Önder Apo'ya dayatılır hale gelmiş, gerillaya karşı askeri saldırılar en ileri düzeye çıkarılmış, Kürt halkına da katliamlar, faili meçhul saldırılar yeniden dayatılmıştır. Bu durum şunu göstermektedir ki, İmralı mücadelesinde kazanan Önder Apo ve PKK; kaybeden Ecevit ve Erdoğan hükümetleri, yine Türkiye yönetimi olmuştur.

"İmralı mücadelesinin üçüncü döneminde, imha yeniden çıplak bir biçimde Önder Apo'ya dayatılır hale gelmiş, gerillaya karşı askeri saldırılar en ileri düzeye çıkarılmış, Kürt halkına da katliamlar, faili meçhul saldırılar yeniden dayatılmıştır. Bu durum şunu göstermektedir ki, İmralı mücadelesinde kazanan Önder Apo ve PKK; kaybeden Ecevit ve Erdoğan hükümetleri ile Türkiye yönetimi olmuştur"

Yeni AKP hükümeti yeni uluslararası komplo hükümetidir

Çürütme ve tasfiye planı boşa çıktığı için, Türk yönetimi şimdi yeniden açık bir biçimde imha ve katliam dayatması noktasına gelmiştir. PKK'yi imha ve tasfiye planı, ikinci AKP hükümeti döneminde uluslararası komplonun başındaki gibi açık imha yöntemleriyle sürdürülür hale gelmiştir. Bu, tabii yeni bir konsepttir, uluslararası komplonun devam ettiğini ve her şeyden önce de uluslararası komplonun temel amaçlarını olduğu gibi koruduğunu göstermektedir. Bu amaç Önder Apo'yu imha amacıdır. 9 Ekim'den sonra çeşitli komplo yöntemleriyle, 1999 yılında mahkeme yöntemiyle imha edilmek istendi. 2000 yılından itibaren de ağır işkence, izolasyon altında çürütülerek imha edilmek istendi. Bu çürütme politikası da boşa çıkınca, bugün zehirleme yöntemiyle her türlü hastalık türetilerek imhası hızlandırılmak istenmektedir. Yani Önder Apo'ya imha yine gündemdedir, dayatılmaktadır. Uluslararası komplonun temel amacı budur ve bu amacını hala korumaktadır. Dolayısıyla yeni AKP hükümeti yeni bir uluslararası komplo hükümetidir, özel savaş hükümetidir. Ondan başka bir şey kesinlikle değildir. Önder Apo'nun imhası temelinde PKK'nin tasfiyesine dayanarak, Kürt halkı üzerinde uygulanan inkar ve imha sürecinin başarıya götürülmesi amacı da devam etmektedir. Kürt halkı yok edilmek, tarihten silinmek istenmektedir. Bu konseptin temel çerçevesi de budur. Ve bu çerçeve, uluslararası komplonun amaçlarıyla uyumludur. Bunun için de bu yeni imha ve tasfiye konsepti, aynı zamanda yeni bir uluslararası komplo konseptidir.

Uluslararası komplocu güçler, imha, tasfiye ve yok etme sürecini 9 Ekim komplosunun 10. yılında da geliştirmekteki kararlılıklarını ve ısrarlarını ortaya koymaktadır. Başta Türkiye yönetimi bunu göstermekte, diğer ortakları da bu çerçevede destek vermektedir. Dolayısıyla uluslararası komplo her ne kadar geçen süreçteki mücadeleyle zayıflatılmış, defalarca başarısız kılınmış, bir gün içinde gerçekleştirilmek istenen imha ve tasfiye on yıldır engellenmiş olsa da hala tümüyle yenilgiye uğratılmış olmaktan uzaktır. Komplo 10. yıla da kendini yeni bir imha ve tasfiye konseptiyle dayatmaktadır. Bu durumu çok iyi görmemiz, anlamamız gerekiyor. Tabii bu inkar ve imha konseptinin günümüzdeki temsilcisi Türkiye yönetimidir. 10. yıldaki uluslararası komplo planı, genelkurmay-AKP uzlaşmasına dayanmaktadır.

Uluslararası komplonun yeni konseptini Türkiye-İran-Suriye ittifakı yürütüyor

Bu ittifakın bir de bölgesel müttefikleri vardır. Başında da İran yönetimi gelmektedir. Tayyip Erdoğan yönetimiyle Ahmedi Nejat yönetimi kardeş iki yönetim olarak stratejik ittifak yapmış görünüyor. İdeolojik olarak da birbirlerine yakındır, siyasi olarak da özellikle Kürt politikasında bütünlük arz etmektedirler. Bu bölgesel ittifaka Suriye de katılmış durumdadır. Belki İran kadar gücü yoktur, destek verememektedir, yine de Türkiye-İran ittifakına en güçlü desteği veren ülkedir.

Türkiye genelkurmay-AKP uzlaşmasına dayanan Türkiye-İran-Suriye ittifakına Irak'ı da çekmeye çalışmaktadır. Özellikle Güney Kürdistan yönetimini tasfiye ederek, devreden çıkararak, Saddam dönemindekine benzer yeni bir Irak sistemi yaratıp onunla ittifak yapmaya çalışmaktadır. Ancak Irak henüz ortadadır, Irak üzerinde ABD ile Türkiye arasında ciddi bir mücadele yaşanmaktadır. Bu bakımdan uluslararası komplonun günümüzdeki konseptini yürüten bölgesel ittifak, Türkiye-İran-Suriye ittifakı olmaktadır. Bu ittifak bölgenin diğer güçleri olan Suudi Arabistan, Ürdün ve Mısır'dan da destek almaktadır. Bu ittifaka AB'nin de kısmi bir desteği vardır.

Türkiye-ABD ittifakı ikili bir karakter arz etmektedir

Bu ittifak yeni konsepti hayata geçirmek için ABD'den destek almaya çalışmaktadır. ABD, ideolojik açıdan Türkiye'nin geliştirdiği PKK'yi imha ve tasfiye konseptine destek vermekte, katılmaktadır. Bunun yanında Türkiye ile siyasi ve askeri açıdan ciddi bir çelişkiyi yaşamaktadır. Türkiye'nin PKK'ye karşı istediği destek, ABD tarafından tam karşılanmamaktadır. Türkiye'nin PKK karşısındaki politik istemlerini kabul etmesi, ABD'nin Kürt politikasını tümden değiştirmesi, dolayısıyla KDP,YNK ve Doğu Kürdistan'da Türkiye'nin izlediği politikalara benzer bir politikayı izler hale gelmesi demektir. Bu da ABD'nin günümüzdeki Ortadoğu politikasıyla çelişmekte, BOP'a ters düşmektedir. Daha da ötesi, küresel sermaye sisteminin Ortadoğu'yu denetim altına alma politikasıyla uyumlu değildir. Bu nedenle Türkiye-ABD ittifakı ikili bir karakter arz etmektedir. Yani bir yandan kısmi tavizler gelişirken, diğer yandan henüz sonuca gitmeyen, uzlaşma sağlanamayan bir politik çelişki ve savaşım durumu mevcuttur.

Tabii uluslararası komplonun on yıl önce olduğu gibi sürmesi söz konusu değildir. Her ne kadar Türkiye yönetimi başta İran ve Suriye olmak üzere bazı güçlerin desteğini alsa da uluslararası komplo amaçları çerçevesinde bölgesel ve uluslararası düzeyde on yıl öncesindeki gibi bir birlik söz konusu değildir. Avrupa'nın komploya katılımında bir değişiklik vardır, ABD'nin komployu desteklemesi, katılması süreci değişmiştir. Bu çerçevede KDP, YNK'nin uluslararası komploya katılma durumunda değişiklikler ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla Türkiye yönetiminin merkezinde olduğu ve ısrarla yürütmek istediği uluslararası komplo gerçeği, 9 yıllık mücadele içerisinde iyice teşhir edilmiş, daraltılmış ve zayıf bir konuma getirilmiştir. Türkiye yönetimi her ne kadar yeni imha ve tasfiye konsepti temelinde uluslararası komplonun hedeflerini başarıya götürmek için çalışsa, buna kısmen bölgede ve uluslararası alanda destek bulsa da sınırlıdır, zayıftır. Dolayısıyla PKK'yi imha ve tasfiye konseptinde on yıl önceki bölgesel ve uluslararası destek, bu anlamda PKK karşıtı birlik mevcut değildir.

İmralı sistemindeki psikolojik işkence dayanılmaz bir düzeye getirilmiştir

Bunun yanında 10. yıla dayatılmak istenen yeni imha ve tasfiye konsepti uluslararası komplo uygulamalarının bir devamıdır. Amacı ortaktır, Önder Apo'nun imhasını içermektedir. İmralı koşullarında imhayı hızlandıracak yeni bir yöntemi devreye koymuşlardır. Bu, sistematik zehirleme temelinde imha etme yöntemidir. Bu da komplocu bir yöntemdir. Tıpkı 9 Ekim'de Atina'dan Akdeniz üzerine havalandırıp bilinmeyen bir füzeyle uçağı vurma gibi, sözde bilinmeyen yöntemlerle Önder Apo'nun ağır hastalık kapmasını ve imha olmasını hedeflemektedirler. Bu bakımdan adeta yöntem olarak başa dönülmüştür. Şimdi Önder Apo üzerinde kronik zehirleme temelinde bir imha süreci uygulanıyor. Yeni konseptin çerçevesi de bu temeldedir.

Temmuz 2006'da oluşturulan imha ve tasfiye planının bu alana dönük yöntemi olduğu gibi devralınmış ve devam ettirilmektedir. Zehirlemenin, Önderliğin kaldığı odadaki onarım ve

boyama yoluyla geliştirildiği açığa çıkmıştır. Onarım adı altında Önder Apo'nun kaldığı hücre zehirleme yapacak bir konuma getirilmiştir. Penceresi kapatıldığında oksijensiz kalmakta ve boğulma derecesinde bir solunum zorluğu yaşamaktadır. Pencere açılınca da yerleştirilen klima ile aşırı soğuk bir hava verilerek, odanın nem oranı kat kat arttırılmaktadır. Böylece oda yaşanmaz hale gelmektedir. Bir de perdelere kadar tüm oda özel bir boya ile boyanmıştır. Bunun özelliği, nem tutucu ve arttırıcı olmasıdır. Nitekim klima etkisiyle odada artan nem oranını mevcut boya sistemi uzun süre tutmaktadır. Bu biçimde Önder Apo'nun sağlığı bozulmakta, ağır hastalıklar kapması sağlanmaya çalışılmaktadır. Bir yılı aşan süre içerisinde yapılan bu uygulama sonucunda sinüzit hastalığı çok ağır bir duruma varmıştır. Bu durum acil ve yetkin bir tedavi uygulanmazsa, hayati tehlike arz etmektedir. Yine solunum borusu iflas etmiş durumdadır. Bu da ciddi bir tehlikedir. Dikkat edilirse, bunlar durduk yere olmaz. Tümüyle kaldığı ortamla ilişkilidir. Nefes borusu niye iflas etsin? Sigara içmiyor, kendi sağlığına zarar verecek bir besin maddesi almıyor. Belli ki olduğu yerde zehir soluyor ve bunun sonucunda solunum borusu iflas ediyor. Mevcut oda sistemi ve boyama böyle bir durumu ortaya çıkarmıştır. Bu yeni konseptle Önder Apo üzerinde bu biçimde vahşi bir imha yöntemi uygulanmaktadır.

İmralı'daki uygulamalar her türlü etik değerden kopmayı ifade eder

Bununla birlikte ağır bir fiziki ve psikolojik işkence durumu da söz konusudur. Özellikle psikolojik işkence durumu en üst düzeyde geliştirilmiştir. Örneğin en küçük bir söz bahane edilerek, hücre içinde hücre cezası verilmektedir. 20 gün ya da bir ay kitap, radyo vb her şey elinden alınarak bir odada hiçbir şey yapamaz, duyamaz halde bırakılıp, sinir sistemleri tahrip edilmek istenmektedir. Yine yaşamın bütün unsurları işkenceye dönüştürülmüştür. Mazgal deliklerinden bakılarak, mazgallar çekilip bırakılarak sürekli dikkati dağıtılmaktadır. Sürekli izlenmektedir. Yine Önder Apo'nun belirttiğine göre, bir yemek veriş, su alış dahi sinir sistemini tahrip etmek üzere bir psikolojik işkenceye dönüştürülmüş durumdadır. Bu uygulamalarla Önder Apo'nun düşünme gücü ve iradesi kırılmak istenmektedir. Böylece ya dengesini koruyamaz duruma düşürme ya da bu zorlamalarla intihara sürükleme amacının güdüldüğü bizzat Önder Apo'nun kendisi tarafından ifade edilmiştir. Bunlar aşırı işkence yöntemleridir. Son belirttiğine göre, iki haftada yirmi kilo vermiştir. Bu anormal bir kilo kaybıdır ve tümü uygulanan fiziki ve psikolojik işkencenin sonucu olmaktadır. Tüm bunların işkence altında imha etme uygulaması olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Bu yöntemler, uzmanların incelemesiyle bulunmuş yöntemlerdir. Tümü fiziki ve psikolojik bakımdan imhaya dönük uygulamalardır.

Türkiye devleti Önder Apo'nun güvenliğinden sorumlu sayıldığı halde bunu yapmaktadır. Dolayısıyla burada hukuk yoktur, ahlak yoktur, insanlık değerleri yoktur. Mevcut hükümetin Önder Apo üzerindeki uygulamalarının anlaşılır ve kabul görür hiçbir yönü olamaz. Her türlü etik değerden kopmayı ifade eder. Ne sağcı, ne solcu, ne müslüman ne de bir insan bunu yapar. İnsanlık dışı uygulama, alçakça yöntemlerle Önder Apo İmralı sistemi gibi dünyadan yalıtılmış, tarihte eşi görülmeyen bir sistem içinde tutulurken, bir de bu uygulamalar ile gerçekten de bir kişiye yapılacak baskının en büyüğü yapılmaktadır. Tarihte büyük düşünce önderlerine İsalara, Babeklere yapılan zulmün kat kat fazlası bugün Önder Apo üzerinde uygulanmaktadır. Faşist çevreler "bir sefer öldürmek yerine, her gün ve her an işkence ile öldürmek"ten söz etmişlerdi. AKP hükümetinin Önder Apo üzerindeki uygulamaları, o faşist çevrelerin öngördüklerinin hayata geçirilmesi oluyor.

Türk ordusunun Kürt gerillası karşısındaki duruşu başarısızlıktır

Bir de imha konseptinin gerillaya yönelik geliştirdiği saldırılar var. Tabii gerilla güçlerimiz 1 Ekim'den mayıs 2007 sonuna kadar geçen sekiz aylık süre içerisinde ateşkes konumundaydı. Bu ateşkese ciddi bir biçimde de uyuldu. Fakat Türk ordusu tarihinin en büyük askeri harekatını bu sekiz aylık süre içerisinde hayata geçirdi. Dersim'de, Erzurum'da, Botan'da, Serhat'ta, Zagros'da, Amanos'ta, yani Kürdistan'ın dört bir yanında en sert kış koşullarına rağmen, her türlü savaş tekniğini kullanarak bir imha saldırısı yürüttü. Gerilla ateşkes konumundayken, silah kullanmazken, Türk ordusu her türlü silahı kullanma temelinde saldırılar gerçekleştirdi. Bu bir yerde eli ayağı bağlı insana tekme tokat vurmak oluyor. Bunun da ne kadar ahlak dışı olduğunu herkes bilir. Kalleşçe bir yöntem denir buna. Ateşkes konumunda olan bir güce karşı tek yanlı saldırı yapmayı ifade ediyordu. Hem de öyle bir saldırı yürüttüler ki bu ateşkes süreci içerisinde, gerillayı ezip bitirmeliyiz diye çaba harcadılar. Yiğitsen, o da savaşırken savaş, neden o ateşkesteyken tüm gücünü kullanıp da bitirmek istiyorsun! Demek ki korkuyorsun ondan, demek ki bitirme gücün yok, demek ki başarısız kalmışsın. Türk ordusunun Kürt gerillası karşısındaki duruşu kesinlikle

"'Dünyayı ele geçirecek gücü bile olsa kimseye saldırmayacak, ama dünya birleşip gelse de meşru haklarından bir adım geri atmayacak, sonuna kadar direnecek.' Bu kararlılık içerisinde olan bir gerilla var. Tamamen meşru savunma çizgisinde kendini koruyor, halkı koruyor, Önderliği koruyor. İmha etmek amacıyla gelen saldırılar karşısında savunma direnişi yürütüyor. Bu, çok haklı ve gerekli bir direniştir"

böyledir. Namertliktir, başarısızlıktır, kalleşçedir. Bu durumunu şimdi de sürdürüyor. Yeni süreçte de Türk ordusunun operasyonel saldırılarında herhangi bir azalma yoktur. Zaten Yaşar Büyükanıt da, İlker Başbuğ da ellerinden gelen her türlü çabayı gerillayı ezmek için harcadıklarını kamuoyuna açıkça söylüyorlar. Herhangi bir gizleme, saklama durumları yoktur. Düşman ilan etmişlerdir açıkça. Türkiye'nin güvenliği için en büyük tehdit görüyorlar. Yine bir gerilla kalmayıncaya kadar savaşı sürdüreceklerini açıkça ifade etmiş durumdalar.

Türkiye'de yenilmiş bir ordu gerçeği var

Türk ordusu bu savaşta her türlü yöntemi, araç gereci kullanıyor. Tank, top, uçak, kimyasal silah ve zehire kadar her yönteme başvuruyor. Tankla, topla, uçakla, helikopterle vuramadığını ajanları örgütleyerek, zehirlemeye çalışarak imha etmek istiyor. Çok çeşitli kimyasal gazlar kullanıyor. Birçok yerde toplu katliamlarda bu yöntemin kullanıldığı ortaya çıktı. Örneğin Teninê'de 11 gerillanın şehadetinde kimyasal silah kullanıldığı açıktır. Ertesi gün köylülerin hayvanları çatışmanın olduğu alana gittiğinde, o havada öldüler, bunu herkes gördü, bütün basın gösterdi. Demek ki öldürücü gaz kullanılmıştır. Birçok yerde bu tür yakıcı ve öldürücü gazlar kullanıyor. Yine vahşi yöntemler uyguluyor gerillanın cesedi üzerinde. Kesiyorlar, parçalıyorlar, yani adeta cesetten intikam alacak kadar sadistleşmiş durumdalar. Bayan erkek bütün gerilla güçlerimiz, arkadaşlarımız bu tür uygulamalara maruz kalıyor. Her tarafa gelişigüzel top, tank atışı yapılıyor. Güney Kürdistan toprakları ve Medya Savunma alanları tank, top, havan ve katyuşalarla hem Türkiye hem İran tarafından sürekli dövülüyor. Böylece doğa yakılıyor, yıkılıyor, tahrip ediliyor. Orman bırakılmadı Kuzey Kürdistan'da. En son halkı katlettiler, halkı kurşuna dizdiler, sonra da "iki terörist vuruldu," "beş terörist vuruldu" deyip geçtiler. Nerede gerilladan bir darbe yeseler, hemen halktan birkaç kişiyi vuruyor ve çatışmada vurulmuş süsü vererek kamuoyuna duyuruyorlar. Halkı katletme yöntemini de gerillaya karşı savaş içerisinde kullanıyorlar.

Gerillanın yenilmezliği Kürt gençliğinin gücüdür

Bütün bunlar şunu gösteriyor: Gerçekten yenilmiş, başarısız kalmış, sonuç alamamış bir ordu gerçeği var Türkiye'de. Bunu en son İlker Başbuğ da ifade etti. "Gerillaya katılımı engelleyemedik" diyor, yani gerillanın büyümesini, kendini yenilemesini durduramamışlardır. Bu da başarısız kaldıkları, yenildikleri anlamına geliyor. Kürt halkı, gençliği gerillayı bu temelde sürekli yeniledi, büyüttü ve yenilmez bir güç haline getirdi. Kürt gerillası kimseye zarar vermiyor, gereksiz yere bir damla kan bile akıtmak istemiyor. Çizgisini Önder Apo belirledi: "dünyayı ele geçirecek gücü bile olsa kimseye saldırmayacak, ama dünya birleşip gelse de meşru haklarından bir adım geri atmayacak, sonuna kadar direnecek." Bu kararlılık içerisinde olan bir gerilla var. Tamamen meşru savunma çizgisinde kendini, halkı koruyor, Önderliği koruyor. İmha etmek amacıyla gelen saldırılar karşısında savunma direnişi yürütüyor. Bu çok haklı ve gerekli bir direniştir. Kürt halkı ve gençliği böyle bir direniş gücü, gerillası ortaya çıkarmış şimdiye kadar. 23 yıldır yaşatmış durumda. Bundan sonra da büyük bir kararlılıkla yaşatacaktır. Halk elinden gelen tüm desteği tüm parçalarda ve yurtdışında gerillaya verecektir. Gerilla onun ruhudur, kalbidir, beynidir, onurudur, şerefidir her şeyidir. Kürt, gerilla ile varoluyor, her şeyini de gerillayla kazanıyor. Dolayısıyla da gerillayı büyütüp geliştirmekte kesinlikle kararlıdır. Hem gerillayı destekleyecek, hem de mevcut katliamlar karşısında kendini savunmak için öz savunma örgütlülüğünü geliştirecektir. Kürt gençliği şimdiye kadar en temel örgütü olarak gerillayı bildi. Kız, erkek demeden tüm gücüyle gerillaya katıldı. En zor koşullarda coşku içerisinde savaşan ve yeni özgür yaşamı üreten bir gerilla gücünü ortaya çıkardı. Kürt gençliğinin onurudur, şerefidir gerilla. Onun yenilmezliği Kürt gençliğinin gücüdür. Dolayısıyla bundan sonra da kız erkek bütün Kürt gençleri başka hiçbir yerde durmadan, daha fazla gerillaya koşacaklar, dağa çıkacaklar, HPG saflarına katılacaklar; onurlarını, şereflerini, özgürlüklerini gerilla ortamında ve direnme içerisinde kazanacaklardır. Bundan hiçbir kuşkumuz yoktur. Bundan sonra bütün gençliğin on binler halinde Kürdistan dağlarına çıkacağı, bu inkarcı ve imhacı sistemi direniş temelinde yenip yok edeceği bir süreç yaşanacaktır.

Direnmek düşünen her varlığın en temel hakkıdır

Kürt halkı da gençliğin aktif savunma direnişine kendi cephesinden katılacaktır. Zaten ***"Êdî Bese, Artık Yeter"*** adıyla başlayan hamle süreci de Kürt halkı için bıçağın kemiğe dayanması anlamına geliyor. Bu kadar aşağılamaya, onur, şeref, haysiyet kırmaya hiçbir insan, hiçbir halk, hiçbir canlı varlık dayanamaz. Dolayısıyla da "artık yeter" diyerek direnişe geçer. Bu anlamda direnmek, düşünen canlı olmanın en temel hakkıdır. En önde gelen insan ve toplum haklarından birisidir. Önder Apo üzerinde bu kadar alçakça bir işkence ve imha sistemi uygulanırken, bunun devam etmesine kim dayanabilir? Onuru olan, şerefi olan hiç kimse dayanamaz. Bu Önderlik, on binlerce şehidi temsil ediyor. Bunlar şahsında kırk milyon Kürt'ü temsil ediyor. Özgürlüğü, demokrasi-

"Gerillanın yenilmezliği Kürt gençliğinin gücüdür. Kız erkek bütün Kürt gençleri başka hiçbir yerde durmadan daha fazla gerillaya koşacak, dağa çıkacak, HPG saflarına katılacak; onurlarını, şereflerini, özgürlüklerini gerilla ortamında ve direnme içerisinde kazanacaklardır. Gençliğin on binler halinde Kürdistan dağlarına çıkacağı, bu inkarcı ve imhacı sistemi direniş temelinde yenip yok edeceği bir süreç yaşanacaktır"

yi, eşitliği, kardeşliği temsil ediyor. Her türlü saldırı böyle yüce değerleri temsil eden bir Önderliğe karşı yapılıyor. Her türlü işkence yöntemi uygulanıyor. On yıldır tarihte eşi görülmemiş bir işkence sistemi içerisinde tutuluyor. Bu da yetmiyor, yeni işkence yöntemleri geliştirildikçe geliştiriliyor. Bunlar, zehirlemedir, fiziki işkencelerdir, psikolojik işkencedir. Her türlü yaşam ölçüsünün işkence haline dönüştürülmesidir.

Şimdi insanlık göz göre göre Önderliğinin imha edilmesine seyirci kalabilir mi? Hiçbir vicdan, yürek, akıl bunu kabul edebilir mi? Onur, şeref bunu kabul edebilir mi? Elbette edemez. Bu bakımdan Kürt halkı diyor, "artık yeter!" Bu iş böyle sürmez.

Önderliğe yapılan, kuşkusuz tüm halka yapılıyor, gerillaya yapılıyor. Önder Apo bir mücadele gücünün önderliği, bir halkın önderliğidir. Onun şahsında yapılan tüm halka karşı bir zulümdür. Zaten fiiliyatta da öyle oluyor. Gerillaya ve halka karşı da Önderliğe uygulanan imha ve katliam sürecinin bir benzeri uygulanıyor. Gerillaya karşı her türlü saldırı yürütülüyor. Uçak, tank, top, bomba, helikopter kullanılıyor. Mermi kullanılıyor, zehir kullanılıyor her şey kullanılıyor. Gerilla hareket ederken de kullanılıyor, direnirken de kullanılıyor, ateşkesteyken de kullanılıyor. Bu gerilla, Kürt halkının ruhunu, bilincini temsil ediyor. Örgütlü gücünü oluşturuyor, iradesini temsil ediyor. Bir halkın onuruna, şerefine, özgürlüğüne, iradesine, bilincine böyle saldırılırsa, halk devam et diyebilir mi, buna seyirci kalabilir mi? Gerilla üzerinde bu kadar alçakça ve çok yönlü imha saldırısının yürütülmesine halk seyirci kalabilir mi? Elbette kalamaz ve kalmıyor. İşte Kürt halkı bunun için diyor: "artık yeter!"

Artık yeter direnme zamanıdır

Bu despotik, aşağılık küstahça savaşın bir sonu gelmeli. Bu zulüm savaşı sona ermeli. Senin hakkın yok bu kadar despotizm yapmaya, zulüm yapmaya, insanlığa karşı katliam yürütmeye. Diğer yandan halk üzerindeki baskılar da benzerdir. Önder Apo'ya "sayın" dediği için yıllarca hapis cezası alan, cezaevlerine girip çürüyen yurtsever insanlar var. "Önder" dediği için ceza alanlar var, ROJ TV'de konuşmuş olduğu için ceza alanlar var. Kürt gençleri, kadınları, emekçileri binbir türlü bahaneyle tutuklanıyor. Her türlü onur kırıcı davranış gösteriliyor. İnsanlar kaçırılıyor her türlü işkenceye tabi tutuluyor ve ajanlaştırılmaya çalışılıyor. Düşürmenin her türlü yöntemine başvuruluyor. Hapisler Kürtlerle doldurulmuş.

Kürt insanı sokak ortasında istendiği gibi katledilebiliyor. Hemen "terörist vurulmuştur" demek, bu katliamı örtmek için yetiyor. Sanki herkesin Kürt'ü katletme hakkı varmış gibi bir gerçek ortaya konmaya çalışılıyor. Bu da yetmiyor katliamlar geliştiriliyor. Örneğin Şengal katliamı. Gerçekten de hiç kimse böyle bir katliama maruz kalmaz. Beytüşebap'tan Dersim'e kadar uygulanan katliamlar var. Geçen yıllarda da İstanbul'dan bilmem Eskişehir'e kadar bir sürü yerde her türlü onur kırıcı davranış gösterildi Kürt insanına karşı. Linç girişimleri geliştirilmeye çalışıldı.

Başbakan Tayyip Erdoğan bile "çocuk kadın demez, hepsini vururuz" dedi Amed'de direnen halka karşı. Ne ile vuruyorsun, kimi vuruyorsun, ne hakla vuruyorsun, vurmak sadece senin elinde mi? Silah sadece sende mi var? Birisi kalkıp seni vurmak istese sen ne yapacaksın, hiç düşünüyor musun orayı be adam? Adam NATO'nun gemisine binmiş, sırtını ABD'ye, AB'ye, emperyalistlere dayamış, despotik devlet yöneticilerine, faşist güçlere dayamış, halka karşı her türlü zulüm makinesini kullanıyor, uygulatıyor sonra da nara atıyor. Her türlü katliamı, onur kırıcı davranışı reva görüyor. Kürt halkı da diyor ki: "Artık yeter, ben bu kadar onursuz, şerefsiz değilim. Bu kadar hakareti kaldırmam, bu kadar zulüm, imha karşısında sessiz kalamam. Gücüm var, onurum var, örgütüm var, direneceğim!" İşte Kürt halkı bütün örgütlü güçleriyle birlikte süreç karşısında bu noktaya gelmiştir. 'Artık yeter' direnme zamanıdır bu.

Önderlik çizgisi yaşanmadan özgür demokratik yaşam gücüne ulaşılamaz

'Artık yeter'in gereği pratikte nasıl yerine getirilecek? Tabii her şeyden önce Önderlik gerçeğinin doğru anlaşılmasıyla, Apocu çizginin doğru özümsenip hayata geçirilmesiyle, Önderliğin iyi kavranmasıyla olacaktır. "Önder Apo'yu yaşa ve yaşat" sloganı sadece bu nedenle gündeme getirilmiştir. Ancak Önder Apo'yu iyi anlayanlar, doğru kavrayanlar, özümseyenler, yaşayanlar başarıyla mücadele edebilir ve Önder Apo'yu yaşatabilirler. Kürt halkını özgür ve demokrasi ilkeleri temelinde yaşatabilirler. Yoksa Önderliği öğrenmeden, Önderlik çizgisini yaşar hale gelmeden hiç kimse özgür demokratik yaşam gücüne ulaşamaz. Bu bakımdan 'artık yeter'in pratikte gereğini yerine getirmek için Önderlik çizgisini iyi özümsemek, Önderlik gerçeğini yaşar hale gelmek gerekiyor. İnsan o temelde mücadele ettiği zaman Önderliği yaşatır, gerillayı, halkı yaşatır.

Bu bakımdan da "Önderliği yaşa ve yaşat" sloganıyla Önderlik gerçeğini güçlü bir biçimde özümsemeye, yaşar hale gelmeye ihtiyaç var. Önderlik gerçeğini yaşar hale gelmek demek, onu mücadeleye dönüştürmek, yüksek bir temsil gücü kazanmak demektir. Bu da eylemdir, mücadeledir. Bulunulan her yerde direnmektir. Önderlik üzerindeki uygulamaya artık yeter! Gerillaya karşı saldırıya artık yeter! Halk üzerindeki zulme, katliama artık yeter! diyerek, onurlu, şeref-

li, namuslu olan, özgür ve demokratik yaşamak isteyen her Kürt kadın, erkek, çocuk, genç ve yaşlı mücadele etmek, olduğu yerde bütün imkanlarını seferber ederek gücü neye yetiyorsa o temelde direnmek, mücadele etmek zorundadır. Böyle bir mücadeleye katılım gerekiyor.

Artık yeter sözü örgütleme ve mücadele ile geçerlilik kazanır

Nedir mücadele? Propagandayı iyi yapmalıyız, zulmü iyi teşhir etmeliyiz, düşman gerçeğini iyi ortaya koymalıyız, AKP'nin ikiyüzlülüğünü, saldırganlığını, düşmanlığını iyi göstermeliyiz, ordunun zulmünü göstermeliyiz. Sözü doğru söylemeliyiz, yerinde ve yeterince söylemeliyiz. Diplomasimizi yapmalıyız, kendimizi iyi anlatmalıyız. Dost edinmemiz gerekiyor, durmadan çalışmamız gerekli bu konuda. Öyle birileri gelsin ayağımıza biz konuşalım değil, biz herkese gidip kendimizi anlatmalıyız. Halkın, Önder Apo'nun durumunu anlatmalıyız. Dost kazanmak, ilişki bulmak, Türkiye'nin bu zulüm düzenini teşhir etmek zorundayız. Bunu sağlayabilmeliyiz. Örgütlenme çalışmaları yürütmeliyiz. Kendini örgütlemeyen, demokratik konfederalizmi inşa etmeyen, meclislere dayalı halk örgütlülüğü sistemini geliştirmeyen elbette direnemez. Direnmek örgütle olur, mücadele etmek örgütle olur. Onun için bir araya geleceğiz, örgütleneceğiz. Kadın, gençlik, emekçi, kültür birliği, okuma, dil eğitim birliği kuracağız ve bunların hepsini bir halk meclisine dayandıracağız.

Mahallede, köyde, kasabada ve şehirde bir halk meclisimiz olmalı. Her yerde halk meclisi kurmalıyız. Meclisler yönetimleri seçmeli, o yönetimler de bütün örgütleri kurmalı ve koordine etmelidir. Sonunda da meclise hesap vermelidir. Böyle bir örgütlenme olursa, örgütlenmeyi geliştirirsek direnebilir, güç olabilir, dolayısıyla artık yeter sözümüz yerine geçebilir.

Tabii bu örgütlenmeyle birlikte eylem gereklidir. Eylem nedir? Serhildan, serhildan, serhildan. Çocuklar, gençler, kadınlar emekçiler herkes serhildana kalkmalıdır. Kürt insanı, toplumu kendine dönük katliamlara dur demeli, kaderini eline almalıdır. Önderliğe dönük imha saldırılarına karşı dur demeli, Önderliğe sahiplenmeli, savunmalıdır. Çünkü iradesi orada saklıdır. Onun için de her türlü eylemi yapabilir. Protesto, işgal, baskın yapabilir, teşhir edebilir, açıklamalar yapabilir. Biraz daha kitle şiddetini kullanan, gerici odakları zorlayan, teşhir eden bir eylemlilik içerisinde olabilir. Gençler, emekçiler bunları rahatlıkla yapabilir.

Faşist ordu sürülerinin katliamlarının hesabı bir bir sorulacaktır

Tabii aynı biçimde gerillanın da eylemi yükseltmesi, aktif savunma savaşını yüksek düzeyde geliştirmesi gerekiyor. Orta yoğunluklu savaş dedik biz buna. Böyle bir savaş düzeyi gelişecektir, gerilla bu konuda kahramanca direniyor. Yeni süreci anlamaya, onun taktiğini, tarzını bulmaya çalışıyor. Bunları buldukça, önümüzdeki süreçte bu zulüm makinesinin bütün saldırılarına karşı direnecek bir savaşı geliştirecek. Yaptıklarını misliyle ona ödetecek, Yaşar Büyükanıt'ın, bilmem İlker Başbuğ'un yaptıkları yanına kar kalmayacaktır. O faşist ordu sürülerinin halk üzerindeki, gerilla üzerindeki katliamlarının hesabı bir bir sorulacaktır, intikamları alınacaktır. Gerilla fedai çizgisindedir, bu kararı vermiştir. Bunun gereklerini sonuna kadar direnerek yerine getirecektir.

Artık yeter demek, sözün bittiği, eylemin başladığı yer demektir. O bakımdan çok konuşmak 'artık yeter'e uygun düşmüyor. Çok konuşmak değil de eyleme geçmek, harekete geçmek gerekiyor. Bunun nasıl olacağını bulmak zor değildir. Herkes bulabilir, olduğu yerde direnebilir, bir mücadele geliştirebilir. Mutlaka gericiliği teşhir eden, ona darbe vuran, Önderliğe sahiplenme mücadelesini, özgürlük mücadelesini adım adım geliştiren bir şeyler yapabilir. Herkes kendi koşullarını, yerini değerlendirerek bir şeyler yapabilir. Onun için de çok konuşmaktan ziyade, tartışmayı bırakarak neler yapacağımız üzerinde yoğunlaşıp, kafa yorup yol yöntem bularak mutlaka eyleme geçmek gerekiyor. Doğrusu da gerekli olan da budur.

Bu temelde insanlar her şeyi yapabilirler. Serhildan Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında mutlaka geliştirilmeli. Bu konuda kimse kimseyi beklememeli, herkes bir yarış içinde olmalı. Yine gerilla güçlü bir eylemlilik içinde olmalı. En önemlisi de örgütsel yarış içinde olmalıyız. Hem kendimizi güçlü bir direniş geliştirebilmek için örgütleyebilmeliyiz hem de gerillayı büyütmeliyiz.

Bütün örgütler, bütün halk gerillaya gençleri göndermeli, teşvik etmeli. Kimse gerillaya katılımları engellemesin. Bunu ajanlık sayacağız artık. Ne adı altında olursa olsun, kim ki gençlerin gerillaya katılımını engelliyorsa, o bir ajandır. Vazgeçmeli ajanlıktan, İlker Başbuğ'un çizgisine hizmet ediyordur. İlker Başbuğ'un çizgisine hizmetten vazgeçmeli, yurtseverlik çizgisine gelmelidir. O bakımdan da herkesi gençlerin gerillaya katılımını desteklemeye, teşvik etmeye çağırıyoruz.

Kız erkek bütün Kürt gençleri! Bu süreçte Önderliği savunabilmek, Kürt halkını savunabilmek, kendimizi savunabilmek, onurumuzu, şerefimizi, özgürlüğümüzü savunabilmek için özgürlük dağlarına çıkmalıyız, gerilla saflarına katılmalıyız. Tüm gençleri bu temelde özgürlük alanlarına, özgürlük kalelerimize, özgürlük örgütümüze ve gerilla saflarına katılmaya çağırıyoruz. Önder Apo'nun ifade ettiği gibi: *"Zulme dayalı despotik düzenler yıkılacak, özgürlüğe ve eşitliğe dayalı insanca düzen kazanacaktır"* diyoruz.

Tüm PKK'li kadrolara çağrıdır

Önderliği anlayalım yaşayalım ve yaşatalım

"Partiye kendini adamak, kendi gerçekleşmesini parti gerçekleşmesinde yaratmak, sevgiyi, tutkuyu ve bireyselleşmeyi, kendi gücünü katbekat aştırtan yürütme ve yürüme, yaşama ve yaşatma gücünü Önderlik toplumsallığında bulmak tam bir ideolojik katılımı gerektirir. Kendini yanı başındakine, üsttekine göre günlük uyarlama, ayarlama, hesapçılık gibi olgular kesinlikle ideolojik bir katılımı ifade etmemektedir. Partiye ideolojik katılım demek, bütün çıplaklığıyla açıklığıyla, zayıflıklarıyla ve güçlü yanlarıyla yüzü Önderliğe dönük olan bir duruştur"

PKK Meclisi

2-4 Eylül 2007 tarihleri arasında PKK Meclisi V. Olağan Toplantısı gerçekleştirilmiştir. Toplantı, siyasal durum değerlendirmesi, Önderliğin son durumu, yönetim ve kadro sorunları ile ideolojik mücadele sorunlarının yoğunca tartışıldığı gündemlerle üç gün sürmüştür. Tartışmalar kapsamlı geçmiş, sürece cevap olma ve sorunların çözümüne ilişkin örgütsel, kadrosal durumumuza eleştirel yaklaşılmış, yönetimin çalışma tarzı ve yaşanan eksiklikler kapsamlıca değerlendirilmiştir.

Siyasal durum

Reber Apo'ya dönük imha saldırılarının altında, Kürdistan özgürlük hareketinin tasfiyesine dayalı yeni bir konseptle, Ortadoğu statükosunun korunması planı yatmaktadır. Bunun başarısı için hareketimize karşı başta ideolojik olmak üzere askeri, diplomatik, ekonomik, siyasal ve kültürel topyekun bir savaş süreci başlatılmıştır.

ABD'nin bölgeye müdahalesinden sonra statükoda oluşan çatlak karşısında bölge devletlerinin yoğun bir karşı direniş süreci başlamış ve bu tavırları tüm şiddetiyle devam etmektedir. Bölgede ABD, İsrail gibi devletler bölge statükosunda ulusal çıkarları doğrultusunda değişikliği dayatırken, bunun karşısında Türkiye, İran ve Suriye gibi devletlerin karşıt direnişi Irak alanında yoğunlaşmaktadır. Özellikle PKK öncülüğünde gelişen özgürlük hareketinin demokratik konfederal çözüm dayatmaları ve Güney Kürdistan'da oluşan yeni durum TC, Suriye ve İran gibi devletlerin yakınlaşmasına, açık ve gizli ittifaklar geliştirmesine yol açmaktadır. Bir yandan petrol ve gaz gibi enerji kaynaklarına dayalı projelerle ekonomik işbirliği yapılırken, diğer yandan Kerkük'ün Kürtlerin denetimine geçmemesi için yoğun bir çalışma yürütülmektedir. Bu planın başarısı için ABD'nin Irak'taki başarısız ve yaşanan ağır sorunlar nedeniyle sıkışık konumu kullanılmak istenmektedir. TC tarafından Kerkük, milli mesele olarak algılanmak istenmektedir. Bununla Kürtlerin hem ekonomik kaynaklardan mahrum bırakılması hem de Kürtlerin inkar edilme politikasının devamı için her türlü oyun ve ittifak mubah görülmektedir.

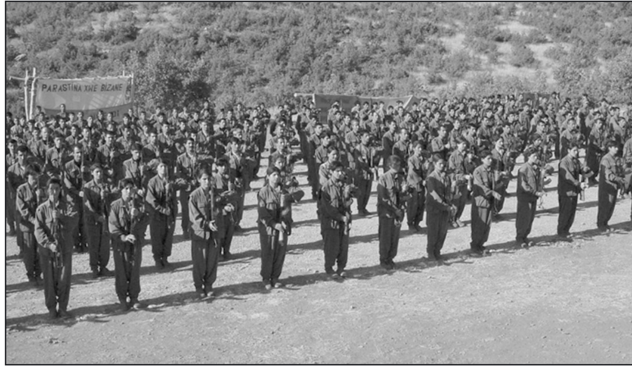
Mevcut durumda bölgede üç temel güç, politikalarını yürütmek için her alanda çekişme içinde bulunmaktadır. ABD ve İran bölgede hakimiyet mücadelesi yürütmektedir. Türkiye ise bütün politikalarını Kürt sorununa düğümlemiş, bütün stratejisini Kürt özgürlük mücadelesinin bastırılmasına kilitlemiş durumdadır. Dolayısıyla Güney'deki Kürt otoritesini kabul etmek istememekte, tarihten beri Kürt kenti olan Kerkük referandumunu geciktirme ve Kürtler arasında oluşabilecek ittifakların önüne geçmenin stratejisini yürütmektedir. Anti Kürt cephesinin başını TC çekmekte ve İran'la daha geniş bir konsept içerisinde başta hareketimiz olmak üzere, Kürt iradesine dönük savaş ve imha planları geliştirmektedir. PKK'nin bölgedeki varlığını hedefleyen ortak askeri saldırıların altında bu gerçeklik yatmaktadır. Bölgenin en eski kültürünü barındıran Ezidi Kürtlerine dönük katliamların altında da bu neden vardır.

Yeni ittifaklarla tasfiye planı yenilenerek uygulanmaktadır. Bunun için bir yandan savaş temelinde imha dayatılırken, diğer yandan ise dini temelde ideolojik bir mücadele yürütülmektedir. TC'nin aralıksız askeri operasyonları ve İran'ın Medya Savunma Alanları'na yönelik bombardımanının altında bu zayıflatma ve imha konsepti yatmaktadır. ABD fiili olarak Kürt özgürlük hareketi karşısında savaş içerisine girmese de teknik destek ve değişik politik stratejilerle Apocu hareketin tasfiyesi için zemin sunmaktadır. Avrupa Birliği üzerinde baskı kurması ve ekonomik olarak çökertme planlarının altında bu gerçeklik yatmaktadır. TC ise anti Kürt ittifakına fiili olarak ABD'yi ve Güney'deki Kürt oluşumunu da çekmenin mücadelesini yürütmektedir.

AKP hükümetinin genel seçimlerden başarıyla çıkması, cumhurbaşkanlığına AKP'li Abdullah

Gül'ün getirilmesi bu konseptin sonucudur. ABD ve AB, bölge çıkarları ve AB uyum çalışmaları açısından AKP'yi tercih ederken, İran ideolojik ve politik çıkarları nedeniyle bu durumu lehine bir gelişme olarak değerlendirmekte, AKP ile stratejik ittifaklar geliştirmektedir.

Türkiye'de yapılan genel seçimlerde Kürdistan'da sömürgeci partilerden CHP ve MHP gibi siyasal partiler teşhir ve tecrit edilirken, AKP'nin yürüttüğü politikanın yeterince anlaşılıp teşhir edilmemesi, ciddi bir ideolojik politik eksiklik olarak karşımıza çıkmaktadır. Halbuki sömürgeciler, Kürdistan'da kaybettikleri ideolojik üstünlüğü yumuşak dini söylemlerle yeniden ele geçirmenin mücadelesini yürütmektedir. Bununla, toplumda oluşan özgürlük düşüncesini parçalayarak yeniden sisteme çekme ve itaat psikolojisini hakim kılmak istemektedir. TC'nin Kürdistan özgürlük mücadelesine karşı yürüttüğü bu ideolojik savaş, Önderliğimizin uyarılarına rağmen kadrolarca yeterince görülememiş, gereken ideolojik politik tutum zamanında konulamamıştır.

Topyekun imha planı karşısında topyekun direniş

Türk genelkurmayı ve AKP hükümetinin içte uzlaşmasıyla, Kürt sorununun demokratik çözümüne dönük çalışmalar tamamen rafa kaldırılırken, Kürdistan'da adeta yeniden bir işgal sürecini andıran büyük askeri saldırılar, her türlü savaş tekniği eşliğinde yaygınlaştırılarak devam etmektedir. TC mevcut durumda Kürt politikası önünde tek engel olarak PKK'yi görmektedir. PKK karşısında geliştirdiği konsept başarılı olursa, PKK'yi ezebilirse, bir bütün Kürt hareketini de ezmenin planlarını yapmaktadır. Böylece bölge üzerindeki hakimiyetini tamamen pekiştirmeyi hedeflemektedir.

Bunun yanında AKP yeni 'sivil anayasa' taslağı tartışmalarını başlatmış bulunmaktadır. Bazı biçimsel değişikliklerle sivil anayasanın olamayacağı ve tüm toplumun demokratik değerlerine hitap edemeyeceği açıktır. Sadece Kürdistan'da uygulanan sömürgeciliği meşrulaştırma anlayışıyla hareket edilmektedir. Böylece tarihte defalarca yaşandığı gibi, Kürt halkı tekrar kandırılarak tarihsel, insani ve demokratik haklarından mahrum bırakılmak istenmektedir. Birtakım göz boyayan yasal ve anayasal düzenlemelerle Kürt sorununun çözülemeyeceği açıktır. Bu, halkımıza dayatılmak istenen bir aldatmacadır. Kürt kimliği anayasal güvenceye kavuşturulmadan, demokratik özerklik kabul edilmeden ve Reber Apo'nun sağlık ve özgürlük sorunu çözülmeden, sorunun çözülemeyeceği açıktır.

İdeolojik mücadelede kadrosal ve örgütsel durumumuz

Mevcut durumda, bu aldatmaca ve oyunlara düşmeden, özgürlük değerleri karşısında yürütülen ideolojik kampanyaya karşı doğru temelde ideolojik politik mücadelenin yürütülmesine her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Bu, düşmanın dayattığı topyekun imha planı karşısında topyekun direniş geleneğinin en önemli parçasını oluşturmaktadır. Bu görev, temelde kadrolara düşmektedir. Kadrolardaki gevşeklik, rehavet, günübirlik yaşama, birbirleriyle didişme, ideolojik mücadeleyi önemsememe ortamımızı adeta düşmanın her türlü saldırı ve faaliyetine açık hale getirmiştir. Bu da kaynağını, temelde yönetimin çalışma tarzı, temposu ve anlayış yetersizliğinden almaktadır.

Uluslararası komplonun derinleştirilip Özgürlük hareketini bir çembere alma, böylece eriterek tasfiye etmeyi, Önderlik şahsında Özgürlük hareketini ve bir halkın imhasını hedeflediğini bütün gerçekliğiyle görmekte zorlanıyoruz. Burada ezilmeye çalışılan, bir halkın, bir ideolojinin, bir toplumsallığın, özgür insan gelişiminin ve doğuşunun kendisi olmaktadır. Önderlik sistemi, tam da ezilmeye ve tasfiye edilmeye çalışılan bu olguların kendisidir. Mücadelenin ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri ve diplomatik yönlerini, her birinin gelişim ve sonucunu, hepsinin bütünlüğünü ve birbiriyle ilişkisini doğru kurmak, tam bir Önderlik sistemini ve diyalektiğini gerektirmektedir. Önderlik sistemi her şeyden çok ve öncelikli olarak bir ideolojik bakış ve mücadeledir. Bunun kesinlikle bir sistemsel mücadele zemini olduğunu, mücadelenin temel alanlarını, önceliklerini, yol ve yöntemlerini görmekte ve algılamakta dar kalıyoruz. Kadro, düşmanın komployu derinleştirme noktalarını bir bütünlük içerisinde görme ve komplonun gelişim diyalektiğini kavramakta geç kalıyor.

Kadronun önemli ve ağırlıklı bölümü oldukça çalışıyor. Bu da hareketi ve çalışmaları toparlamaya götürüyor, fakat duruşu ve bakış açısı parçalı ve yüzeysel kalıyor. Enerjisi ağırlıklı olarak içe dönüktür. Enerjisini içte harcamakta, düşman üzerinde yoğunlaştırmamakta, bu da istenilen sonucu almasında sınırlı kalmasına neden olmaktadır. Düşmanla kendi inisiyatifimizde, kendi mücadele zeminimizde ve sistemimizde, kendi yöntemlerimizle bütünlüklü mücadele etmede, dolayısıyla Önderliği komplo karşısında yaşamada ve yaşatmada doğrultuya henüz bir bütün olarak girebilmiş değiliz. Kadro sahip olduğu bu eksikliklerle Önderliği tam yaşayamıyor ve yaşatamıyor. Bu, birinci olarak ideolojik, felsefik anlamda böyledir. İkinci olarak da siyasal, toplumsal ve örgütsel anlamda böyledir. Önderliği anlama ve uygulamada yaşanan yetersizlikler, yine Önderlik tarzıyla örgütsel oluşumları güçlendirmeme durumu, sıradan ve yüzeysel bir çalışma tarzının ortaya çıkmasına vesile oluyor. Anlama ve uygulamada, en başta yö-

netim düzeyinde yetersiz kalınmaktadır. Nitekim Önderlik de *"beni anlamıyorlar"* diyor. Bu konuda yaşadığımız sorunlarımızı ifade edebiliyoruz, fakat aşabilmiş değiliz. Bu, bir eleştiri ve özeleştiri konusudur.

PKK V. Meclis Toplantısı bu çerçevede süreci, özellikle ideolojik, siyasal ve örgütsel alanda yaşanan sorunları etraflı bir şekilde tartışmış, gerekli eleştirel ve özeleştirel yaklaşımı sergilemiştir. Önümüzdeki süreci bu temelde bir partileşme ve kaynağa dönüş hamlesi olarak Önderlikle buluşma zemini haline getirmenin kararlılığını ve ısrarını ortaya koymuştur.

Bir karamsarlık, gelişimin inkarı veya şikayet olarak değil, kendini bilmenin ve doğru tanımlamanın bir gereği olarak sorunlarımızın daha açık ve daha derinlikli ele alınması gerekmektedir. PKK V. Meclis Toplantısı'nda yapılan değerlendirme düzeyi, tartışmalardaki açıklık ve netlik bu anlamda önemli sonuçları ortaya çıkarmıştır.

İdeolojik olarak çağın temel sorunlarını çözebilecek denli bir donanıma sahip ve en güçlü olduğumuz bir süreçteyiz. Önderliğin, *"benim ruhumdur"* dediği ***'Bir Halkı Savunmak'*** kitabında ortaya koyduğu ideolojik, teorik çerçeve ve üzerine bina ettiği yeni paradigma, toplumsal dönüşüm diyalektiğini, öncülüğünü ve perspektifini bir parti zihniyeti olarak ortaya koymaktadır. Bu anlamda toplumsal gerçekleşmenin bilimsel pozitif zeminleri, demokratik sosyalist çizgide en güçlü ve netleşmiş ifadesine kavuşmuştur. Burada ideoloji bir anlamda, toplumsallığın kuruluşu, kendisini ifade etme ve yürütme gücüdür. İnsan doğasının, onun düşünselliğinin toplumsal bir uzantısı olarak adeta kendini yapılandırması, kendisine bakışı ve bir sistem kazandırması olarak ideoloji, Bir Halkı Savunmak'la en bilimsel tanımını bulmuştur. İdeoloji, varlığın toplumsal anlamı, tarihi, kökleri ve kendisini tanımlamasıdır. İdeolojili insan ya da ideolojik kimlik oluşumu bir yerde bireyselliğin gelişimidir. Bu, aynı zamanda insanın demokratik sosyalizasyonudur.

PKK hareketinin en güçlü yanı ideolojik zeminidir

Kendimizi nasıl bileceğiz? İdeoloji, toplumsallığın da, insanın da öz bilincidir. Toplumsal bellek, toplumsal, tarihsel sürecin insanda kurmuş olduğu düşünce sistematiği, insanın kendisine, tarihine, doğuşuna, çevresine, bedenine, duygularına ve ruhuna dair belleği ve bunlara yüklediği anlamdır. Demek istediğimiz şudur: İdeolojiyi tanımlamak, kendi sosyalizm anlayışımızı, kendimizi tanımlamak oluyor. Bu tanımlama PKK hareketinin en güçlü yanı ve onun ideolojik zemini olmaktadır.

"Toplumsal bellek, tarihsel sürecin insanda kurmuş olduğu düşünce sistematiği, insanın kendisine, tarihine, doğuşuna, çevresine, duygularına ve ruhuna dair belleği ve bunlara yüklediği anlamdır. Yani ideolojiyi tanımlamak, kendi sosyalizm anlayışımızı, kendimizi tanımlamak oluyor. Bu, PKK hareketinin en güçlü yanı ve onun ideolojik zemini olmaktadır"

Egemenlikli sistemin postmodern anlayışının ideolojiyi, insanın adeta ona artık dar gelen, sıkan ve bir an önce üzerinden yırtıp atması gereken bir düşünce kalıbı gibi ele alması, attığında özgürleşecekmiş gibi saptırmaları, sınıfçı, iktidarcı ve ataerkil sistemin kendisini hakim kılma çabalarıyla bağlantılıdır. "İdeolojilerin sonu" gibi postmodern tezler, toplumsallığa karşı en büyük saldırıyı ifade etmektedir. Sisteme alternatif yaşam ve toplum mücadelesi bu anlamda tam da ideolojik mücadele oluyor.

Önderlik İmralı gibi bir sistemde bu konuda büyük özgürlük alanları yaratmış, alternatif yaşam ve duruşun en güçlü perspektiflerini kadroya sunmuştur. Buna rağmen ideolojik duruş ve mücadelede kadronun yetersiz kaldığı, hatta zaman zaman egemenlikli sistemin ideolojik etkilenmeleri altında kendisini tanımlama, anlamlandırma ve öz güç oluşturmada zorlandığını belirtmek mümkündür. Özellikle AKP ile geliştirilmek istenen milliyetçiliğe, dinciliğe ve cinsiyetçiliğe dayalı ideolojik saldırının hareketimizin içine yansımalarının yanı sıra, postmodern liberal eğilimlerin etkileri de azımsanmamalıdır.

Direniş demokratik sosyalizm ilkeleri temelinde olmalıdır

Demek ki, hiyerarşik devletçi sistemin bütün ideolojik saldırılarına karşı demokratik sosyalizm ilkeleri temelinde direnme, yaşama, üretme, mücadele etme ve doğru bir anlayış edinmeye ihtiyaç vardır. Bu konuda hiyerarşik devletçi sistemin çok örgütlü, tecrübeli olduğunu, basite ve hafife alınamayacağını kadronun bilmesi gerekiyor.

Büyük devrim savaşları veren, zindanlarda, savaş meydanlarında gözünü kırpmadan kendini feda eden parti militanlarına dayalı partileşmelerin, nasıl çok bürokratik, çıkarcı yeni bir burjuva sınıfı, bürokratik burjuva denen sınıfı yaratan partiler haline geldiğini PKK kadroları biliyor. Bunun ideolojik duruş, çalışma tarzı ve disiplinle bağlantılarını iyi kurmamız gerekmektedir. PKK'nin halkçı, demokratik sosyalist özünün elit, halktan uzak, ideolojik ve demokratik komünal yaşam duruşu olmayan, güncel, dar siyasal ayarlamalar ile iktidarcı kadro duruşunun, sistemin bu ideolojik saldırılarıyla bağlarını da iyi kuracağız. Zihniyeti parçalı, duyguları önemli oranda iktidara göre şekillenmiş olan, kendi doğasına ilişkin bilgisizliği yaşayan, doğasıyla ilişkilenemeyen, kendisini tarihselliği ve toplumsallığı içerisinde tanıyamayan bireyin militanlığı kesinlikle noksandır. Böyle bir militanlık olamaz. Kendini bilmeyen, kendisiyle yüzleşmeyen, kendini değiştirmeyen, kendinde tutku yaratamayan ve anlam kuramayanın PKK devrimciliği olamaz. İktidarın en büyük kaynağı, bu anlamda kendisini subjektif, bireyci ve oldukça ben merkezci bir şekilde yaşam ve ilişkilere dayatan kişilik olmaktadır. Biz buna ideolojikleşme-

"Birleşme ideolojik, siyasal ve örgütsel düzeyde derinleşme demektir. Bu, bir üst örgütlenme düzlemidir. Bir üst örgütlenme olmadan farklılaşma ve yeni yaratım olmaz. Bu, ilişki uyumunu da çelişkiyi de barındırır. Çelişki, aşmanın temel karakteridir. Bunun Apocu kadrodaki ifadesi ideolojik, siyasal ve örgütsel mücadeledir"

miş, demokratik sosyalizasyonunu gerçekleştirememiş kişilik de diyebiliriz. Her türlü bilinçsizliğin, geri ilişkilerin ve yaşam ölçülerinin iktidarı ürettiğini bilmek durumundayız. Tasfiyeci ihanetçi çizginin bu konuda yarattığı tahribatlar kadrolarımız arasında belli oranda giderilmiş, etkileri önemli oranda kırılmış olmasına rağmen, yaşam duruşunda hala etkileri olduğu bir gerçektir.

Önderliği yaşama ve yaşatma sistemini anlamaktan geçer

Önderlik sisteminin ve partileşme anlayışımızın böyle bir ideolojik saldırıyla karşı karşıya olduğunu; PKK'ye, Önderlikten ve Önderlik sisteminden kopuşun, ideolojisizleşmenin ve buna dayalı marjinalleşmenin dayatıldığını görmek gerekiyor. Önderliği yaşamanın ve yaşatmanın, her şeyden önce O'nun sistemini anlamaktan geçtiğini bileceğiz. *"Anlamak adalettir"* diyor Önderlik. Saldırının nereden geldiğini, neyi hedeflendiğini görmemek, bütün ruhumuzla bunu duyumsamamak, bunun karşısında kendini Önderlik kadrosu haline getirmemek, bunun ideolojik derinliğini, özümseyişini kendinde oluşturmamak en büyük adaletsizlik ve bireycilik olmaktadır.

PKK kadroları olarak demokratik sosyalizmin ilkelerini, ideolojik felsefi çerçevesini özümsemeye, anlamaya ve temsil etmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyoruz. Bunun her şeyden önce bir partileşme sorunu olduğu ortadadır. Partileşmenin ise özünde bir yeniden toplumsallaşma olduğu, toplumsallaşma nasıl gelişiyorsa, partileşmenin de bunun daha yoğunlaşmış haliyle öyle geliştiği gün geçtikçe daha çok anlaşılıyor.

Partileşme tam bir demokratik sosyalizasyondur. Bu gerçeklik çok nettir. Partisizleşme, bizim gerçekliğimizde kimlik ve anlam yitimini, dolayısıyla insanın bütün toplumsal, sosyal gerçekliğinden uzaklaşmasını ifade etmektedir. Bunun anlamı şudur: Partisiz yaşam olmaz!

Toplumsallığın en çok yoğunlaştığı, ifadeye ve somutluğa kavuşup kendi devingenliğini, değişim dönüşüm gücünü yarattığı zemin partidir. Yüksek örgütlenme kabiliyetinde olan ve toplumsal bilinç birikimini en çok yaşayanlar, toplumdan farklılaşırlar, ama kökleri üzerinden gelişirler. Kökleri toplumun derinliklerine kadar uzanır, ama toplumun üzerinde dallanıp yeşillenirler. Topluma yabancılaşma, kendine yabancılaşmadır. Toplum, oluşum halindeki bir doğadır. Oluşum süreçlerinde ise uçlar hep birbirine en yakındır. Oluşum için bu gereklidir. Oluşum hali, bir birleşme halidir. Birleşme olmazsa, oluşum olmaz. Yaratım birlikten doğar. Birleşme parti olarak değerlendirilirse, bu elbette ideolojik, siyasal ve örgütsel düzeyde derinleşme anlamına gelmektedir. Bu, bir üst örgütlenme ve yaratılan örgütlenmede derinleşme düzlemidir. Bir üst örgütlenme olmadan farklılaşma ve yeni yaratım olmaz. Bu ilişki uyumunu da çelişkiyi de barındırır. Çelişki, aşmanın temel karakteridir. Çelişmeyen aşamaz, aşamayan aynı zamanda aştıramaz da. Bunun Apocu kadrodaki ifadesi, ideolojik, siyasal ve örgütsel mücadeledir.

Bilincin düzeyi, iradenin yoğunluğu ve bunun uygulama gücü olarak eylemsellik; eylemsellik içerisindeki örgütlülük düzeyi toplumsal gelişimin motoru olmaktadır. PKK partileşmesinin bu anlamda elit bir kesimin köklerinden ve varlık bağlarından koparılmış, toplumun üzerinde darlaştırılmış, iktidarcı bir siyasal parti olmadığını belirtmek gerekiyor.

Başarı ölçüsü her zaman bir adım öteye gitmektir

PKK bir kadro partisidir, öncülük düzeyinde özgür toplumsallaşmanın çekirdeğidir. Yani yeni bir toplumsal paradigmanın kurmay gücüdür.

Peki PKK, partileşmesini yaratabildi mi? PKK çizgisi kendisini örgüt, kadro ve halk içerisinde yaşamsallaştırabildi mi? PKK kendisini örgütlü, kadrolu ve halklı kılabildi mi? Kendisini bir toplumsal özgürlük ve demokrasi hareketinin çekirdeği, öncüsü haline getirebildi mi?

Kendisini yeniden inşa eden PKK bir örgütlülük yarattı, fakat sonuç alıcı, başarı çizgisinde bir çalışma performansı gösteremedi, ancak kendisini idare edebilen ve biraz koruyabilen bir oluşumda kaldı. PKK, halk içerisinde bir toplumsal irade ve yürütme gücü olarak ne kadar var? Kadro içerisinde kendini bir öncülük misyonu olarak ne kadar bilinçlerde, duygularda ve iddiada yerleştirdi? Kadro bilinç, duygu ve ruhta ne kadar PKK'ye katılıyor, ne kadar bunun cesaretini, iddiasını ve tutkusunu geliştirebiliyor? Kadroda böyle bir aşkı ve tutkuyu ne kadar yaratabildi?

Tüm bu sorular ve eksiklikler birer tartışma konusudur. Bu sorulara doğru yanıtlar bulmaksınız, başarılı olmak mümkün değildir. PKK kadrosunun başarı ölçüsü, var olan ya da yürütülen çalışmaların biraz geliştirilmiş olması olamaz. PKK kadrosunun başarı ölçüsü, her zaman bir adım ötesidir. PKK kadrosu bu anlamda toplumun yaşadığı sorunları derinden hissederek, Önderliğin demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü paradigma ekseninde buna çözüm formülleri üretebilmelidir. Halkın değişim ve bozdurulan toplumsallaşmasını sağlayıcı bir örgütsel derinlik ve çalışma performansını ortaya koyabilmelidir. Kadronun bunları yapabilmesi için de öncülük misyonunda kendini bir tarza kavuşturması, duygu, düşünce ve iddiada bir kararlılığa ulaşması gerekmektedir.

Eksikliklerinin bilincine varan kadro, Özgürlük hareketine kazandıran, Önderliğin yaşamını ve özgürlüğünü teminat altına alan bir düzey yakala-

yabilecektir. Önderliği yaşama ve yaşatmayı elbette salt dönemsel bir eylemsellik ve hedef olarak ele alamayız. Kadro, PKK kaynağına dönüş yaparak kendini Önderliksel sistemin bir çarkı haline getirmeli ve Önderlik değirmenine su olmalıdır. Kadro, akarken su kadar kire bulaşmamış ve tertemiz olmaktır. Ona hizmeti en büyük yaşam, varlık ve özgürlük gerekçesi haline getirmektir.

Partileşme, toplumun ihtiyaçlarını çözmeyi esas alan, ona göre şekillenen, bunu özgürlük, eşitlik ilkeleri temelinde demokratik yöntemlerle yapan bir parti aygıtı haline gelmek oluyor. Bunun sağlanmasıyla parti bir çıkar aygıtı olmaktan çıkarak, bir düşünce ve eylem gücü haline gelecektir. Bunun kadrosu da buna denk düşen bir pratik sergilemelidir.

PKK'nin yeniden doğuşu Önderlik düzeyinde gerçekleşti

Liberalizmi dogmatizmi ve bürokratizmi mahkum edelim, demokratik sosyalizm çizgisinde partileşelim!

PKK'nin yeniden inşası, yeniden doğuşu, Önderlik düzeyinde gerçekleşti, bunlar birer gerçektir. Bütün bunlar kadro ve örgüte ne kadar yansıdı? Önderliğin yaşadığı özeleştiri ve yenilenme düzeyi, yeni paradigmayı geliştirme, özümseme, bu temelde ilkesel gelişme, yaşama ve onları temsil etme düzeyi kadrolar tarafından ne kadar temsil ediliyor? Bu özeleştiri ne kadar benimsendi, özümsendi, yapıldı? Buna göre kendini eğitme, yenileme, değiştirme, kadrolarda ne kadar yaşandı?

PKK V. Meclis Toplantısı, bu konular üzerinde yürüttüğü tartışmalarda partileşmede ciddi zayıflıkların olduğu, sorunun temel kaynağının başta Parti Meclisi düzeyinde ele alınması gerektiği tespitine ulaştı. Partileşmede liberalizmin, dogmatizmin ve bürokratizmin başta meclis olmak üzere, KCK Yürütme Konseyi ve diğer bütün yönetim düzeylerimizde belli düzeyde yaşandığını, eleştiri özeleştirinin buradan başlaması gerektiğini değerlendirdi. Kadroda partileşmeye katılım sorununun yaşandığı, ancak bunun en üstten alta doğru yaşanan bir durum olduğu sonucuna ulaşıldı.

Kaba anlamda PKK'nin yeniden yapılanma hedeflerini ve görevlerini reddetme gibi bir durum yoktur, fakat özünde bunun pratikleştirilmesinde ve anlayış birliğinin oluşturulmasında yönetici kadroların birbirini dinlemesi, anlaması, örgüt kaygılarıyla hareket etmesi yetersiz kalıyor. Sonuçta objektif olarak birbirine güç ve destek veren tarz yerine boşa çıkaran tarz ortaya çıkıyor. Herkes kendi tarzını yürütüyor.

Geçen süreçte dış alanlarda, parçalarda, HPG'de, PKK komiteleri oluşturuldu. Ancak birbirleriyle uyumlu, kolektif bir çalışma tarzı geliştirilemedi. Kadro, ideolojik, felsefik kolektif tarzı ve birliği yakaladığını söylüyor ve sonuna kadar Önderlikle bir olduğunu belirtiyor. Fakat her bir kadronun anlayış ve tarzı farklıdır. Bu nedenle komitelerin oynaması gereken esas misyon yerine, bu tarz ve anlayışlarla komiteler yürütülmek isteniyor. Birçok yerde hala 'bizim rolümüz nedir?' diye soruluyor. Kısacası sorunları çözecek olanlar sorunun kaynağı oluyor.

Beklentililik şikayetçiliğe ve karamsarlığa götürür

Meclis toplantısında, eleştiri özeleştirinin tıkatıldığı, dondurulduğu, kendine göre bir parti, yürütme, yönetim anlayışı nedeniyle ortaklaşmaya ve komünal demokratik bir çizgiye gelmede direncin yaşandığı, bireyciliğin kendisini en çok yönetim ve kadro düzeyinde örgütleyip yaşattığı ortaya konuldu. Bürokratizm, başta yönetim ve kadro görevlerine yaklaşımda kendisini göstermektedir. Herkes karamsar, şikayetçi bir tarzı esas alıyor, birbirinden bekliyor. Görevler ortada, ama kimse yönelmiyor. Halk kadrodan, kadro yönetimden, yönetim bir üst yönetimden bekliyor. Sonuçta beklentililik şikayetçiliğe ve karamsarlığa götürüyor. Bu, aynı zamanda özgücü reddetme, yerde bırakma, iddia zayıflığı ve ikirciklik-tir. Bu, Apoculuk değildir.

Dedikodu teşhir ve karalama örgütsel duruşta ısrarı zedeler

PKK kadrosunun yeni paradigmayı algılama sorunları var, yine eğitim sorunları var. Hiçbir özgürlük hareketinde olmadığı kadar eğitim yapmamıza rağmen, hala da eğitime yoğun ihtiyaç duymaktayız. Fakat kadronun yaşadığı sorunlar eğitim sorununu da aşıyor. İdeolojik, teorik, örgütsel duruma ilişkin tespitler var, sorunu görme de var, ama görev üstlenme, çözüm iddiası ve gücünü ortaya çıkarma ve işe girişme zayıf kalıyor. Yanı başında on arkadaş olan, ancak bir gün bile dönüp bu arkadaşların sorunlarına eğilmemiş, bir gün bile biriyle konuşmamış yönetim ve kadrolarımız var. Sürekli toplantı halinde olan, ama pratikleşmeyen, çözüm üretmeyen, aldığı görev ve sorumlulukların içini doldurmayan bir yönetim ve kadro tarzı gelişmiştir. Bunun bürokratik bir tarz olduğunu, aynı zamanda kendi örgütsel sistemimizde yaşanan boşluklardan da kaynağını aldığını belirtmek gerekir. Örgütsel sistemden kaynaklı yanlarını sadeleştirmek, iş yapan PKK yönetimi ve kadroları haline gelmek için gerekli düzeltmeleri başta toplantı sistemi olmak üzere bütün alanlarda yapmak büyük önem taşıyor. Bir yönü budur, fakat yapılması gerekenler bununla sınırlı değildir.

PKK yönetiminin kendisini yönetim haline getirmeyişinin ideolojik katılım sorunuyla, demokratik ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü paradigmaya giriş sorunlarıyla bağlarını iyi kurmak gerekiyor. Bu, en başta bir zihniyet sorunudur. Kadro, zihniyette aşılamayan ege-

menlikli, sınıflı ve ataerkil sistemin hareketimizin içine yansımalarını sadece tespit etmekle aşmanın mümkün olmadığını bilmelidir. Bu yetersizlikleri birer özeleştiri ve mücadele gerekçesi haline getirerek çözümlemenin gerekli olduğunun farkına varmalıdır.

Bu bağlamda değinilmesi gereken ve toplantımızda da bir düşman faaliyeti olarak ele alınarak vurgulanan dedikoduculuk, teşhir ve karalama faaliyetleri üzerinde de önemle durmakta yarar vardır. Bütün alanlarımızda bunun bilinçli bilinçsiz yaşanması, yoldaşlık ilişkilerinde, örgütsel duruş ve ısrarda ciddi zedelenmeleri ve güvensizlikleri yaratmaktadır. Bu tür yaklaşımlar ancak bir düşman faaliyeti olabilir. Kadronun örgütsel ve disiplinli duruş noktasında sergilediği zayıflık, bu tür düşman faaliyetlerinin bilinçli bir şekilde hareketimizde yürütülüşünün zemini olmaktadır.

Değinilmesi ve mahkum edilmesi gereken bir diğer nokta da bürokratizm ve bürokratizmin yarattığı tarz ve ruh hali olmaktadır. Bürokratizmin içimize yansımalarını daha güçlü tanımlamak zorundayız. Bu çerçevede ele alındığında, yönetimlerimizde yetkileri üstlenme var, fakat görev üstlenme ve hizmet anlayışı zayıftır. Oysa PKK'de görev kutsallık derecesindedir. Görev, öncülük düzeyinde toplumsal kuruluş hizmetidir. Eleştiri özeleştiriye kapalılık, istediği kadar ya da kendine göre iş yapmak, çok iş yapıyormuş gibi görünmek, fakat sonuç alıcı bir başarı yaratamamak, biraz eleştirildiğinde, biraz zorlandığında da istifa eğilimini göstermek, bunu bir tehdit unsuru olarak hep gündemde tutmak, protestoculuk, çok bireyci tarzda kendini bütün eleştiriler karşısında savunmaya almak yaşanmaktadır.

Kadro, tutkuyla ve bütün ruhuyla katılımı gerçekleştirmekte zayıf kalmaktadır. Biraz çalışma, 'işbölümü' adı altında birbirine bırakma, aşılması gereken geriliklerden olmaktadır. Yönetim kadrodan kopuk, kadro halktan kopuk ve hepsi birbirine bakıyor gibi bir durum yaşanıyor. Bunlar bürokratizmin içimize yansıyan boyutları olmaktadır. Bu yaklaşım partileşmeyi ve partisel gelişimi engellemektedir. Kadromuzda anlayış ortaklığı, tarz üslup birlikteliği ve sade demokratik sosyalist bir yaşam duruşunda birleşme yoktur. Liberalizm içimizde idarecilik, yukarıya bırakma, sorumluluk altına girmeyerek kimseyle karşı karşıya gelmeme adı altında mücadelesizliği yaşama, sorunları çözme yerine birbirine havale ederek bireylerle örgütü karşı karşıya getirme, kişilik ve yaşam sorunlarının çözümüne, bunun mücadelesine girmemek biçiminde yaşanmaktadır.

Dogmatizm özünde liberalizmin bir diğer yüzüdür

Bunun diğer ucu da dogmatizmin içimizdeki yansımalarının ortaya çıkardığı kişilik yapılanmalarıdır. Çok radikal gibi görünen, hep sert eleştiri pozisyonunda olan, hep dışındakine anlayış, ölçü ve ilke verici bir konumda olan, ben merkezci, fakat kendisi pratiğe girmeyen, başkasının girmesine de izin vermeyen, pratiğe girmekten korkan, girdiğinde aştırtmayan, çözmeyen, kestirip atan, kazandırtmayan bir kadro tarzı vardır. Özünde işin kolaycılığında olan, düşüncede kalıpları kırmamaya bağlı olarak yaşamda üretimsizlik anlamına gelen, 'ben dedim, ama olmadı, ama yapmadı' gibi, neyi nasıl almışsa onu öyle kaba uygulayan, kendisinde de karşısındakinde de en ufak bir yaratıcılık zeminini bırakmayan dogmatizm, özünde liberalizmin bir diğer yüzü olmaktadır. Bu, bir savunma mekanizmasıdır. Bu da bireyciliğin ve iktidarcılığın bir diğer biçimi olmaktadır. Bir yönetim ve kadro tarzı olarak ortaya çıkmakta ve partileşmeyi, kişilikte gelişimi, değişim dönüşüm zeminini daraltan, yüzeyselleştiren bir etkendir.

Tüm bunlar bir de bürokratizmle bütünleştiğinde sorunlar en üstte daha da tıkanma noktasına gelebilmektedir. Kadronun bir kısmında yaşanan memurculuk, bürokratizm, yetkicilik, iktidarcılık gibi olgular kaynağını eski paradigmanın aşılamamasından almaktadır. İktidar olmak, iktidar gücü haline gelmek de tabii çıkar mücadelesi yürütmek demektir. Çıkarcılık, kendini düşünmektir, sömürüdür, hizmet yerine egemenliği ele almaktır. Bu bakımdan memur tarzı yaklaşım, çıkar mücadelesi, bürokratik duruş kadro özelliklerinde etkili hale geldi. Partileşme, partiye katılım elbette bu değildir. Partiye kendini adamak, kendi gerçekleşmesini parti gerçekleşmesinde yaratmak, sevgiyi, tutkuyu ve bireyselleşmeyi, kendi gücünü katbekat aştırtan yürütme ve yürüme, yaşama ve yaşatma gücünü Önderlik toplumsallığında bulmak tam bir ideolojik katılımı gerektirir. Kendini yanı başındakine, üsttekine göre günlük uyarlama, ayarlama, hesapçılık gibi olgular, kesinlikle ideolojik bir katılımı ifade etmemektedir. Partiye ideolojik katılım demek, bütün çıplaklığıyla, açıklığıyla, zayıflıklarıyla ve güçlü yanlarıyla yüzü Önderliğe dönük olan bir duruştur.

Kuruluşunun 30. yılında PKK'lileşelim, Önderlik kadrosu olmayı özgürlük ve yaşam tutkusu haline getirelim!

Kadro birbirine değil Önderliğe bakmalıdır, Önderlik çizgisinde ortak bakışa ulaşmalıdır. PKK toplumsallaşması bu anlamda Önderlikten kadroya ve halka uzanan bir toplumsal ağdır. Bu, her şeyden daha fazla ahlaki, gönülden bir ağ ve özgür akıştır. Birbirine düğümlenmiş veya birbirinden kopmuş bir parti örgütlenmesi ve akışı olamaz. Liberalizmin, dogmatizmin ve bürokratizmin merkezden alanlara kadar katlanarak, üzerine eklenerek dalga halinde yansıması, parti yapımızı ciddi tehlikelerle karşı karşıya getirmektedir. Kimi alanlarımızda –başta Türkiye ve Kuzey Kürdistan olmak üzere– kadro tanımı adeta muğlaklaşmış; en sade, kendini sınırsız ve mütevazıca katan da, en iktidarcı, elit,

halktan kopuk, halka saygısını ve halkla bağını yitirmiş olan da kadro olarak tanımlanıyor.

"Apocuyum diyen herkes Önderliğin ölçü, yaşam tarzı ve direniş özellikleriyle kendini donatarak, nasıl yaşamalı sorusuna PKK bakış açısında derinleşerek yanıt bulmalıdır. Önderliğin İmralı koşullarında gösterdiği direniş ve kararlı duruş tüm PKK'lilere önemli bir mesajdır. Kadro bunu iyi okumalı ve gerekenleri yerine getirme erdemini sergileyebilmelidir"

Ölçülerin aşındırılmasına karşı mücadele kadronun temel görevidir

Partileşme ve Önderlik kadrolaşması ciddi bir iştir. Daha dün yanımızdan ayrılan, özgürlük değerlerimiz uğruna canlarını veren militan öncü kadro gerçekliği bütün tazeliğiyle karşımızda dururken, yine Önderlik çizgisini yaşatmak isteyen kadro gücü ortadayken, kadroluk kimliği ideolojik, felsefik, ahlaki ve politik olarak Önderlik paradigmasında çok net tanımlanmışken, Önderlik kadroluğunun bu kadar biçimsizleştirilmesi, halkın öz değerlerinden koparılarak anlamdan düşürülmesi, her bir Önderlik kadrosu için dönemin temel mücadele gerekçesidir.

Kadro, her türlü muğlaklaştırma ve ölçüsüzlüğü geliştirme girişimlerine karşı güçlü bir tavır sahibi olmalıdır. Ölçüleri aşındırma gayretinde olan anlayışlara karşı savaşım vermeyen ve kazanmanın buradan geçtiğini görmeyen kadronun yapması gereken görevi yaptığını belirtmek mümkün olmayacaktır. Çünkü PKK, varoluşun ana kaynağı olan toplumsallaşmanın demokratik komünalite formasyonunu güncelleştirmekle kendini sorumlu görmektedir. Bu iddiayı yaşanılır kılmanın ve toplumu yeniden inşa etmenin en önemli boyutu, kadronun zihin dünyasında oluşturduğu ve bu zihin dünyasında oluşturulan düşünce, ölçü ve yaşam tarzının pratiğe aktarılmasıdır. Dolayısıyla kadro, ölçüleri ve yaşam tarzını muğlaklaştırıcı her anlayış karşısında keskin bir mücadele yürütmelidir. Bu düzeyde keskin, net tavır ve mücadele sahibi olmayan birinin kendine kadroyum demesi aldatmacadan başka bir anlama gelmemektedir.

Eğer kadro, kadroluk görevlerini büyük bir ciddiyet ve kararlılıkla yerine getirmiş olsaydı, uluslararası komplocu güçler Önderliği esaret altına almaya cesaret edemezlerdi. Bu anlamda Önderliğin esaret altına alınması, sonrasında üzerinde geliştirilen tecrit ve ardından yapılan zehirleme saldırısının ortağı da bir nevi kadronun yaşadığı yetmez yanlardır. Kadronun yaşadığı eksikliklerin toplamı Önderliği esaret altına aldırtmıştır.

Bu anlamda unutmamamız ve sürekli hissederek yaşamamız gereken en çarpıcı boyut, Önderliği esaret koşullarına götüren yetersiz yoldaşlık gerçeğimizin olduğudur. Önderlik yetmez yoldaşlığın yol açtığı trajediye birçok sefer vurgular yaparak, kadroları bir yoğunlaşma sürecine yöneltmeye çalışmıştır. Ancak hareketimizin tüm kadrolarının bu yaşanmış yetersiz yoldaşlığın ortaya çıkardığı sonuçları bütün çıplaklığıyla bilincine çıkardığı ve bunu giderecek bir yoğunlaşma sürecine girdikleri söylenemez.

Tarihsel inanç hareketlerinde örnekleri çok olan başarı ve başarısızlık sonuçlarını açığa çıkaran temel faktörün kadro olduğu bilinen bir durumdur. Kadronun sahip olduğu iddia, kararlılık, fedakarlık, ideolojik ve felsefik sistemde derinlikle beraber, uyguladığı tarz ve yöntem o hareketin başarı veya başarısızlık düzeyini açığa çıkarmıştır. PKK hareketi de tarihsel derinliği bulunan komünalite değer yargılarını açığa çıkarmaya ve özgürlüğün saf halini yaşanılır kılmaya dönük toplumsal bir dönüşüm projesinin yürütücü gücüdür. Bunun için PKK kadrosu, güncel gelişmeler içinde sığ bir düşünce tarzıyla değil, PKK'nin tarihsel derinliğini anlayan ve geleceği yaşanılır kılmada iddiasını bu esaslar üzerinde yükseltmelidir.

Hataların tek telafisi Apoculaşmada karar kılmadır

Apocu hareket, tarihi süreç içerisinde ortaya çıkan ve insanlığın değer yargılarını sahiplenen hareketlerden tecrübeler çıkarma özelliğine sahiptir. Doğal olarak kadrosu da bu gerçekliği karşılayacak bir tutum ve azim içerisinde olmalıdır. Ancak uluslararası komplo sürecinde ve hala belli düzeylerde kadromuzda yaşanan yüzeysel ve sığ yaklaşım, kadronun PKK'nin bu diyalektiğini anlamaktan uzak bir duruş sergilediğini tüm çıplaklığıyla göstermektedir. Kadronun Önderliği anlama ve uygulamaktan uzak duruşu, yetersiz yoldaşlık olarak uluslararası komplonun sonuç almasında ifadesini bulmuştur. Yani yetersiz yoldaşlığımız Önderliği esaret koşullarına mahkum etmiştir. Bu anlamda tüm PKK kadroları, bu gerçeklerin ortaya çıkardığı sonuçla kesin hesaplaşma ve giderme gibi tarihi bir görevle karşı karşıya bulunmaktadırlar. Önderliğin esaretiyle sonuçlanan ve bugün zehirleme yöntemiyle imha tehdidi altında bulunan Önderliğimize karşı yaşadığımız hataların telafisini kesinlikle yapmamız hayati bir mesele haline gelmiştir. Bu hatanın tek telafi yöntemi, kadronun yaşadığı eksikliklerden kendini kurtarması ve yeniden Apoculaşmada karar kılmasıdır.

Çeşitli zamanlarda hemen hepimiz yetersiz yoldaşlık gerçeği karşısında bir sorgulama yaşadığımızı belirtmiş ve özeleştiriler vermiştik. Ancak söylemin tek başına hiçbir değerinin olmadığını sonradan yaşadığımız pratikten gayet iyi biliyoruz. Söylem ve pratiğin birbirini tamamladığı ve pratik yaşamda ifadeye kavuştuğu anda bunun bir değeri olacaktır.

Gerçek, ama acı tecrübelerin açığa çıkardığı pratikler ışığında kadro deyim yerindeyse bir derviş gibi yaşama ve çalışmalara yüklenmelidir. Yetersiz yoldaşlıktan çıkarılması gereken en önemli sonuç, ***"Önder Apo'yu Yaşa ve Yaşat Hamlesi"***nde mutlaka kesintisiz ve süreklileşen eylemler dalgasıyla Önderliği ve Kürdistan halkını özgürleştirmek olmalıdır. Eylemsel sürecin ortaya çıkaracağı yakıcı ve öğretici derslerle düşünce, tarz ve yöntemde derinleşme esas alınmalıdır. Bunun

için her PKK kadrosu, yetersiz yoldaşlığın kahredici yaşanmışlığına pratikte vereceği özeleştiriyle doğru, tutarlı bir yaklaşımı esas almalıdır. Önderliği esaret altından kurtarmamızın tek yolu, Önderlikle yaşadığımız yetersiz duruşu aşarak, doğru, yeterli ve dönemin görevlerine cevap verecek bir militan duruşa ulaşmaktır.

Apocuyum, PKK kadrosuyum diyen herkes, Önderliğin ölçü, yaşam tarzı ve direniş özellikleriyle kendini donatarak, nasıl yaşamalı, nasıl mücadele etmeli sorularına PKK bakış açısında derinleşerek yanıt bulmalıdır. Önderliğin İmralı koşullarında gösterdiği direniş ve kararlı duruş tüm PKK'lilere önemli bir mesaj niteliğindedir. Kadro bu mesajı iyi okumalı ve gerekenleri yerine getirebilme erdemini sergileyebilmelidir.

Önderlik gerçeğine bağlı kalmak en yüce yaklaşımdır

Bu yaklaşımı her PKK kadrosu bir ahlak ve vicdan sorunu olarak görmelidir. 30 yıllık mücadele geleneğimizin ve Önderlik gerçeğinin kadroda oluşturduğu özgürlük bilinci, duygusu ve ruhuna bağlı kalmak en yüce yaklaşım olacaktır. Bu anlamda önümüzdeki süreç, tam bir ideolojik mücadele, eleştiri özeleştiri ve kadro netleşmesi temelinde ele alınacaktır. Kadro her şeyden önce demokratik sosyalist çizgide partileşme diyerek görevlerine yüklenmelidir. Kadro, bilinç, duygu, yaşam ve ilişki ağlarını demokratik-komünal esaslar üzerinde ve militan tarzda örerek, geriliklerini aşmalıdır.

Kadro bu görevlerini yerine getirmezse, düşman başta Önderliğimiz olmak üzere 30 yıllık mücadele ile büyük fedakarlıklarla kazanılan kazanımları imha etmede tereddüt etmeyecektir. Düşmanın Önderliğimizi zehirlemesi bunun açık kanıtı durumundadır. Hatta Türk devletinin Önderliğimizi sistematik olarak zehirlediği açığa çıkmış olmasına rağmen, hala Önderliğimizi tedavi etmemekte ısrarlı davranmaktadır. Önderliğimizi İmralı'nın sağlıksız koşullarında tutarak imhasını sağlamaya çalışmaktadır.

Düşmanın bu yaklaşımında ısrar etmesinin önemli bir boyutu da kadronun yetmez duruşundan aldığı cesarettir. Çünkü hareketimizin önderliği ve toplumumuzu yeniden yaratan Önder Apo'nun düşman saldırısı karşısında büyük bir direniş yaşadığı ve yaşamının tehlikede olduğu bu aşamada kendine kadroyum diyen bazı kişiliklerin yaşadıkları ağır yanılgılar bulunmaktadır. Fedai gençliğin Kürdistan dağlarında ve zindan direnişiyle yaşamı pahasına sürdürdüğü mücadele karşısında aile ve çeşitli bireysel kaygıları yaşayan birinin kadro olması mümkün değildir. Halkımızın geleceğinin tartışmada olduğu ve geleceğinin tümüyle karartılmak istendiği tarihin bu önemli döneminde, kendisine Apocuyum deyip mücadeleden geri adım atan, ülkeyi kurtarma mücadelesi yerine aileyi koruma peşinde koşan kişiliklerin döneklikten başka bir tanımlamasının olamayacağı açık ortadadır.

Bu yaşanılan eksiklikler temelinde mücadele içinde bir netleşme yaşanmalıdır. Bu netleşmede kadronun eksik, yetersiz, yanılgılı ve kaygılı tiplere karşı vereceği mücadele önemli bir yer tutmaktadır. Yeni hamlesel sürecin başarı ve zaferle taçlanması için başta ideolojik derinlik olmak üzere, politik, örgütsel, eylemsel ve yaşam tarzı düzeyinde kadronun bir kararlaşma ve netleşmeyi yaşamasının yanı sıra, bunların gerçekleşmesi için de yoğun bir mücadele yürütmesi gerekmektedir. Mücadelenin ana ekseni, ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel anlamda Önderliğin özgürlüğüne kilitlenmedir.

Özellikle ideolojik olarak kadro köklü bir düzeltmeyi yaşamadan, gerçek anlamda hamlesel bir çıkışın gerçekleştirilmesi mümkün olmayacaktır. Bu açıdan yürütülecek keskin ve net ideolojik mücadele ile kadro netleşmesi yaşanmalı, gizli açık dönekliği yaşayan bütün kaçkın, döneklere karşı net tavır alınmalıdır. Ancak bununla gerçek militan duruşun etkili bir biçimde yaşama geçirilmesi ve tarihin bu önemli döneminde halkımızın özgürlük davasına öncülük edilmesi mümkün olacaktır.

Önderliği hissedelim anlayalım yaşayalım ve yaşatalım

PKK V. Olağan Meclis Toplantısı'nın en temel sonucu, başta meclis üyelerinden başlanmak üzere genel kadro yapısında bir düzeltme hareketinin yapılmasına ilişkin açığa çıkan kararlılık olmuştur. Meclis toplantısında buna bir giriş yapılmış, açık eleştiri ve özeleştiri yaklaşımları sergilenmiştir. Meclis ve yönetim üyelerinden başlayarak kadrolara uzanan bir düzeltmenin daha doğru olacağı ve çözüm gücünü ortaya çıkaracağı ortadadır.

İdeolojik özümsemenin, örgütsel büyümenin ve ilkeli toplumsal siyasetin önünü açabilecek temel kadro duruşunu yakalamak, zihniyet, ahlak ve değişim dönüşüm gücünü oluşturmak, kendini Önderlik sisteminde örgütleyebilmiş kadro gerçekliğiyle mümkündür. Bu, aynı zamanda Önderliğe, özgür kişilik ve gelişim kaynağına dönüştür.

Bu temelde bütün kadroları kendi kaynağıyla buluşmaya, PKK'lileşme gerçekliğine ve görevlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bunun için eğitimse eğitim, pratik görevse görev, yetkiyse yetki, imkansa imkan kesinlikle yeniden partileşmenin hizmetine sunulmak içindir. Önderliğimizin yarattığı sistemin içimizdeki yürüyüş, kendisini yapış ve mücadele tarzını tekrar tekrar tartışmak, bunu derinlikli hissederek ve duyumsayarak katılmak dönemin temel kadrosal gelişimini ifade etmektedir.

Parti zihniyetinin temel ayakları olarak felsefeyi, ahlakı, değişimin ve pratik uygulama gücü olarak politikada ustalaşmayı esas alalım! Her türlü yanlış ve yanılgılı anlayışlara karşı Apocu militan duruşla mücadele edelim! Böylece kendimizi düşünce, duygu ve ruhta örgütleyerek, Önderliğe kilitlemenin zemini haline getirelim!

Önderliği hissedelim, anlayalım, yaşayalım ve yaşatalım!

Devrimci Selam ve Saygılarla
8 Eylül 2007

Kadronun ideolojik duruş sağlamlığı başarıyı getirir

"Apocu kişilik ve onun kadrosu, eylem ve görev insanıdır. Kadroluğun özü budur. Yetki bazen yanlış, yöntemsiz ve yetersiz kullanıldığı için bazı arkadaşlarda antipati yaratmış olabilir. Ama burada da kadronun görevi, yanlışa doğru ile cevap vermektir. Yanlışı başka yanlışlara gerekçe yapmamaktır. Eksik yapan, yetersiz uygulayan, az temsil eden kadroysa, tam yapan, doğru yapan ve yeterli temsil edecek olan da kadrodur. Bu açıdan kadro kendisinde böyle bir ideolojik donanım, ruh yüceliği, moral güç ve yetenek görebiliyorsa, o tür kaygıları ve engelleri kendisine gerekçe yapmaz, tersine daha güçlü sahiplenmenin ve daha güçlü temsil etmenin gerekçesine dönüştürür"

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Medeni Özcan ile yapılan röportaj

Serxwebun: *9 Ekim uluslararası komplosunun 9. yılına girdik. Komplo geliştiğinden bu yana Kürtler açısından neler değişti, Kürt halkı ve PKK komployu bugün nasıl değerlendiriyor? Bununla bağlantılı olarak **"Önderliği yaşa ve yaşat"** sloganı altında geliştirilen **"Êdî bese"** kampanyasının diplomatik, örgütsel ve kitlesel anlamda çok güçlü sonuçlar alacağı bir alan olan Avrupa'da bu kampanyaya hangi yöntemler ve eylem tarzları ile aktif bir katılım sağlanmalı?*

Medeni Özcan: Bugün, halkımıza ve hareketimize karşı geliştirilen uluslararası komplonun Önder Apo şahsında gerçekleştirildiği günün başlangıcı. Bundan önce de 9 Ekimler vardı, ama ne PKK hareketi ne de Kürt halkı için 9 Ekim tarihi özel bir önem taşımazdı. 15 Şubat için ***'kara gün'*** diyoruz, aslında başlangıcı 9 Ekim'dir. Türk sömürgeciliğinin Önderliğimizi halkımızdan ve hareketimizden koparmaya çalıştığı bir gündür. Bu açıdan başta hareketimiz ve kadrolarımız olmak üzere Kürt kimliğini, onurunu yaşamak ve yaşatmak isteyen herkesin bugünü iliklerine dek yaşaması, bugünün nasıl bir gün olduğunu değerlendirmesi; bu komplo ile PKK ve Kürtlerden nelerin alınıp götürülmek istendiği üzerinde derinlemesine yoğunlaşması gerekir.

Otuz yılda büyük acılar, kederler, öfkeler, yine büyük sadakatsizlik örnekleriyle, kaçışlar ve ihanetler yaşandı. Tüm bunlara rağmen bu otuz yıla damgasını vuran ve bizi bugüne taşıyan büyük kahramanlıklar, yiğitlikler, Önder Apo'ya bağlılığın gereklerinin yerine getirilmesi oldu. Kuşkusuz bu, değerlendirilmeye değer temel hususlardan bir tanesidir.

Komployla muhatap olan büyük insan komployu boşa çıkaran kişi de oldu

9 Ekim bize bir felaket, yok oluş olarak dayatılan sürecin başlangıç günüdür. Hatırlanırsa, bazılarımız yeterince komplonun bilincinde değildik. Az çok ne anlama geliyor diye kafa yorduğumuzda ise çözümleyebilecek, cevap olacak güçte değildik. Bir zayıflık vardı. Dolayısıyla komployla muhatap olan büyük insan, aynı zamanda komployu boşa çıkaran kişi de oldu.

Bu halk O'nunla toparlandı ve kendisini buldu. Hareket bütün sıkıntılarını O'nunla aşmaya çalıştı. Bugün dünyada benzeri olmayan koşullarda tutulmasına rağmen, nefes alış verişiyle bile halen hareketimize, mücadeleye yön veren, moral güç olan, ayakta tutan, yolunu aydınlatan bir konumda olduğu bir gerçektir. Zaten önderlerin, ait oldukları hareketin ve halkın geleceğini belirlemedeki rolü de burada ortaya çıkıyor.

Bugün bizler için bir intikam, bir öfke, haykırış aynı zamanda. –Serzeniş demeyeceğim, çünkü bu bir zayıflığa tekabül ediyor– Kendini, kimliğini bulma, nasıl bir dünyada yaşadığını çözme, bu dünyada kimliğini yaşatabileceği bir yeri yaratmanın mücadelesini verme günüdür. Önderliğimizden bunu da öğrendik. Ama bu dünya Önderliğimize bir yer tanımadı. Önderliğimiz, *"madem dünyalı olduğum halde bu dünya beni tanımadı, o zaman bu dünyayı çözmeliyim"* dedi ve çözümledi. Bizim açımızdan çözümlenen bir sistem ve dünyadır bu. Nereye gideceği az çok tahmin edilen bir gelecek. Bu dünya ve gelecek içerisinde kendimizi nereye taşımamız gerektiği, Önderliğimiz tarafından yeni ideolojik açılımlarla ve yeni paradigmayla netleştirilmiştir. Şimdi bunun mücadelesi içerisinde olduğumuz bir süreçteyiz.

Bu anlamda 9 Ekim, her şeyden önce Önderliğimizin yetersiz ve zayıf yoldaşlık dediği konu üzerinde yoğunlaşmamız, hareketi oluşturan kadrolar olarak nerede yetersizdik, nerede zayıftık sorularına cevap vermemizi gerektiren bir gündür. Yeterli yoldaş olmayı güç kazanmanın gerekçesi yapmak, üzerinde derin düşünmek, derin anlamaya çalışmak ve cevap olmak önemlidir.

9 Ekim yeni bir mücadele zemini ve doğrultusuna dönüştürülmüştür

Aradan geçen 9 yıla rağmen, halkımız ve hareketimiz bugünü unutmadı asla da unutmayacak. Çünkü bu, tarihi bir sürecin başlangıcıdır. Yani geleceğimizin karartılması, güneşimizin söndürülmesi hesaplarının yapıldığı bir süreçti. Tabii hareket olarak bugünü, Önderliğimizin oynadığı rol ve önder olmanın büyüklüğü sayesinde yeni bir geleceğe kapı aralayan bir ideolojik perspektif, yeni bir paradigma, mücadele zemini ve doğrultusuna dönüştürdük. O anlamda bugünü mücadeleye vesile etme, kendini tekrar tekrar gözden geçirme ve Önderliğe daha iyi sahiplenme demeyeceğim, çünkü Önderlik sahip çıkılmayı bekleyecek kadar zayıf bir insan değildir, onun için de Önder Apo şahsında kendimizi sahiplenme, kimliğimizi bulma ve kendimizi özgürlüğe taşırma gerekçesi yapabilmeliyiz. Önderliğimizin bu anlamda bize ihtiyacı yok, muhtaç da değildir. Ancak bizler, O'nun şahsında kendimizi özgürleştirdikçe onurumuza sahip çıkabiliriz.

Aradan geçen dokuz yıl, büyük zorluklarla, sıkıntılarla geçen nefes nefese bir mücadele süreciydi. Kimilerinin başta Önderliğimize, O'nun şahsında hareketimize ve halkımıza kefen biçtiği, 'bu da bir isyandı, bütün isyanlarda olduğu gibi bu da yenilgi ile sonuçlandı' gibi değerlendirmelerle bizi geleceği olmayan bir hareket olarak nitelediği o süreci büyük mücadeleler sonucu aşarak bugünlere geldik. Doğru, bu da bir isyan, ama kesintisiz süren ve geleceği parlak olan bir isyan. Şunu anlamak çok önemli: Ne çağımızda ne de önceki çağlarda (okuyup araştırmaya da çalışıyoruz) hiçbir halkın ve hareketin karşı karşıya kalmadığı bir uluslararası komplo ve tasfiye hareketi ile karşı karşıya kaldık. Önderliğimizin bu dünyada yer bulamayışı, bu dünyanın egemen sistemi tarafından reddedilişi, aslında Önderliğimizin egemen sisteme karşı duruşunu ve O'nun büyüklüğünü gösteren bir olgu oluyor. Reddedilen bu insanın mücadelesi o büyüklükte devam ederken, komplo da Önder Apo şahsında halkımıza ve hareketimize dönük daha farklı yöntemlerle devam ediyor.

Êdî bese kampanyası Kürt halkının komplo karşısındaki tahammülsüzlüğüdür

Bugün aynı zamanda Önderliğimizin yavaş yavaş ölüme götürülmek istendiği, zehirlendiği, içinde bulunduğu koşullar itibarıyla sağlık sorunlarının çok ciddi boyutlara ulaştırıldığı bu dönemde, bu uygulamalara karşı halkımız ve hareketimiz tarafından bir protestonun, dolayısıyla bir kampanyanın da başlangıcı oluyor. Êdî bese, artık yeter adıyla yürütülen bu kampanya ile Kürt halkının komplolar karşısında tahammülü olmadığı vurgulanmak isteniyor aynı zamanda. Böyle söylemek daha gerçekçi.

Bu kampanya Önderliğimizin bir an evvel sağlığına kavuşturulması, tutulduğu ortamdan sağlığı için daha güvenlikli bir alana taşırılması yönünde gelişecektir. Ancak gerçeğin bilincinde olmayan bazı kişiler, kesimler halen Önderliğin içinde bulunduğu koşullara ve sürece anlam vermeyen bir pozisyondadır. Şunu hemen belirtmek gerekir ki, alınan tıbbi sonuçlarda vücudundaki zehirli elementlerin sayısının normalin çok çok üzerinde olduğu tespit edilmiştir. Bunun böyle olmadığını kanıtlayabilecek hiçbir kesim, kişi ve güç yoktur. Dolayısıyla bize ulaşan bu veriler geçerliliğini korumakla birlikte, bu zehirlenme bilmediğimiz başka yöntemlerle halen devam ediyor. Örneğin odasının sık sık boyanması, nefes borularının adeta iflas noktasına gelmesi, hepsinden önemlisi de bir insanın 24 saat sürekli kamera ve mazgal deliklerinden takip edilmesi, ne insan psikolojisinin ne de fizyolojisinin kaldırabileceği koşullarda tutulması diğer yöntemlerin somut kanıtlarıdır. Zaten adadaki iklim koşulları bile başlı başına bir insanın sağlığını çok ciddi boyutta tehdit edecek düzeydedir. Bütün bunlar, Önderliğimizin sağlığının ve güvenliğinin ciddi boyutta tehlikede olduğunu gösteren açık olgulardır.

"Hiçbir tereddüde, yanılgıya, yanlışa düşmeden, Önderliğimizin sağlığını ve güvenliğini mümkün olan en kısa sürede muhakkak sağlamak durumundayız. Bu açıdan yeni dönem mücadelesini Önderliğimizin sağlığı ekseninde yürütmek, tüm nefes alış verişimizi, reflekslerimizi, örgütsel duruşumuzu, siyasi doğrultumuzu ve her düzeydeki eylemlerimizi buna göre planlamak olmazsa olmaz bir gerekliliktir"

Yeni dönem mücadelesi Önderliğimizin sağlığı ekseninde yürütülecektir

Bu açıdan hiçbir tereddüde, yanılgıya, yanlışa düşmeden, gerçeğin bu olduğunu bilerek Önderliğimizin sağlığını ve güvenliğini mümkün olan en kısa sürede muhakkak sağlamak durumundayız. Bu, bizim için sadece bir boyun borcu, yine Önderliğe bağlılığın bir gereği de değildir. Eğer Önderliğimizi kendi beynimizde ve ruhumuzda görüyorsak, yaşıyorsak, o zaman kendimizi de zehirlenmiş, ölüme sürüklenmiş saymalıyız. Bu açıdan yeni dönem mücadelesini Önderliğimizin sağlığı ekseninde yürütmek, tüm nefes alış verişimizi, reflekslerimizi, örgütsel duruşumuzu, siyasi doğrultumuzu ve her düzeydeki eylemlerimizi buna göre planlamak olmazsa olmaz bir gerekliliktir.

Bu kampanya ile Önderliğimizi muhakkak sağlığına kavuşturacak ve güvenlikli bir alanda konumlandırılmasını sağlayacağız. Hareketimizin tarihinde bugüne kadar en başarılmaz denilen hedeflere bile başarıyla ulaştık. Önderliğin sağlığına kavuşturulması ve uygun koşullarda konumlandırılmasını sağlamak için aktif bir mücadele içine girmek de bu dönemde oldukça hayati bir görevdir. Ve bunu gerçekleştireceğimize inancımız tamdır.

Bunun için örgütlerimizin olduğu her yerde, nerede bir Kürt varsa orada, nerede bir imkan varsa orada her şeyi bu hedefe doğru yöneltmek, ka-

nalize etmek gerekiyor. Bunlar yapılmadan hiç kimse 'görevlerimi yaptım' gibi bir yanlışa, rehavete ve rahatlığa düşmemelidir. Düşen, önce kendisine saygınlığını yitirmiş, gerçeğe haksızlık etmiş olur. Bu nedenle her anımız, her saniyemiz, yaşamımızın her dakikası tümüyle Önderliğimiz etrafında anlam kazanmak durumundadır.

Yeni süreçte Önderliğimizin içinde bulunduğu koşulları değiştirme sonucunda, özgürlük mücadelemiz de yeni bir aşamaya geçecektir. Bizler açısından Önderliksiz bir gelecek olamaz. Bu anlamda Önderliğimizin içinde bulunduğu koşullar ve özgürleşme düzeyi ile özgürlük mücadelesinin alacağı biçim ve göstereceği gelişme seyri birbirine paralel olacaktır. Ayrı tutmak büyük yanılgı olur. Bu, Önderliğimizin, dolayısıyla halkımız ve hareketimizin güvenliğinin güvence altına alınacağı bir şekilde sonuçlanacaktır.

Kampanya mücadelenin her alanında hamlesel çıkış yapmaktır

– Avrupa sahasında geçmişte de bu tarz kampanyalar yürütüldü. Ancak bunlar istenilen sonuca ulaşmada yetersiz kaldı. Eylemde sonuç alıcılığın olması ve sıradanlığın aşılması için nasıl bir örgüt ve eylem anlayışına ihtiyaç vardır?

– Geçmişe bakıldığında, amacına, hedefine uygun derinlikte kampanyaların geliştiğini söyleyemeyiz. Her şeyden önce bu kampanyalar iyi örgütlendirilemedi. İstenilen sonuca ulaşmamasında bunun etkisinin olduğunu söyleyebiliriz. Yine bazı iblisler, kendini başka çeşit göstermeye çalışanlar da 'böyle bir zehirlenme yoktur, dolayısıyla kampanya gereksizdir' gibi bir söylem içerisinde bulundular. Bunu tümüyle lanetliyoruz.

Kampanya süreklidir. Bugünden yarına, birkaç aya ve haftaya sığdırılan bir kampanya değil. Hedefine ulaşıncaya dek sürecek olan ve sürdürülmesi gereken bir kampanyadır. Sadece birkaç eylem tarzıyla sınırlı kalınacak bir süreç değildir. Kişinin kendisini yeniden Apoculaştırmasından tutalım halkın Önderlikle olan gönül bağını, duygusal, ruhsal bağını yeniden hatırlama ve kuvvetlendirmesine kadar mücadelenin her alanda bir hamlesel çıkış yapmasıdır. Bu bile karşıt güçlerin üzerinde bir baskı oluşturacaktır. Onları tekrar tekrar düşünmeye itecektir. Bu açıdan kampanya süreklidir.

Görüldü ki Önderlik söz konusu olduğunda ne hareketimiz, ne halkımız ne de kimse hiçbir şeyini esirgemedi. Komplo sürecinde onlarca değerli kadro ve yurtseverimiz bedenlerini cayır cayır ateşe verdiler. Ancak hareket ve bizzat Önderlik müdahale ederek bu tür eylemlilikleri durdurabildi. Hangi eylem tarzı olursa olsun bu konuda hiçbir sorunu ve sıkıntısı olmayan bir halk ve hareketiz. Ancak hangi eylem nerede, ne zaman, nasıl bir duyarlılık ve planlamayla, nasıl bir etkiyle sonuç alıcılığa sahip olabilir. Bu soruların ilgili kişiler, örgütler ve halk tarafından değerlendirilmesi ve buna denk bir mücadele yaklaşımının geliştirilmesi gerekir. Bağlılık, irade ve kararlılık anlamında bir sorun yoktur. Fakat bunu hayata geçirme anlamında bir netlik ve yaratıcılık gereklidir.

Tabii Avrupa gibi bir sahada demokratik meşru eylemler yükseltilmelidir. Önderlik söz konusu olunca da hiçbir engeli tanımayan eylemler yapılmalı ve söylenmesi gereken ne ise söylenmelidir. Ancak her sahada olduğu gibi burada da içinde bulunulan koşullar gözetilerek, kimseyi zorlamadan eylemler gerçekleştirmek en demokratik yaklaşım olacaktır. Oturma eylemleri, akşamları meşaleli yürüyüşler, mitingler yapmak, ilgili kurum ve kesimlere dosya, kart postal, telgraf vs göndermek, Önderliğe meşru ve demokratik olan her türlü eylemle sahiplenerek bunlara süreklilik kazandırmak süreci sürekli canlı tutmak açısından önemlidir. Bunun için Kürt basını ve medyasının da çok yönlü ve çok içerikli programlar gerçekleştirmesi gerekir.

İdeolojik ve siyasi tasfiye görevi AKP'ye verilmiştir

– Türkiye'de seçimlerden sonra ortaya çıkan tablo, devlet ve ordunun sağlam ittifaklar geliştirerek, yoğun bir saldırı geliştirdiğini gösteriyor. AKP'nin Kürt sorununda çok daha sinsi bir tarzda inkar ve imhayı esas aldığı anlaşılıyor. Bunlar, sürecin daha çatışmalı geçeceğinin belirtileridir. Bu gelişmeler ışığında Türkiye'yi ve genel mücadelenin gidişatını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Türkiye'nin, tekrar iktidar olan AKP ile birlikte yeni bir sürece girdiğini söylemek yanlış olmaz. Otuz yıla dayanan özgürlük mücadelesinin bütün aşamalarında inisiyatifi her düzeyde elinde bulunduran ordu, parlamentodan, yargı organlarından, siyasi partilerden hep şunu istedi: Milli mütabakat olmalı. İdeolojik, psikolojik, moral muhakeme olmalı. Yani her şey orduya hizmet etmeliydi. Bu şekilde ordu da hareketin üstesinden gelebilir diye düşündü. Ordu burada şöyle bir gerçekle karşılaştı: Askeri anlamda bu hareketin yenilemeyeceğini, hareketin sırtını yere getiremeyeceğini gördü. Nitekim Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ da "eğer 23 yıldır mücadele etmede başarılı olsaydık, mücadelenin bugünlere gelmemesi gerekiyordu.

Demek ki başarısız kaldık" diyerek, bir itirafta bulundu.

Bu gerçeği gören ordu, AKP'ye yeni bir misyon biçti. Madem bu hareketi askeri olarak yenemiyor, sırtını yere getiremiyor, belini kıramıyoruz, o zaman mücadeleye başka şekilde devam edelim; bu da ideolojik ve siyasi tasfiyedir. Ve bu görev AKP'ye verilmiştir. Bizim üzerimizde perde arkasında anlaştıkları, cumhurbaşkanlığı seçiminin de bu temelde gerçekleştiği anlaşılıyor. İktidar ve ordu arasında türban vb konularda bazı sıkıntılar olabilir, ama Türkiye'nin en temel sorunu Kürt sorunu ve PKK olunca, uzlaşmamaları düşünülemez. Bizim üzerimizde uzlaştıkları da çok açık. Medya buna oldukça yer verdi.

AKP, ordunun askeri sahada yapamadığını ideolojik ve siyasi sahada yapmak, bunu da devlet olarak gerçekleştirmek istiyor. Oportünist ve gevşek üslubuyla kendini MHP ve CHP gibi düşünmüyormuş gibi göstererek, Kürt halkına daha ılımlı yaklaşarak, yer yer dini argümanları kullanarak, Güney ile olan tarikat bağlantılarını, Nakşi tarikatını Kürdistan'da gizli, el altından ve yaygın geliştirerek, devletin ekonomik gücünü seferber ederek, halkın yüzyıllardır yaşadığı işsizliği, açlığı ve perişanlığı ahlaki olmayan yöntemlerle kullanmaya, rüşvetle, parayla insanların beynini ve ruhunu satın almaya çalışarak, ama bunun yanında sopayı da hep göstererek sonuç alma mücadelesine girmişlerdir. Cumhurbaşkanı ve genelkurmayın Van'a gidişi aslında bunun işaretidir. Havuç ve sopa politikası iç içedir. Ordunun sopası zaten hep elindedir. AKP de havuç politikasını yürütüyor. Bu konuda anlaştıkları kesindir.

Kürt sorunun temeli ekonomik değil kimlik ve özgürlüktür

Bu süreç neden daha çatışmalı geçecek? Halkımız tabii ki onuruna düşkündür. Kendi ulusal değerlerini her zaman önde tutacaktır. Sorun sadece bir ekonomi ve açlık sorunu değildir. Bu hareket, bu halk, Kürtler açtır, yoksuldur diye ortaya çıkmadı. Kürtlerin kimliği, onuru bastırılıyor, yok sayılıyor diye ortaya çıktı. Kürt halkı da bunun için hareketimizin etrafında birleşti. Dolayısıyla sorunun temeli kimliktir, ülkedir, onursaldır, yani özgürlüktür. Halk bu taleplerini dillendirirken AKP'deki inkar ve ret politikasıyla karşılaşınca, tabii ki sorun biraz daha kızışarak gündemleşiyor.

Gündemde olan anayasa taslağında Kürt halkına yer verilmiyor, Kürt kelimesi bile kabul edilmiyor. Kürt halkının özgürlüklerinin, kimliğinin ve haklarının anayasal güvenceye kavuşturulması tartışma konusu bile değil. Dolayısıyla önümüzdeki sürecin daha çatışmalı, şiddetli gelişeceği görülüyor. Önderliğimizin sağlık durumu ve içinde bulunduğu koşullar tek başına bile her türlü duyarlılığın, tepkinin, şiddetin geliştirilmesi için yeterli bir nedendir.

AKP içeride ve dış konjonktürel ortamda destek olabilir. Yine sorunun vehametinin bilincinde olmayan bazı sahte aydınlar veya kesimler, 'demokratikleşme oluyor, 12 Eylül anayasasına göre bu daha iyidir' diye düşünebilir, ama bunun turnusol kağıdı Kürt sorununa yaklaşımdır. Bu yüzden mevcut söylemler ne kadar retorik görünürse görünsün, ne kadar ılımlı yaklaşılırsa yaklaşılsın, Kürt halkı bunları anlayacak durumdadır ve mücadelesini, taleplerini daha da netleştirerek, tavizsiz bir biçimde sürdürecektir. Örneğin Kürt kimliği anayasal güvenceye kavuşturulmadan, sadece ilkokulda değil, üniversitelere kadar kendi anadilinde eğitim hakkı tanınmadan, kendisini yönetebilecek idari bir sisteme kavuşturulmadan, yerel yönetimler güçlendirilmeden, hatta valilikleri ve kaymakamlıkları, yine başka bölgelerde böyle bir demokratik model olacaksa bunu halkın kendisi seçmeden sorunun çözülemeyeceği açıktır. Karşıt irade henüz böyle bir kararlılık göstermemekte, sinyal vermemektedir. O açıdan sürecin daha çatışmalı ve çelişkili geçmesi doğaldır. Kürt halkı ve hareketimiz de geçmiş yılların kararlılığı ile bu bilinçte hareket edecek ve sürecin önünü kendi iradesi ve mücadelesi ile açacaktır.

İdeolojik olarak etkilemek siyasi olarak bilinçlendirmek esastır

– Avrupa sahasında örgütsel olarak çok büyük gelişme kaydetme potansiyeli olmasına rağmen bu durum genelde göz ardı ediliyor. Mücadelenin birçok mevzisi bu sahada bulunmasına rağmen bu rolün gereklerine göre davranılmıyor. Bununla bağlantılı olarak Avrupa sahasının mücadele içinde oynaması gereken esas rol nedir?

– Avrupa'daki duruşumuz ve mücadelemiz, hareketimizin tarihiyle neredeyse başat gitmektedir. 1980'li yıllarda, Avrupa'da derli toplu, örgütlü olmaya çalıştık. Hareketimizin, bir nefes borusu, açılım, yine yıllardır süren acımasız özel savaş dayatmalarına karşı kurtarıcı bir alan olarak görüp yerleştiği bir saha. Ayrıca hareketimiz için bir siyaset, diplomasi alanı. Tabii ki burada halkımız varsa, aynı zamanda ekonomik destek, güç sağlayan, harekete kadro, çalışan kazandıran bir saha olmalı. Böyle bir rezervi var. Sadece tek yanlı bakmak her açıdan yanlıştır. Mücadelenin kadro ihtiyacı varsa, bu boyutu ile bakmak da lazım. Bunun için ideolojik olarak etkilemek, siyasi olarak bilinçlendirmek, örgütsel olarak bilinç ve irade kazandırmak önemlidir. Tabii bir de bunun araç ve yöntemlerini bulmak önemlidir.

Diğer yandan Avrupa sivil toplum örgütleri, demokratik güçleri ve devletlerine halkımızın özgürlük taleplerini dillendirmek, onlarla gerekli ilişkiyi geliştirmek; yeri geldiğinde halkımızın talepleri karşısındaki tutarlılıklarını ve kararlılıklarını her düzeyde göstermelerini istemek önemli. Bu açıdan Avrupa bir bütün olarak bir mücadele sahasıdır. Şüphesiz sadece ekonomik bakmak yanlıştır. Zaten ideolojik olarak etkileyemezsen, siyasal güç, moral veremezsen, örgütleyemezsen kitleden ve halktan da bir şey alamazsın. Sadece ekonomik olarak bakarsan, bir iki katkı sunabilir halk, ama devamını getiremezsin. Kaldı ki sadece ekonomik baksan bile siyasi yaklaşmak zorundasın. Ki sadece ekonomik bakmak tümüyle yanlıştır. Bu ne kadar yanlışsa, 'bizim kitlemizdir, moral

kazandırmak lazım' deyip de bazı ekonomik imkanları hareketin çıkarlarına sefer etmemek de o denli yanlış olur. Dolayısıyla birisini diğerinin önünde tutmaktan ziyade daha gerçekçi bakmak gerekir.

Örgütsüz bilinçsiz olan insanlar Avrupa sistemi içinde erimeye mahkumdur

Öncelikle halkımızın hangi amaçlarla ve neden buralara kadar geldiğini anlamak gerekir. Hiç birisi muazzam mülkiyetini veya yoksulsa köyünü gönül rızası ile terk edip buralara gelmemiştir. Ağırlıklı bir kısmı, üzerinde uygulanan özel savaşın şiddetinden, baskılarından bir ölçüde kendisini kurtarmak amacıyla, bazıları da savaşın bir sonucu olan ekonomik sıkıntılardan dolayı buralara gelmiştir. O halde bu halka kim olduğunu, nereden geldiğini, nerede yaşadığını, nasıl yaşaması gerektiğini kavratmak gerekir. Kendi toprağından zorla kopartılsa bile köklerinin kurumaması, ruhunun, beyninin ve duygularının kendi halkıyla ve ülkesiyle yaşaması gerektiğini kavratmak önemli. Örgütsüz, bilinçsiz olan insanlar Avrupa sistemi içinde erimeye, baştan çıkmaya mahkumdur. Bunlar sadece kendileri bozulmuş olmaz, aynı zamanda etraflarını da bozar, zarar verirler.

Oysa bizim halkımızdır bunlar ve çoğu da bedel ödeyerek buralara gelmiştir. O halde halkımızı bilinçlendirmek, onun özgürlüğe olan tutkusunu yükseltmek, büyütmek kadar, kendilerini bu hale getiren sistemin, savaşın acımasız yüzünü ortaya koymak, bu anlamda bir tepkiyi geliştirmek, coğrafik olarak ülkesinden uzak olsa da ruhta ve beyinde ülkesini anbean yaşar hale getirmek çok önemlidir.

Avrupa sisteminin çok acımasız, farkında olsak da olmasak da her an insanın benliğinden bir şeyler alıp götürecek kadar sinsi ve tuzaklarla dolu olduğunu bilmek durumundayız. Eğitilmeyen siyasi bir kişilik ve doğrultu kazandırılmayan kesimler, başkalarının malzemesi olmaya, sağa sola savrulmaya açıktır demektir. Uyuşturucu kullanırlar, sokak çocuğu olurlar, başkalarının ticari aracı olurlar. Hepsinden önce de insan olma niteliğini, özünü, kimliğini kaybederler. Bunlar bizim insanlarımızdır. Bunun önüne bent çekip, bunları gerçeklikleri ile buluşturup mücadeleye ilgilerini arttırmak esastır. Böyle olduğu içindir ki, Avrupa'daki halkımız Önderliğe olan bağlılığı ile yıllarca hep eylem alanlarında ve ayaktaydı.

İnsan üzülerek söylüyor; bazı aileler de çocukları mücadeleyle buluşmasın diye adeta bizden gizliyor. Böyle bir yanlışa düşüyorlar. Oysa hareket onursaldır, temizdir, çocukların sistem içinde bozulmasını engeller. Dolayısıyla bunları mücadeleye kazandırmak olması gerekendir. Bunu da 'ey insanlar, aileler niye böyle yapıyorsunuz' diye suçlamak yerine, kadrolarımızın ve örgütlerimizin hiçbir aileyi ve insanı boş bırakmayacak derinlikte ve yaygınlıkta kitleye ulaşmasıyla, güncel sorunlarımızı anı anına kitlemize taşırıp, onu ruhen ve gönülden fethetmeyle giderebiliriz.

PKK hareketi maddiyatla değil büyük inanç ve ütopyalarla ortaya çıktı

Diğer bir boyut da ekonomidir. Şöyle bir örnek vermek yanlış olmayacak. Güney'deki Hewler havaalanında onlarca bayrağın dalgalandığı görülür. Ama bunların hemen yanı başında başka güçlerin araçlarının, jiplerinin de oralarda vızır vızır dolaştığı görülür. Böyle bir manzara karşısında insan kendi kendine, bu kadar bayrak dalgalanıyor ama ne kadar özgür, bağımsızdırlar ya da özgürlük ve bağımsızlık sadece bu mudur, yeterli midir diye sormadan edemiyor. Bunu şunun için söylüyoruz: PKK hareketinin de Medya Savunma Alanları'nda kendi bayrağı dalgalanıyor. Ama gerçekten geleceği üzerinde kimsenin ipoteği olmadığı, kimsenin kendi iradesine hükmetme imkanına sahip olmadığı bir duruşu vardır. Bu ne ile oluyor? Tabii ki moral güçle, inançla oluyor, ama aynı zamanda da ekonomiyle oluyor.

Bu kadar büyük bir hareketin günlük gideri bile inanılmaz düzeydedir. Hareket ekonomik olarak kendisini finanse edemezse, başkalarına muhtaç duruma gelir. Kendisini amaçlarına ulaşacak kadar büyütemez. O açıdan komple düşünmek daha doğrudur. Tabii şunun altını çizerek belirtmek lazım: PKK hareketi elinde maddiyatla, silahla ortaya çıkmadı. Aksine, büyük bir inanç, hayal ve ütopyalarla ortaya çıktı. Diğer belirttiğimiz unsurlar daha sonradan gelişti ve büyüdü. Böyle bakmakta yarar var.

Bugün Avrupa sahası hareketimizin genel gelişim düzeyine denk bir rolü ne kadar oynuyor, buna bakmak gerekir. Şüphesiz varolan emek, kazanılan değerler, hareketin ve kadroların duruşu, çalışmaları karşısında insan saygısızlık yapmak istemez. Fakat bunların, hareketin ideolojisinin, moral gücünün ve beklentilerinin epey altında olduğunu söylemek de sadece bir doğruyu dile getirmek olur. Tabii ki değerli çabalar var. Ama bu, Avrupa sahasının rolünü yeterli derecede oynadığı anlamına da gelmiyor kuşkusuz. Geçmişe oranla daha hızlı bir gelişme var denilebilir, fakat halen epey yetersiz bir düzeyde olduğumuzu söylemek gerekiyor.

Sorunları sadece Avrupa sistemi ile izah etmek yanlıştır

– Örgütün bütün çalışma sahalarında bir toparlanmayı ve hamleyi başlattığı bu süreçte Avrupa örgütünün zorunlu bir ihtiyacı olan değişim hangi noktadan başlatılmalı? Geçmişin bugünkü gelişme düzeyini yavaşlatan

"Avrupa sistemi çok acımasız, farkında olsak da olmasak da her an insanın benliğinden bir şeyler alıp götüren tuzaklarla doludur. Eğitilmeyen siyasi bir kişilik ve doğrultu kazandırılmayan kesimler, başkalarının malzemesi olmaya, sağa sola savrulmaya açıktır demektir. Uyuşturucu kullanırlar, sokak çocuğu olurlar, başkalarının ticari aracı olurlar. Hepsinden önce de insan olma niteliğini, özünü, kimliğini kaybederler"

etkileri, yine kadro ve yönetimden kaynaklanan yanlar nelerdir?

– Aslında kadro ve yönetimden ziyade örgütle ifade etmek daha doğru olur. Hareketimizin tarihinde doğruluğu kanıtlanan bir gerçek vardır. O da şudur: Hareketin kadroları ne kadar sağlam, sağlıklı bir duruşun sahibi, yönetimleri de gerçek rolünü ne kadar oynamışsa, başarı o düzeyde kaçınılmaz olmuştur. Ama yönetimlerimiz eksik, yetersiz, iradi birlikte zayıf, kolektif ruh ve çalışma tarzından uzak, kadrolar da rolünü oynamayan durumda olunca, o sahada muazzam gelişme imkanları da olsa istenilen gelişme düzeyi yakalanamamıştır. Bu bizim tarihimizde siyasi, askeri, diplomatik ve pek çok açıdan kanıtlanmıştır.

Yönetimin başarısı gerçekleştirdiği moral ve sorgulama bilinci ile ölçülür

Tabii ki bazı sorunları tekrar gündeme taşırmak anlamında değil, ama belirtmek durumundayız; eğer Avrupa'da kadrolarımızda büyük bir erime ve erozyon yaşandıysa, bununla kitlemize negatif bir enerji pompalandıysa, gençlik hareketinden tutalım kadın hareketine kadar kadro sayısında hem nitelik hem de nicelik açısından bir düşüş yaşandıysa bunun mutlaka bir sebebi vardır. Bunu sadece Avrupa sistemiyle, Avrupa devletlerinin bize karşıt tutumları ile izah etmek yanlış olur. Zira Avrupa sistemi eskiden beri vardı. Devletlerin yaklaşımı, üç aşağı beş yukarı hep bugün uygulanan politikalarla benzerlikler taşımıştır. Bunu dünyadaki gelişmelerle de izah etmek yanlıştır. Dünyadaki sistem değişikliği, ortaya çıkan yeni argümanlar, liberalizmin ideolojik etkisi ve bunun sosyal hayattaki yansımaları eskiden de vardı.

Bunların rolü bir yere kadar anlaşılabilir, ama burada önemli olan bizden kaynaklı yönler üzerinde durmaktır. Bu noktada yönetimlerimizin rollerini oynamadıklarını açıkça belirtmek durumundayız. Yönetimlerimiz, PKK'nin emekçi özellikleriyle, kolektif ruhuyla, yüce yoldaşlık ilişkileriyle hareket etmekten çok, parçalı ve zaman zaman birbirini boşa

"Yönetimlerimiz, PKK'nin emekçi özellikleriyle, kolektif ruhuyla, yüce yoldaşlık ilişkileriyle hareket etmekten çok, parçalı, birbirini boşa çıkaran, enerjiyi ortak hedeflere dönük örgütlemekten ziyade yetersiz bir duruşa sahip olmuştur. Bu, kadroda da eleştiri ve sorgulama gücünün zayıflamasına yol açmıştır. Moral ve motivasyonun olumsuz yönde gelişmesine, hatta kadrolarımızın belki de inanç zedelemesi yaşayacak kadar zorlanmasına yol açmıştır"

çıkaran, enerjiyi, emeği, zamanı aynı ortak hedeflere dönük örgütlemekten ve harekete geçirmekten ziyade yetersiz bir duruşa sahip olmuştur. Bu parçalı durum ister istemez kadrolarımıza da olumsuz etki yapmış, kadrolarımızda eleştiri ve sorgulama gücünün zayıflamasına yol açmıştır. Moral ve motivasyonun olumsuz yönde gelişmesine, hatta kadrolarımızın belki de inanç zedelemesi yaşayacak kadar zorlanmasına yol açmıştır. Bundan dolayıdır ki daha olumlu ve ileri düzeyde başarmak mümkünken, daha geri, daha yetersiz, daha azla yetinen bir duruma gelindi.

Burada sadece yönetimleri sorgulamak, eleştirmek de yetmiyor. Tabii ki bir sahada yönetimin başarı düzeyi, kadrolarında gerçekleştirdiği moral, heyecan, eleştiri ve sorgulama bilinci, kadrolarına kazandırdığı kolektif çalışma tarzı ve tabii büyük sevgi ve saygıyla dolu yoldaşlık ilişkileriyle ölçülür. Bu yeterince yaşanmamıştır. Kadro daha çok liberal, çözümsüz, çözümsüz kaldığı yerde şayet yönetimle özel ya da yakın bir ilişkisi varsa son derece katı ve bastırmacı olan, yetkiye dayalı hareket eden, çoğu kez zayıflıklarından ve yönetimden göremediği destekten dolayı çözümsüz ve mecalsiz kalan, şikayet eden, kendisini geri çeken, belki de bazıları sadece kendisini korumakla yetinen bir duruma düşmüştür.

Bunlar bütünüyle zayıflıktır. Bir kadro eşittir bir örgüttür. Bir kadro eşittir bir ideolojik temsiliyet, politik düzeydir. Bir kadro eşittir bir eylemlilik, yani komple hareketi temsil eden insandır. Ama kadrolarımızın çoğunun bu anlamdaki yetersizlikleri, birbirileriyle olan ilişkilerinde olumsuz etkilenmelerine, mücadelenin esas sorunlarını gündemleştirerek çözüme yönelik beyin yorma, yürek ve emek birliği gerçekleştirme yerine çoğu kez daha geri düzeyde, hatta seviyesiz diyebileceğimiz birbirini çekiştirme üslubu, böyle bir zihniyetin oluşmasına neden olmuştur. Bu anlamda başkalarının yapmak isteyip de yapamadıklarını yönetimlerimiz ve kadrolarımız yapmıştır. Güven sorunlarını dahi tartışma konusu yapan, sevgi saygı ölçülerini aşındıran bir durum ortaya çıkmıştır. Böyle olunca da, hareketimiz istenilen tarzda temsiliyet düzeyine kavuşamamıştır. Bunlar olumsuz ve reddedilmesi gereken yanlardır.

Üretemeyen her kurum örgüt ve birey erimeye ve yozlaşmaya mahkumdur

Tabii biz Avrupa sahasını, kadrosunu ve örgütünü tümüyle böyle görmüyoruz. Kendisini koruyan, temsil eden arkadaşlarımız da var. Çok büyük sıkıntıları, çekişmeleri yaşasa da yine de ayakta durmasını bilen arkadaşlar var. Bunlar da hareketimizin kazanımlarıdır. Gelinen noktada şunu söylemek gerekir: Birçok mücadele alanında sıkıntılar yaşanabilir –bu, Avrupa için de geçerlidir– ama buradaki gelişme zeminimiz yerinde durmaktadır. Kitlemizin, Önderliğimiz şahsında bağlılığı eskisinden daha güçlüdür. Mevcut kadro yapımızda Önderliğimiz üzerinde güçlü birleşme kararlılığı ve iradesi bu temelde vardır.

Birçok nedenden kaynaklı örgüt, yönetim ve kadro sorunlarımız özellikle son bir yıl içerisinde gösterilen doğru ve kararlı yaklaşım ile artık çözülmüş, mücadelenin gerçek ve asli gündemi yakalanmıştır. Hareketimizin içine girmiş olduğu hamlesel çıkış, Avrupa örgütü ve kadrolarımızda da anlamını bulmakta, tüm arkadaşlar büyük bir görev ve sorumluluk bilinciyle, heyecan

ve moral ile sürece yüklenmektedirler.

Bilindiği gibi Avrupa'da birçok siyasi, sosyal, kültürel dernek ve kurumlarımız var. Bunların her birisi birbiri kadar anlamlı ve değerlidir. Kadro ve örgüt birimlerimizde olduğu gibi, dernek ve kurumlarımız da konfederal sistem gereği birbirine yük olan ve tıkayan değil, aksine, birbirini tamamlayan ve ön açan bir rol oynamak durumundadır. Bireyden birim ve kurumlara dek herkesin kendisini yenilemesi, eğitim başta olmak üzere finansman sorunlarını çözmesi ve kendisini nicelik ve nitelik olarak büyütmesi gerekmektedir. Kendisini işlevsel kılmayan, üretemeyen ve büyütemeyen her kurum, örgüt ve birey erimeye ve yozlaşmaya mahkumdur. Kurumlarımızın birer gerilla mevzisi ve ibadethane gibi temiz tutulması ve bu kurumlara duyarlı yaklaşılması şarttır. Özgürlük hareketinin bu hamlesel çıkışı, Avrupa sahasında da bu büyüklükte bir anlam bulabilmelidir.

Apocu kişilik ve onun kadrosu eylem ve görev insanıdır

– Kadronun bu hamle sürecinde gereken rolü oynama görevi var. Ancak geçmişin bazı alışkanlıkları ve kendi bireyselliğine kapanma bunu engelliyor. Kadroda yaşananlar sürece katılımına ne gibi etkilerde bulunuyor?

– Buradaki gerileme veya bozulma diyeyim ya da bunun karşıtı kendini geliştirme veya yanlışlıklardan arındırmadır, hepsinin de esası zihinseldir. İnsanın kavrama, bilinç ve yorum düzeyi ile ilgilidir. Bir kadronun görev almak istemiyorum demesi, mantığın kabul edeceği bir şey değildir. Apocu kişilik ve onun kadrosu, eylem ve görev insanıdır. Nerede bir görev, eylem varsa orada olur. Kadroluğun özü budur.

Tabii yetki bazen yanlış, yöntemsiz ve yetersiz kullanıldığı için bazı arkadaşlarda antipati yaratmış olabilir. Ama burada da kadronun görevi, yanlışa doğru ile cevap vermektir. Yanlışı başka yanlışlara gerekçe yapmamaktır. Eksik yapan, yetersiz uygulayan, az temsil eden kadroysa, tam yapan, doğru yapan ve yeterli temsil edecek olan da kadrodur. Bu açıdan kadro kendisinde böyle bir ideolojik donanım, ruh yüceliği, moral güç ve yetenek görebiliyorsa, o tür kaygıları ve engelleri kendisine gerekçe yapmaz, tersine, daha güçlü sahiplenmenin ve daha güçlü temsil etmenin gerekçesine dönüştürür. Hele hele hareketimize karşı ideolojik mücadelenin sosyal hayata bile yansımalarının görüldüğü bir saha olan Avrupa'da bu daha da geçerlidir.

Sistemi girdaplarla, pusularla dolu, beyni körelten, ruhu karartan, psikolojiyi alt üst eden bir alandır Avrupa. Bireyi canavarlaştıran, birey toplum, birey örgüt, birey birey ilişkisini çok çarpıtan bir sistemi var. Buna karşı ideolojik duruş sağlam olmazsa, kadronun aşınması engellenemez. Onun için her şey önce zihinde başlar dedim. Kastettiğim, ideolojik netlik ve kararlılıktır.

Kadro bu noktada kendine güvenmelidir. İdeoloji zayıf ise politik öngörüden yoksun kalan kadro oluyor. Politik öngörü yetersiz olunca da örgütsel bakış açısı yetersiz oluyor. Örgütsel anlamda üretken olmayınca, kendisine saygısı azalıyor veya yoldaşlarla sevgi saygı ilişkileri aşınıyor, azalıyor. Bunlar kişilerin subjektif niyetleri değil, bazen olgular kişiye rağmen kişiyi bu noktaya getirebiliyor. Bu anlamda kadronun zapt edilemez bir mücadele ruhu olmalı.

Apoculuk kaygısız ve karşılıksız mücadelenin gereğini yerine getirmektir

Eski Apoculardan, arkadaşlardan bahsedildiğinde, hiçbir engel tanımadıkları, hedefe ulaşmak için her yöntemi denedikleri, iradelerinin çok güçlü olduğu söylenir. Mevcut durumda kadrodaki aşınmayı aşabilmek için de tam da öyle bir ruha ulaşmamız gerektiği açıktır. Madem ki mücadelemiz bu kararlılığın üzerinde gelişti ve büyüdü, o zaman geçmişte sergilenen Apoculuğu bugünün koşullarında da temsil etmek, yine böyle büyük bir irade, kararlılık, fedakarlık sergilemek gerekiyor.

Apoculuk, mücadele tarihimizde bir yiğitlik hikayesi olarak algılanmamalıdır sadece. Tam tersine, her dönemde mücadelemizin ihtiyaçlarını karşılayan moral, ideoloji kaynağı olarak anlaşılmalıdır. Kaygısız, hesapsız, karşılıksız bu hareketin kadrosu olmanın gereğini yerine getirebilmektir. İdeolojik alanda bu hareket bir baskı, saldırı mı görüyor ya da yanlış bir imajla mı ifade edilmek isteniyor, bu hareketin kadrosu orada kendisinde ideolojik donanım ve gücü bulmalı ki buna karşı mücadele edebilsin. Bu, hem örgütsel, yaşamsal anlamda hem de ahlaki ölçüler anlamında böyledir.

Eğer insan kendisini her an sorgulamaz, gözden geçirmez ve duru tutmazsa, Avrupa'da ruhunu da kirletir, beynini de köreltir, yüreğini de ağartır. Gerçekten kendisiyle muazzam bir mücadelesinin olması gerekiyor ki bu hareketin ahlaki ölçülerini, kadro duruşunu yaşayabilsin ve çevresine aşılayabilsin. Kadronun beyni sadece nerede, nasıl daha iyi bir katkı, örgütsel mücadele, eğitim olur konularıyla dolu olmalıdır. Ama kadro bu sahada eksik olunca, beyin boşluklara düşer. Kişi kendini boşlukta hisseder. Kişi boşlukta olunca da yönlendirilmeye açık hale gelir. İstemese bile, amacı ile tezat teşkil eden anlamsız, gereksiz şeylerle uğraşır. Özetle, kadronun ideolojik duruş sağlamlığı, yine ahlaki ölçüleri kendisinde geliştirmesi çok önemlidir.

Her şeyden önce de Önder Apo'nun kadrolarıysak, Önder Apo'nun içinde olduğu durum ortadadır. Kadro beyni, ruhu, refleksi ve her şeyi ile bunu görerek, buna göre harekete geçmeli, ortaya çıkmalıdır. Bir kadronun en önemli özelliği zapt edilmezliğidir. Bazı kaygılarla, saplantılarla, beklentilerle kendisini sınırlandırmamasıdır. Yoksa her kadro kendisine göre bazı doğrularla, kendisine çizdiği kırmızı çizgilerle hareket ederse, ortak payda, ortak amaç, dolayısıyla bunu gerçekleştirecek ortak zaman, ortak emek çok geride kalır, hatta olmaz. O durumda da hareketin amacı ya ortadan kaybolur ya da gerçekleşmez.

PKK sentezi güçlü kavranmadan hareketin militanı olunamaz

– Avrupa sistemi veya düşman direkt değil, ama dolaylı yollarla başka kimlikler ve yaşam biçimleriyle kadronun yaşamına girmek ve onu mücadelesinden koparmak için çok ince yöntemler denemektedir. Kadro buna karşı nasıl bir hassasiyet ve duyarlılık taşımalıdır?

– Kadro, ideolojik inanç, kavrayış ve temsiliyet düzeyi ile kadrodur. İdeoloji nedir? Bir hareketin şahsında bir halkın ya da sosyal kesimin tüm çıkarlarının sitemleştirilmesi, teorileştirilmesidir. Kadronun da bunun derinliğini kazanması önemlidir. Aslında Önderliğimizin öne çıkardığı yeni ideolojik derinlik, açılım, dolayısıyla yeni paradigma karşısında kadronun duruşu çözümlendiğinde bir iki doğruya ulaşmak mümkün. Bazılarımız, 'Önderliğimizdir doğrudur, inanmak gerekiyor' dedik. İnanacağız tabii. Hemen belirteyim, biz aynı zamanda bir inanç hareketiyiz de. İnancı büyük olanın başarısının da büyük olacağına inanıyoruz. Hatta şunu da belirtebilirim; yanlış inançla bile olsa hedefine ulaşanlar hep olmuştur. Mesela günümüzde bazı dini inançlar bunu uygulamış ve hedefleri yanlış da olsa karşıt güçleri çok ciddi boyutta zorlayabilmektedirler. İdeoloji bu açıdan çok önemli. Tabii ki bunların parasal güçleri vardır. Ama inançlarının bunlardan çok daha büyük olduğuna inanıyorum. Direnişleri oradan geliyor.

PKK hareketi bir insanlık hareketidir. Demokratik sosyalizm ideolojisi dolayısıyla tarihsel olarak birbiriyle ilişkilendirerek insanı çözümleyen, insanın ütopyasını yeniden kurmaya çalışan bir harekettir. Önderliğin peygamberlerden, mitolojilerden tutalım bilimsel ideolojilere kadar hep böyle sorgulayıcı, çözümleyen yaklaşımlarının sonucunda bir sentez olarak ortaya çıktı PKK hareketi. Bu sentezi güçlü kavramadıkça, bu hareketin militanı olmak mümkün değil.

Önce bir inanç hareketi diyorum, ideolojiye inanmak yani. ***Kemal Pir*** arkadaş, *"ben bu hareketin geleceğinde zaferi görüyorum"* dedi. Bunu gördükten sonra, bunun eylem adamı olmamak, ahlaki duruşunu sergilememek mümkün değil. Yani sadakatle inanmak gerekir. İnanmak da yapmakla eşdeğerdedir. Mesela sağlam, inançlı müminler vardır. Bunlar inançları uğruna rahatlıkla ölüme giderler, çünkü karşılığında ahrette cenneti düşünürler. Ama biz o sadakatle, durulukla, temizlikle gerçekten bu hareketin geleceğinde özgürlüğü, dolayısıyla insanlığı yaşayacağımıza, yaratacağımıza inanıyorsak, bir müminin gönül rahatlığı, irade keskinliğiyle, evet ölüme de yatılır, eylem de yapılır, örgüt adamı da olunur, politikacı da olunur diyebilmeliyiz. Bu açıdan doğru, sağlam ideolojiyle beraber buna gerçekten inanmak, beyin hücrelerine, iliklerine tamı tamına yedirmek gereklidir.

Bizde ideolojiden kastedilen budur, lafazanlık değildir. İçimizde bazı tipler çıkmış kendisine ideolojik kadro demiştir, ama hayatın gerçeklerinin onları nasıl ve nerelere savurduğu ortadadır. İdeoloji bu anlamda bizde gerçekleşen boyutu ile hayatı çözümlemek, günü çözümlemek ve doğru sentezleyebilmek, politikaya yön vermek, politikanın hayat bulması için gerekli mekanizmalara ulaşmaktır. Onlar da örgüt ve örgüt araçları oluyor. Bu anlamda ideolojisiz bir kadro zaten düşünülemez.

Kadro ideolojiyi adı kadar biliyor ve inanıyorsa yenilmezdir

Bir kadronun temel özelliklerini sıralarsak, ilk sıraya ideolojik temsiliyet özelliğini koymak zorundayız. Ama bu, PKK'nin şu gerçeğini de ters yüz etmemeli: Az sözle çok iş yapmak. Hızlı anlamak, hızlı gerçekleştirmek. Bu da bizdeki dinamizmdir. Az şeyden çok anlamak. Bu da bizdeki kavrayış düzeyinin yüksekliğidir. Böyle bir kadro, ideolojinin gereklerini yerine getirmiş demektir.

Üniversitelerde akademisyenler olabilir. Bunlar teorik, felsefik boyutlarıyla hayatın değişik sorunlarını farklı açılardan değerlendirebilirler, ama ideoloji söz konusu olduğunda, zaten bütün bilimlerle sentezlenmiş, yoğrulmuş ve sistemik hale gelmiştir. Bu sisteme ulaşmamak, kişide gelgitlere, inançsızlıklara, bazen temposunu, performansını düşürmeye yol açar. Böyle bir kadronun geleceği de yoktur. Adı kadar ideolojiyi biliyor ve inanıyorsa, kadro yenilmez olur. Hareketi temsil etme, hem onun politikasına, öngörüsüne sahip olma, bunu hayata geçirecek örgüte ulaşabilme hem de Önderliğimizin de temel bir özelliğidir, bıkmadan usanmadan, gece gündüz yaşamı bir eğitime dönüştürme kadronun temel görevleridir.

Kadrolarımıza en büyük tepki ve öfkemiz de bu noktadadır. Hem zamanı katlediyor hem de zamanım yok diye yakınıyor. Aslında insan zaman yaratan varlıktır. İnsansız hiçbir şey düşünülemez, zaman kavramı bile insansız düşünülemez. Zaman sorunu diye bir şey de olamaz, ama kültür, alışkanlıklar kadronun zamanının çoğunu boş sohbetlerle öldürmesine, zamanı değerlendirmemesine, gündem dışı, geriletici, bazen de seviye düşürücü konular üzerinde belki saatlerce sohbet eder bir noktaya gelmesine neden oluyor. Yakışmıyor, kadronun sorumluluklarıyla, sahip olması gereken beyin gücüyle bu tür şeyler örtüşmüyor. Eğer biraz mecalsizliği, şikayetçiliği, mızmızlığı, bıkkınlığı ve yorgun düşmeyi zaman zaman dile getiriliyorsa, biraz da özdeki bu zayıflıktandır. Böyle olmasa, kadro akışkandır, dolup taşar, enerji doludur. Enerji dolu olmakla da yetinmez. Doğru yerde, doğru hedefe yönelik zamanı doğru yöntemle değerlendirir. İdeolojik kadro duruşunu böyle tanımlıyoruz. Zaten Önderliğimizin de bir dönem yoğun biçimde gerçekleştirdiği kişilik çözümlemelerinde hep vurgu yaptığı ve özümsetmeye çalıştığı ideoloji idi. İdeolojik birliği olmayan bir harekette ortak bakış açısı ve refleks olmaz. Bunun olmadığı yerde de başarı olmaz.

Devlet ve mazlumlar arasındaki ilişki tümüyle baskı ve zulme dayanır

– Avrupa sahasında geçtiğimiz dönemde TC'nin mücadelemize karşı uyguladığı siyasete paralel olarak baskınlar, tutuklamalar, gözaltılar; Türkiye'de gelişen katliamlara ve demokrasi ile bağdaşmayan tutumlara göz yumma, sessiz kalma politikası yürütülmüştür. Bu siyaseti deşifre etmek, TC ile yürüttüğü bu uzlaşmayı kamuoyunda teşhir etmek için ne tür eylemsellikler ve girişimler gereklidir. Kamuoyunu bu konularda duyarlı kılmak için basın nasıl bir rol oynamalıdır?

– Aslında Avrupa sisteminin, demokrasisinin içtenlikli olmadığını, yine onların kullandığı argümanlarla deşifre edebiliriz. Yani en değme demokrasi mücadelesi ve geleneği bizde vardır, evrensel insan hakları ve demokratik ölçüler bizde vardır denilir. Ama iş devletlerin çıkarına geldiğinde, bunun hiç de böyle olmadığı açıkça görülür. Balkan halklarının birbirini boğazlamasında Amerika kadar Avrupa devletlerinin de rolü yoktur denilemez. Ortadoğu halklarının bu kadar geri tutulmasından tutalım günümüzde içinde bulunduğumuz koşullar ve birbirini boğazlamasında Avrupa'nın katkısı yoktur denilemez. Kürt halkının tarihte uğradığı mağduriyetler, haksızlıklar, tanınmazlıklardan tutalım özgürlük mücadelesinin karşılaştığı sıkıntılar ve engeller, genel anlamda yaşanan çözümsüzlükte Avrupa'nın katkısı yoktur denilemez. Yani devletlerin özünde çıkarlar vardır.

Devletler arasında çıkar vardır, devletler ve mazlumlar arasında ise tümüyle zulüm ve baskı vardır. Bu anlamda hiçbir devletin sicili temiz değildir. Hukuk ve yasaları kendi çıkarlarına göredir. Bunun bariz örneği, Avrupa sisteminin Önderliğimizi kabullenmeyişidir. Aslında Avrupa hukukunda böyle bir şey yok, ama söz konusu olan Önderlik olunca, oluyor. Demek burada çıkarlar var.

Belirleyici olan özgür iradeli duruş ve politikamızın sağlamlığıdır

Türkiye büyük bir pazardır. Zaman zaman politik yetkililer de söyler, ki doğrudur, jeopolitik önemi olan bir sahadır, dolayısıyla iştah kabartır. Amerika gibi büyük sermaye güçleri ve devletleri de bu iştah kabartan pazarı kaybetmek istemez. Dolayısıyla demokrasiye olan aşkları da kendi demokratik normlarını uygulama düzeyleri de bu iştahlarına paraleldir. Ne kadar az dokunursan, ne kadar çıkarlarına karşı temkinli olursan demokrasileri o kadar görkemlidir. Ama başkalarının çıkarları Avrupa demokrasisinin çıkarları ile uyuşmadığı anda demokrasi biter, ciddi yara alır, zedelenir. Maalesef bize karşı uygulanan da hep bu olmuştur.

Avrupa Birliği diyoruz. Avrupa devletleri herhangi bir siyasi ve sosyal konuya ilişkin birlik olarak tutum belirledikleri kadar, bazen de kendi içinde örgütlenerek devletlerin şahsında tutum belirlemektedirler. Bu, en çok da bize karşı yapılmaktadır.

Uzun yılların pratiğine baktığımızda, birkaç yılda bir başka bir Avrupa devletinin, bayrağı birbirine devreder gibi daha açık bir tutum sergilemiş olduğu görülecektir. Sanki kendi içlerinde bir görev bölümüdür bu. Bu, AB'nin kendi içindeki duyarsız, tutarsız mantığının bir sonucudur. Görev bölümü gibi, her seferinde bir başka devlet bizimle daha fazla muhatap olur.

Avrupa sistemini, demokrasi ve devletlerini gerçekçi görmek lazım. Bilinmeli ki, bu güçlerin reddedilmeyecek en genel bazı demokratik normları bile çıkarları söz konusu olunca ortadan kalkar. Bu nedenle onlardan herhangi birisinden özel ve özgün bir beklenti içinde olmak ne kadar yanlışsa, her şeyi böyle ak kara reddetmek de o kadar yanlıştır. Belirleyici olan özgür ve iradeli duruşumuz, haklı mücadelemizin dış kesimlere, güçlere kavratılması, ikna düzeyi ve geliştirilen politikanın sağlamlığıdır.

– 26 yıldır Kürt halkının mücadelesine kesintisiz tanıklık eden gazetemiz aracılığı ile iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

– Serxwebun, bu hareketin ideolojik bakış açısını ve birliğini en ileri düzeyde kesintisiz temsil eden çok güçlü bir beyin gücüdür. Halkımızı sürekli aydınlatan rolünü oynamıştır. Özgürlük hareketini Serxwebun'da tanımak ve onunla anlamlandırmak doğrudur. Serxwebun, 26 yıla çok büyük teorik derinlikler, acılar, büyük moral değerler sığdırdı. Bu rolünü geçmiş yıllara yakışan verimlilikte ve olgunlukta bundan sonra da güçlü oynayacağına inanıyoruz.

Serxwebun'u örgütleyen, ona süreklilik kazandıran, kadro ve kitlemizle buluşturan, özetle emeği geçen tüm arkadaşlara ve sizlere selam ve saygılarımla birlikte 27. yılınızı şimdiden büyük bir heyecan ve moralle kutluyor, sevincinizi ve sorumluluğunuzu paylaştığımı belirtmek istiyorum.

Aktif savunma direnişi Apocu militanlığı zafere götürecektir

"Türkiye yönetiminin belli bir destek alma temelinde yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlayıp bu temelde saldırı politikası izlediği, yeni AKP hükümetinin programının esasının bu olduğu kesindir. O zaman bunun karşısında bize de tek yol kalıyor: Direnmek! Aktif savunma süreci doğrultusunda güçlü bir direniş hamlesi geliştirmek, yani düşmana anladığı bir dille karşılık vermek. Başka bir yol kalmamıştır. Diğer yollara ilişkin bütün özverileri gösterme temelinde yürüttüğümüz çabalar sonuç vermemiştir"

Halk Savunma Komitesi

Aktif savunma temel gündemimizi oluşturmaya devam ediyor. Sürecin görevlerinin başarıyla yerine getirilebilmesi için her şeyden önce doğru kavranması, derinlikli anlaşılması ve iyi planlanması gerekiyor. Bunu sağlayabilmek için hareket olarak bir süreden beri tartışma yürütüyoruz. Bu tartışmaları daha genel anlamıyla 2005 yılı sonunda, Şemdinli olayı arkasından başlattık. 2006 yılında çeşitli düzeylerde tartıştık. Ateşkes süreciyle birlikte tartışmaları daha çok Önderliğimiz yürüttü. Önder Apo bir yandan 1 Ekim 2006'da başlatılan beşinci tek yanlı ateşkes sürecinin stratejik başarısı için çalışırken, diğer yandan da ateşkesin stratejik başarıya dönüşmemesi durumunda oluşacak siyasi ve askeri durumu analiz etmeye çalıştı. Yoğunlaşmalarını sürekli görüşmelerde dile getirdi. Basına ve kamuoyuna bu biçimde ulaştırmak istedi. Yine henüz avukatlara verilmemiş olan son savunmasında da bu durumu kapsamlı bir teorik çözümlemeye tabi tuttuğunu, görüşlerini bu biçimde ifade ettiğini belirtti.

Önderlik yoğunlaşmaları temelinde biz de hareket ve halk olarak bu süreci tartıştık, anlamaya çalıştık. Önemli bir yoğunlaşma oluştu bizde. Son olarak da 2007'nin başından itibaren farklı örgüt ve kurumlarımızın geliştirdikleri toplantılarda bu konuyu temel gündem yaptık. Somut değerlendirmeye, bu temelde gereken karar düzeyini ortaya çıkarmaya çalıştık. HPG IV. Konferansı en başta bu tartışmaları yapan ve karar düzeyini ortaya çıkaran toplantı oldu. Daha sonra KONGRA GEL V. Genel Kurulu da sürecin çok yönlü değerlendirmesini yaparak, hareketimizin izlemesi gereken politik çizgiyi kararlaştırdı.

1 Ekim ateşkesinin politik mücadele sınırında kalması, stratejik kazanıma dönüşmemesi sonucunda hareket olarak yaptığımız bu değerlendirmeler ve aldığımız kararlar, izlememiz gereken yeni mücadele çizgisini ortaya çıkardı.

Yeni süreç genelkurmay-AKP ittifakının uzlaşmasına dayanıyor

Böyle bir gelişme sürecinde, Türkiye yönetimi kendi içinde seçim tartışmasına girdi. Daha doğrusu 2006 Temmuz'unda planlayıp uygulamaya koydukları PKK'yi imha ve tasfiye planı, beşinci tek yanlı ateşkes girişimi ve onun etrafında geliştirilen çabalarla boşa çıkarılınca, Türkiye yönetimi politikasız, boşlukta kaldı. Bu durum devleti yöneten kurum olarak genelkurmayı ciddi bir telaş ve kaygı içine soktu. Bunu aşabilmek için cumhurbaşkanlığı seçimleri kriz haline getirildi. Genelkurmay başkanlığı 27 Nisan tarihli muhtırasını verdi.

Bir yandan Kürt halkı düşman ilan edilip yeni düşman tanımı daha net yapılırken, diğer yandan AKP, genelkurmay çizgisiyle, daha doğrusu klasik cumhuriyetçi çizgiyle yeniden uzlaşmaya zorlandı ve böyle bir uzlaşmanın yöntemi olarak erken seçim bir yol olarak benimsendi. Dolayısıyla PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısız kalması ortamında oluşan siyasal boşluğu gidermek için yürütülen mücadele, cumhurbaşkanlığı seçiminin krize dönüşmesi ve erken seçim sürecinin gündemleşmesi temelinde, genelkurmay ve AKP yönetimi arasında yeni bir uzlaşmayla sonuçlandı. Bu uzlaşma tabii bir anti Kürt uzlaşmasıydı. Daha önce denenmesine rağmen başarılamayan PKK'yi imha ve tasfiye planı, geçmiş sürecin tecrübelerinden de dersler çıkarılıp yeniden şekillendirilerek, daha etkili bir biçimde devreye konuldu.

Böylece seçim tartışmaları ortamında hem Türkiye'nin yeni yönetimi belirlendi hem de bu yeni yönetimin izleyeceği politikaların, oluşturacağı programın temel ilkeleri, Büyükanıt Erdoğan görüşmelerinde ortaya çıkarıldı. Türkiye'nin yeni yönetiminin de genelkurmay AKP uzlaşması temelinde oluşturulacağı netleştirildi.

Ateşkesin devamı olarak ortaya çıkan bu sürece de uygun bir politika dayatmaya çalıştık. Madem ki yeni bir seçim süreci gün-

> "Yeni AKP yönetiminin Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü diye bir politik yaklaşımı söz konusu değil. Tam tersine, inkar ve imha çizgisini başarıya götürmekte kararlı ve ısrarlı bir tutumun sahibi görünüyor. Geleneksel, klasik cumhuriyet hükümetlerinden, özellikle son 25 yılda ortaya çıkarılan özel savaş hükümetlerinden herhangi bir farkı yoktur"

deme gelmişti, biz de ona denk düşecek bir politikayı izlemeyi esas aldık. Bir yandan siyasal mücadele ile halkın demokratik taleplerini ortaya koyma çalışmalarını geliştirirken, diğer yandan seçimi zora sokmayacak, seçimden demokratik güçler ve Kürt halkının yararına sonuçlar alacak bir politik yaklaşımı sergiledik. Sonuçta seçimler de gerçekleşti. Her şey, tartışmaları yürütülen mücadelenin sonuçlarına uygun gelişti. Genelkurmay-AKP uzlaşması seçimden önemli bir sonuç alarak çıktı. AKP'nin seçim başarısı sonucunda diğer partiler, CHP, DP gibi partiler düştüler.

AKP yönetiminin barışçıl çözüm politikası yoktur

Bizim izlediğimiz politika istendiği gibi olmasa da önemli bir sonuç verdi. Kürt halkının seçimle ortaya çıkmış yasal temsilcileri diyebileceğimiz bir grup TBMM'de oluştu. Elbette bu durum, eğer Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü istenilirse, öyle bir çözümün gerçekleştirilmesi için halk adına taraf olacak bir mercinin, dolayısıyla Kürt cephesinin somut muhatabının ortaya çıkarılması anlamında geldi.

Ancak seçim sonrası meclis yönetimi, cumhurbaşkanlığı, yeni hükümetin şekillenmesi temelinde izlenen politikalarda açıkça gördük ki, yeni AKP yönetiminin Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü diye bir politik yaklaşımı söz konusu değil. Tam tersine, inkar ve imha çizgisini başarıya götürmekte kararlı ve ısrarlı bir tutumun sahibi görünüyor. Geleneksel, klasik cumhuriyet hükümetlerinden, özellikle son 25 yılda ortaya çıkarılan özel savaş hükümetlerinden herhangi bir farkı yok. Aynı sözleri tekrarlıyor, aynı ilkeleri programına koymuş durumda ve aynı tarz bir politika izliyor. Bırakalım seçimlerle Kürt halkının yasal temsilcisi olarak ortaya çıkan grup ile Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü gerçekleştirmek için diyalog kurmayı, tam tersine, o grubu Kürt özgürlük hareketinin imha edilmesinde bir araç olarak kullanabilmek için çaba harcıyor. Bu meclis grubuna yaklaşımı, o grubun da kendisi gibi Türk özel savaşının bir aracı, aleti durumuna gelmesini istemektir.

Yeni süreç tüm güçlerimiz tarafından yeniden ele alındı

Böyle olunca, yeniden bir durum değerlendirmesi yapma ihtiyacı duyduk. Hareketimizin değişik organları bu temelde yeniden toplantılar yaptılar. Tartışma, değerlendirme ve karar oluşturma süreci içine girdiler. Farklı örgütlerimizin yönetim kademeleri seçim ardından ortaya çıkan askeri, siyasi durumu yeniden değerlendirmeye aldılar.

Bu temelde öncelikle ağustos ayı başında HPG Komuta Konseyi Toplantısı yapıldı. Sonuçlar örgüte ve kamuoyuna sunulmuştu. Daha sonra eylül başında ideolojik yönetimimiz, PKK Meclisi toplandı, PAJK yönetim toplantısı oldu. İdeolojik partilerimizin yönetimleri bu biçimde yeni süreci değerlendirmeye ve kararlaştırmaya çalıştı. Onu takiben KCK Yürütme Konseyi toplantısı oldu. Politik pratik faaliyetleri yürüten siyasi yönetimimiz de hem geçen dönemin pratik çalışmalarının sonucunu değerlendirdi hem de 22 Temmuz seçimleriyle ortaya çıkan siyasi, askeri durumu analiz ederek, yeni süreçte izlememiz gereken politikaları kararlaştırdı. Tüm bu toplantılarda ortaya çıkan sonuçları KONGRA GEL Genel Kurulu'nun komisyonlar toplantısına taşıdık. Ara dönem toplantısı adıyla yapılan dar genel kurul toplantısında, askeri, ideolojik ve siyasi kurumlarımızın toplantılarında ortaya çıkardığı sonuçları tartışarak, tüm hareketimizi bağlayacak değerlendirme ve karar düzeyini bütünleştirecek, birleştirecek yeni bir süreç kararlaşmasına gittik.

Bu temelde 22 Temmuz seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçları kapsamlı bir analize tabi tutmuş ve izlememiz gereken sonuçları belirlemiş olduk. Aynı zamanda şubat başında HPG IV. Konferansı'nın, mayıs ortasında da KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nun stratejik bakımdan aktif savunma duruşu olarak tanımladığı, kararlaştırdığı yeni sürecin aktif bir şekilde pratiğe geçirilmesini, seçimler ardından ortaya çıkan politik, askeri durumun hareketimizin önüne böyle bir görevi netçe koyduğunu tespit etmiş olduk.

Bizi böyle bir politik taktik karara götüren, aktif bir uygulamaya ihtiyaç duymamızı sağlayan ve politik, askeri süreci doğru anlamamıza yol açan, her şeyden önce Önderliğimizin durumu ve Türkiye'nin yeni yönetiminin Önder Apo'ya yaklaşımlarıydı. Bu çerçevede bütün toplantılarımız, en başta Önderliğimizin içinde bulunduğu durumu ve Önderliğimize yöneltilen imha amaçlı saldırıların ulaştığı boyutu değerlendirdi.

Bu konuda 1 Mart tarihinde kamuoyuna, Önderliğimize yönelik sistematik bir zehirleme uygulamasının yürütüldüğünü duyurmuştuk. Öyle bir sonuca, 8-9 aylık bir araştırma incelemeden sonra, Önder Apo'ya ilişkin bazı numunelerin muayene ettirilmesi neticesinde ulaştık. Ulaştığımız bu sonucu halka ve kamuoyuna duyurarak, bir yandan bu biçimde deşifre ederken, diğer yandan Kürt halkının ve demokratik güçlerin bu durumu gidermek için mücadele etmesini sağlamak istemiş ve çağrıda bulunmuştuk. Kürt halkının, gerillanın ve bazı dost çevrelerin bu çerçevede Önder Apo'ya sahiplenen ve o insanlık dışı saldırıyı durdurmayı hedefleyen mücadelesi gelişmişti.

Bu mücadelenin bir sonucu olarak, AB çerçevesinde CPT'nin bir girişimi

ortaya çıkmıştı. Bir heyetlerini İmralı'ya göndermişlerdi. İki gün boyunca adada kalmış, Önder Apo ile değişik toplantılar yaparak, çeşitli konuları görüşüp tartışmışlardı.

İmralı'da onarım adı altında işkence sistemi oluşturulmuştur

Bu geçen süre içinde bir yandan duyarlılığımızı koruyarak Önder Apo'ya yöneltilen imha saldırılarına karşı belli bir direnişi sürdürürken, diğer yandan uluslararası alanda saygınlığı olan böyle bir kuruluşun daha başarılı çalışmalar yapması için uygun ortamı yaratmak ve onun çalışmalarının sonuçlarını görmek istemiştik. Fakat uzun süre geçmesine, yine hareket olarak birçok girişimde bulunup çağrılar yapmamıza rağmen bu kurumun, yaptığı çalışmalardan hangi sonuçları aldığı, dolayısıyla da bu zehirlenmeye karşı ne tür girişimlerde bulunduğunu kamuoyuna duyurma yönünde herhangi bir açıklaması olmadı. Bu durum bizi daha endişelendirdi. Giderek bir şeyin yapılamadığı kanısına götürdü. Önderliğin durumuna ilişkin kamuoyuna resmi açıklamalar olmamasına rağmen, son dönemlerde CPT'nin yaptığı çalışmalara dair, yine Önderliğimizin durumuna ilişkin resmi ve kesin olmayan, ama ciddiyeti olan bilgiler de edindik.

Öğrendik ki Türkiye yönetimi, CPT'nin gönderdiği heyetin Önder Apo ile görüşmesine ciddi engel ve zorluklar çıkarmış. Günlerce görüşmeyi engellemiş, bekletmiştir. Ancak cumhurbaşkanlığı, başbakanlık düzeyinde karar verilerek, yine Önder Apo'ya ait herhangi bir numunenin Türkiye sınırları dışına çıkarılmaması konusunda anlaşmaya ulaşılarak, söz konusu heyetin İmralı'ya gitmesine izin verilmiştir. Aslında bu bile, Türkiye yönetiminin yaklaşımını anlamak açısından yeterlidir. Çünkü bu durum, anlaşmalarla bağlı olduğu kurallara, hukuka uymamayı ifade ediyor. Türkiye yönetimi bunu bile göze aldığına göre, hem zehirleme olayını doğrulamış oluyor hem de bu politikayı yürütmekle ısrarlı olduğunu göstermiş oluyor.

Daha ötesi, bu heyetin çok sınırlı da olsa yaptığı bazı çalışmalardan, Önder Apo'nun sinüzit hastalığının çok ağırlaşmış bir düzeye ulaştığı tespitini yaptığını öğrendik. Bu, Önder Apo'nun avukatları aracılığıyla 'bir doktorun gelip sinüzit hastalığının arttığını, diğer rahatsızlıkların buradan kaynaklandığını, bunun giderilmesi için de bazı haplar verdiği' biçimindeki açıklamalarıyla da doğrulandı. Çok kesin olmasa da CPT heyetinin böyle bir sonuca Önderlikten numuneler alıp inceletmekten ziyade içinde bulunduğu ortamın tetkik edilmesi, incelenmesi sonucunda ulaştığı yönünde bilgiler var.

Sistematik zehirleme planlı bir şekilde devam etmektedir

2006 baharında Önderliğimizin kaldığı yere dönük yapılan onarım çalışmalarının oldukça planlı, maksatlı olduğu anlaşılıyor. Önder Apo da birçok kez ifade ediyordu: "*Pencereleri kapatınca havasızlıktan boğuluyorum, pencereleri açınca da müthiş soğuk oluyor, olduğum yerde duramıyorum, soğuk dondurucu bir etki yapıyor*" diyordu. Besbelli ki, onarım adı altında hem bir işkence sistemi ortaya çıkarılmış hem de sağlık durumunu bozan, hastalıklar türetip geliştiren bir sistem yaratılmıştır. Bu düzene bağlı olarak yerleştirilen klima düzeni, odada nem artırıcı özellik taşıyor. Diğer yandan perdelere kadar boyadıkları boyanın özelliği, nem tutucu ve arttırıcı olmasıdır. Pencere kapatılınca havasız, oksijensiz kalınıyor, pencere açılınca klimanın etkisiyle odada nem oranı artıyor ve söz konusu boya hem bu nemi artırıyor hem de oksijeni azaltıyor. Bunun planlı, amaçlı bir uygulama olduğu kesin.

Önder Apo'nun sağlık durumuna en ters, sağlığını en bozucu ortam nemli ortamdır. Bunu herkes gibi Türkiye yönetimi de biliyor. Dolayısıyla bizim sistematik zehirleme olarak tespit ettiğimiz sonucun böyle bir sistemle geliştirildiği büyük ölçüde ortaya çıkmış oluyor. Uygulamanın somut sonucu: Önder Apo'nun sinüzit hastalığının çok ağırlaşmış bir düzeye ulaşmasıdır. Öyle ki, acil ve yetkin tedavi olmazsa, sağlık durumunun tehlikeye girme ihtimalinin olduğu net belirtiliyor. Yine Önderliğimizin kendisi ifade etti nefes borusunun iflas ettiğini, işlevsiz hale geldiğini, bunu muayeneye gelen doktorların söylediğini belirtti. Bu da önemli bir durumu ifade ediyor. İkinci bir hastalık durumu oluyor. Kuşkusuz nefes borusunun çalışamaz, işlev göremez hale gelmesi kendiliğinden olmuyor. Sigara içmeyen, farklı maddeler almayan bir kişinin nefes borusu niye iflas etsin? Belli ki zehir soluyor. Bulunduğu ortamda zehir solumasına yol açacak bir durum yaratılmış bulunuyor. Tabii başka ne tür hastalıklar oluşmuştur bilemiyoruz. Bilinen hastalıklar bu düzeydedir.

En önemli siyasi olay Önder Apo'ya zehirlemeyle dayatılan imhadır

CPT'nin tedavi anlamında Türkiye'den talepte bulunduğu, ama Türkiye yönetiminin bu talebe olumlu karşılık vermediği yönünde duyumlar almış bulunuyoruz. Tedavi yaptırmadığı, yapılmasına izin vermediği gibi, bir doktor göndererek, birkaç hap vererek, sinüzit hastalığını tedavi ediyorum çabası içindeymiş gibi görünmeye çalışıyor. Bunun bir tedavi yaratmayacağı, ağırlaşmış sinüzit hastalığının bu biçimde tedavi edilemeyeceği, tersine, bunun bir oyalama, zaman kazanma, sağlığının daha da bozulmasına yol açma çabası olduğu

açıktır. Bu biçimde kendisinden tedavi isteyen kurumları da aldatmaya, oyalamaya çalıştığı anlaşılıyor.

Bu bakımdan hem edindiğimiz bu bilgiler, duyumlar hem de Önder Apo'nun çeşitli zamanlarda avukatlarla yaptığı görüşmelerde kamuoyuna dönük yaptığı açıklamalar bize şunu net gösterdi: Sistematik imha saldırısı söz konusudur. Bu, şimdiden sağlık durumunu ciddi bir biçimde bozan hastalıkları ortaya çıkarmış bulunuyor. Bunların acil ve yetkin bir tedavisi gerekiyor. Hem Önderliğin belirttikleri hem edindiğimiz bilgiler, acil ve yeterli tedavi olmazsa, hayati tehlikenin söz konusu olduğu yönündedir. Bu da işin ciddiyetini görmek, anlamak açısından yetiyor.

Demek ki genelkurmay-AKP uzlaşmasının ortaya çıkardığı PKK'yi imha ve tasfiye planının birinci adımı, bu tür uygulamalarla Önder Apo'nun imhasıdır. Bu, çok net ve kesindir. Böyle olunca, daha farklı askeri durum değerlendirmesi yapmaya gerek kalmıyor. Aslında en büyük siyasi olay bu durumun kendisidir. Siyasi sürecin tanımlanması, anlaşılması açısından bizi en çok netleştiren olay budur.

Elbette Önder Apo'ya bu düzeyde bir işkenceyle imha saldırısını dayatmak, sadece bir kişiye dönük saldırı değildir. Durduk yere olmuyor, süreçle bağlantılı, siyasi anlamı var ve Kürt halkına dayatılan inkar ve imha sürecinin birinci elden pratikleştirilmesini, hayata geçirilmesini ifade ediyor. Önderliğe yönelik girişimlerin bilgileri edindikten sonra, uzun uzadıya siyasi, askeri durumun özelliklerini değerlendirme, tartışmaya ihtiyacımız çok fazla kalmıyor. Toplantılarımız da esas olarak böyle bir yaklaşım göstermiştir. En önemli siyasi olay, Önder Apo'nun içinde bulunduğu durum ve sağlık koşullarıdır. Önder Apo'ya zehirleme temelinde dayatılan imha girişimidir.

Bu, genelkurmay-AKP uzlaşmasına dayanan yeni Türkiye yönetiminin oluşturduğu konseptin, izlediği politikanın özünü veriyor. Gerillaya dönük imha saldırıları, operasyonların arttırılması, halka dönük baskı, tutuklama ve işkencelerle daha önce Güney Kürdistan'da Şengal'de son dönemlerde de Dersim'den Beytüşebap'a kadar halka dönük geliştirilen katliamlarda görüldüğü gibi, dayatılan katliam saldırılarıyla aslında bir bütünlük oluşturuyor. Bunların tamamı, yeni yönetimin izlemekte olduğu politikaları açıkça gösteren, anlatan niteliktedir.

Önder Apo'ya yaklaşım savaş ve barış gerekçemizdir

Şu net ortaya çıkmıştır: Genelkurmay-AKP uzlaşması temelinde yenilenen Türkiye yönetimi, yeni bir imha ve tasfiye konseptini ortaya çıkarmış ve onu uygulamakla kendini görevlendirmiş kurumdur. Bu konuda en ufak bir kuşku, herhangi bir tereddüt kalmamıştır. Böyle bir politikanın yürütüldüğünün en somut göstergesi Önder Apo'ya yönelik saldırı oluyor.

Biz hareket ve halk olarak hep şunu söyledik: *"Önder Apo'ya yaklaşım savaş ve barış gerekçemizdir."* Kürt halkı ulusal demokratik iradesini Önder Apo şahsında somutlaştırmış ve uygulamaktadır. Dolayısıyla Önder Apo'ya dayatılan imha, Kürt halkına dayatılan inkar ve imhadır, katliamdır. Zaten somut pratiğe bakıldığında, tüm bu alanlara dönük birbiriyle bağlantılı, bütünlük oluşturulan bir saldırı konseptinin hayata geçirildiğini görüyoruz. Önder Apo'ya böyle vahşi, insanlık dışı yöntemlerle saldıranlar gerillaya da kirli savaşın tüm yöntemlerini dayatıyorlar. Savaşı en ileri düzeye tırmandırıyorlar. Gerillayı ezme ve marjinal duruma getirme temelinde Kürt halkının özgürlük iradesini yok etmeye çalışıyorlar. Yukarıda da ifade ettik, aynı durum halka da tutuklama, işkence ve katliam olarak yansıyor. Bunu Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışındaki halk üzerinde uyguluyorlar. Türkiye yönetiminin böyle bir politik konsept oluşturduğu ve bunu uygulamakta ısrarlı olduğu artık tartışmaya yer bırakmayacak kadar kesinleşmiştir.

Dikkat edilirse, cumhurbaşkanı seçilen Abdullah Gül, ilk icraat olarak Kürdistan'ı fethe yöneldi. Van'dan Hakkari'ye, Siirt'den Şırnak'a ve Amed'e kadar adeta zafer arayan bir komutan edasıyla, Kürt halkını aldatmaya dönük yaklaşımlar temelinde, tabii devlet adına, sömürgeci sistem adına Kürdistan'ı fethetmeye çalıştı. Önce Kürdistan'a sefer yaptı, ardından Kıbrıs'a. Türkiye devletinin milli mesele saydığı iki alandır bunlar. Şunu gösteriyor: Yeni hükümet ve cumhurbaşkanı, Kürdistan'ı ve Kıbrıs'ı fethetme görevini önüne koymuş durumda.

Erdoğan uluslararası komployu yeniden şekillendirmeye çalışıyor

Genelkurmay çevreleri, yürüttükleri saldırılara paralel her gün açıklama yapıyorlar. İlker Başbuğ, sadece PKK'yi ve Kuzey halkını değil, Güney Kürdistan yönetimini ve halkını da tehdit eden somut açıklamalarda bulundu. Anayasaya Kürtlere dair en küçük bir maddenin konamayacağını resmen duyurdu. Bir de ABD'yi ciddi bir biçimde tehdit etti bu nedenle. Eğer Kürtlere karşı Türkiye'yle birlik olmazsa, Irak'ta ABD'nin işini zora sokacaklarını resmen ilan etti. Yaşar Büyükanıt bu açıklamaları tırmandıran, ileri götüren, herkesi tehdit eden açıklamalar yapıyor; 'terörün beyni Ankara'daymış, meclise girmiş.' 22 Temmuz seçimleriyle ortaya çıkan ve Türkiye'nin demokratik çözümü için bir avantaj konumunda olan DTP grubunu baş düşman ilan ediyor.

Yeni bir dışişleri bakanı bulmuşlar, Avrupa'dan ABD'ye

birçok alanı dolaşıp "yeğenimi vurdular" diyerek, adeta herkesi PKK'ye karşı tavır almaya çağırıyor. Duygu sömürücülüğünü yapmak istiyor. Bir de başbakan var, neredeyse artık Ankara'yı bıraktı, karargahını Washington'a taşıdı. Dünyanın bütün devlet yöneticileriyle görüşüyor, PKK'ye karşı ittifak oluşturmaya, uluslararası komployu yeniden şekillendirmeye çalışıyor. ABD'yi tehdit eden açıklamaları o da sürdürüyor; 'PKK sınırda devlet olmuş da topları, tankları varmış, dolayısıyla güvenlikleri tehdit altındaymış' açıklamalarında bulunuyor. Tansu Çiller'in "PKK'nin helikopteri var" demesi gibi Tayyip Erdoğan da "tankı var" diyerek, müttefiki olan güçleri anlaşmalardan doğan hükümler gereği PKK'ye karşı kendilerini desteklemeye çağırıyor. Hükümetin, daha doğrusu yeni Türkiye yönetiminin tutumu nettir.

Genelkurmay bunu şöyle özetledi: "Eğer ABD mevcut politikasından vazgeçmez ve Irak bölünürse, Türkiye'nin düşmanlık anlamında birinci önceliği Güney sınırı olacak." Güney Kürdistan yönetimini, dolayısıyla Kürtleri, Türkiye'nin güvenliğini tehdit eden risk anlamında birinci kategoriye koydu, böyle tanımladı. Yani düşman sayacağını ve savaşacağını ilan etti. Şunu söylemek istedi: 'Bu dünyada ya Güney Kürdistan yönetimi var olur, ya ben var olurum, ikimiz birlikte var olamayız.' Bu denli bir düşmanlık tanımı ve savaş ilanı yapmış durumda.

Türkiye yönetimi PKK karşıtı bir cephe oluşturmaya çalışıyor

Türkiye yönetiminin bu politikasını belli ölçüde İran da destekliyor. AKP ile İran İslam cumhuriyeti yönetimi arasında stratejik işbirliği var. Bunu biliyoruz. Birçok kez İranlı yöneticiler bunu söylediler. Zaten ideolojik olarak da birbirlerine yakındır, aynı politikayı temsil ediyorlar. Yani siyasi islamın uygulayıcı güçleri konumundalar, sadece mezhep farkları var arada. Bir de Kürt karşıtlığında dar, fanatik milliyetçilik anlamında ortak çizgiye sahipler. Fars milliyetçiliği de Kürtler karşısında faşist Türk milliyetçiliği gibi bir

"Genelkurmay 'eğer ABD mevcut politikasından vazgeçmez ve Irak bölünür ise, Türkiye'nin düşmanlık anlamında birinci önceliği Güney sınırı olacak' dedi. Güney Kürdistan yönetimini dolayısıyla Kürtleri, Türkiye'nin güvenliğini tehdit eden risk anlamında birinci kategoriye koydu, böyle tanımladı. Bu denli bir düşmanlık ve savaş tanımı yaptı"

politik duruş sergiliyor. Bu anlamda Kürt halkına, onun özgürlük mücadelesine karşıtlıkta ortaklıkları var. İki yönetim birlikte hareket ediyor.

Türkiye yönetiminin söz konusu imha ve tasfiye politikasını İran yönetimi destekliyor. Bir ittifak halinde birlikte yürütüyorlar bu politikayı. Suriye yönetimi de bu ittifaka ortak olmuş durumda, fakat Suriye yönetimi kendi sorunlarıyla uğraşır durumda. O nedenle bu ittifaka çok güçlü destek veren bir konumda değil, ama anlayış olarak bu ittifaktan yanadır. Son dönemlerde bu ittifaka Irak yönetimini de katmak için yoğun bir çaba yürüttüler. ABD'yi suçladılar durmadan, ağır tehditlerde bulundular. Yine benzer tehdit edici yaklaşımları Irak yönetimine karşı da yürüttüler. Bu çabalar ardından Irak Başbakanı Maliki'nin Ankara ziyaretinde bir protokol imzalamışlardı. Daha sonra, PKK'yi terör örgütü sayan bir anlaşma Türkiye ve Irak yönetimleri tarafından imzalandı. Bu anlaşmanın Saddam yönetimiyle Türkiye'nin yaptığı anlaşmadan farkı, 'sıcak takip maddesini' içermemesi, yani gerilla güçlerine karşı Irak sınırları içerisinde Türkiye'nin operasyon yapma hakkının olmaması. Hava operasyonuna da daha önce yapılan anlaşmalarla izin veriliyor. Aslında durmadan top, havan atışı yapıyorlar zaten. Hem Türkiye, hem İran yapıyor. Güney Kürdistan dağlarına hava saldırısı yapabiliyorlar, fakat kara operasyonuna bu anlaşma izin vermiyor.

Bu anlamda belli ölçüde yeni Irak yönetimini de Türkiye'nin bu politikalarına destek verir hale getirdiler. En azından PKK'yi terör saymayan bir siyasi alandı, onu da kapatmak istediler ve bu anlaşma ile kapatmış oldular. Bu biçimde Güney Kürdistan yönetimini de Irak bütünlüğü içerisinde, yeniden PKK'ye karşı mücadeleye katılır bir konuma getirmeye çalışıyorlar. Tabii bunlar, aynı düzeyde kabul etmiş değiller. Geçmişte olduğu gibi PKK karşıtı cephede tümüyle yer almış bulunmuyorlar.

Kaldı ki yeni bir durum da ortaya çıktı. Yeni Türkiye-Irak anlaşması karşısında nasıl bir tutum takınacakları merakla bekleniyor. Çünkü bu anlaşmayı Türkiye gündemleştirdi ve yaptırdı. Bu anlaşmayı isteyen Türkiye yöneticilerinin açıklamalarına göre, Güney Kürdistan'daki oluşum daha büyük bir tehdit, daha ileri bir terör gücü sayılıyor. KDP ve YNK bunun karşısında nasıl bir tavır alacaklar? Kendilerini de terörist sayan bir anlaşmayı nasıl kabul edecekler henüz netleşmiş değil.

Türkiye yönetimi izlediği politikalarda AB'nin de desteğini almaya çalışıyor. Bunun için yeniden ekonomik ihaleleri gündeme getirdiler. Yoğun bir diplomatik faaliyet yürütüyorlar. AB ile ilişkilerini Kürt karşıtı bir noktaya çekmeye, burada bir sonuca götürmeye çalışıyorlar. En son cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, Avrupa Konseyi'ni ziyareti, çeşitli açıklamaları, konuşmaları oldu. Türkiye cumhurbaşkanı Avrupa'nın en üst kurumunda, üç parçalı federasyon olmuş Irak'ı kabul etmeyeceklerini açıklamış bulunuyor. Yani mevcut ABD politikasına açıkça karşı çıkıyor. Bu temelde AB'yi kendi politikaları temelinde kazanmaya çalışıyor. Benzer biçimde, ABD'yi de bu politikalara kazanma çabaları var. Zaten açık şantaj, tehditte bulunuyorlar. Bir yandan da çeşitli tavizler veriyorlar. Özellikle AKP kanadı, ABD'nin bölgede izleyeceği politikalara uygun davranacağı yönünde taahhütlerde bulunuyor. Bu çerçevede PKK karşıtı politik konseptte tümüyle ABD'nin desteğini kazanmak istiyor. Askeri yönetim de NATO ittifakı

içerisindeki gücünü bu doğrultuda kullanmaya çalışıyor. Hükümet yönetiminin hazırladığı konsepte, yeni imha ve tasfiye planına ilişkin bölgesel ve uluslararası alanda ittifak yapma, destek alma çalışmaları bu çerçevededir.

İmha ve tasfiye planına 1 Ekim ateşkesiyle karşılık verdik

Buna karşı hareketimizin duruşu, mücadelesi ne düzeyde? Bir kere şu hususu iyi anlamalıyız: 2006 baharında oluşturulan imha ve tasfiye planına, biz de 1 Ekim ateşkesiyle karşılık verdik. Oluşan yeni durumu değerlendirmeye dönüktü bu ateşkes girişimi. Bir yandan mümkünse Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü sağlamayı hedeflerken, diğer yandan bu olmayacaksa, politik askeri sürecin netleşmesini sağlamayı hedefliyordu. Birincisi gerçekleşmediyse de ikincisi gerçekleşti. Netleşme ortaya çıkarıldı. Hem Türkiye yönetiminin politik duruşu netleştirildi, açığa çıkarıldı hem de ateşkes çağrısı yapan çeşitli bölgesel ve uluslararası güçlerin ateşkes çağrılarına ve bu temelde Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümüne yaklaşımlarının samimiyeti açığa çıkarıldı. Bu önemliydi. Diğer yandan ateşkes ile imha ve tasfiye planı boşa çıkarıldı. Öyle basite almamak lazım. Eğer cumhurbaşkanlığı seçimi bu tartışmalarla olduysa, erken seçim gündeme geldiyse, bu kesinlikle 2006 baharında oluşturulan PKK'yi imha ve tasfiye planının başarısız kalması sonucunda gerçekleşti. Buna da uygun bir politika izlememiz gerekti.

Kürt tarafı olarak yapılması gereken her şeyi yaptık

Bizim de buna karşı izlediğimiz politika tam istediğimiz gibi olmasa da belli bir kazanım ortaya çıkardı. Türkiye meclisine, Kürt halkının seçilmiş temsilcilerinden oluşan bir grubu gönderdi. Bunlar önemli kazanımlardı. Elbette bu kazanımlar bedelsiz olmadı. Hiçbir şey bedelsiz değildir. Tek, bir de mutlak doğru biçiminde değildi. Tersine, artıları, eksileri vardı. Biz bunları izlerken, değerlendirirken, artısını daha çok gördüğümüz için bu politikaları yürüttük.

Politik olarak hem ateşkesten, hem seçim sürecinden önemli kazanımlarla çıktık. Bunun karşılığı olarak pratikte kayıplarımız çok oldu. Gerilla belli bir zorlanmayı yaşadı. Bu kadar uzun süre ateşkes konumunda olmak, karşı tarafın operasyonlarını arttırdığı bir konumda ciddi zorlanmalar ve kayıpların yaşanmasına yol açtı. Dolayısıyla mevcut politik kazanımların bedeli ağır olmuştur. Bu da bilinmeyen bir durum değildir ve biz, mevcut politik kazanımları sağlamak açısından da tercihimizi bu yönde kullandık.

Diğer önemli bir husus ise durumun netleşmesi oldu. Yani biz Türkiye yönetiminin, genelde de Kürdistan üzerinde egemenlik sürdüren sömürgeci güçlerin politikalarını netleştirdik. Kendimizi netleştirdik her şeyden önce. Şunu net söyleyebiliriz: Önder Apo da birçok defa ifade etti; gerçekten de Önderlik olarak, halk ve hareket olarak Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü, Türkiye'nin barış ortamında demokratik yaşamı için her türlü çabayı harcadık. Tek yanlı verilebilecek her türlü tavizi verdik. Gösterilebilecek her türlü olumlu tutumu gösterdik. Şimdi geldiğimiz noktada geriye dönüp baktığımızda, rahatlıkla bizim yapabileceğimiz başka bir şeyin kalmadığını, bizce yapılacak konumda olan her şeyi yapmış olduğumuzu söyleyebiliyoruz.

Şöyle bir endişemiz, kaygımız yoktur: "Şu eksik kaldı, şurayı da yapsaydık belki barışçıl demokratik çözüm gelişebilirdi" diyebileceğimiz hiçbir şey kalmamıştır. Gerçekten de barışçıl demokratik çözüm için Kürt tarafı olarak yapılması gereken her şeyi yaptık. Bu kadar ağır kayıplara rağmen sekiz ay boyunca tek yanlı ateşkesi sürdürdük. Seçim sürecinde siyaset gündemini sertleştirmemek için, ağır bedeller ödeme pahasına uygun politika izledik. Bir yıl böyle geçti. Bu kadar saldırıya, aşağılamaya, karşıt propagandaya, gerillaya dönük operasyona, halk üzerindeki baskıya, en fazla da Önder Apo'ya dönük böyle alçakça saldırıya rağmen, barışçıl demokratik çözümün imkanı için binde bir fırsat varsa, onun değerlendirilmesi için sabrettik. Ortamın sertleşmemesi için sözümüzü dikkatli kullandık, davranışlarımızı dikkatli yürüttük. Bütün saldırılara rağmen, siyasi mücadeleyi öne çıkaran, askeri mücadeleyi sınırlandıran, kontrol altında tutan bir politika izledik. Bu bakımdan bir netlik herkes açısından ortaya çıkarıldı.

Yürüttüğümüz politika gerçekleri ortaya çıkarma imkanı verdi

Bu yaptıklarımız, yine bu politikalar yanlış mı oldu? Hayır, öyle dememek gerekiyor. Elbette bedeli ağır oldu, ama kazanımları da vardır. Daha da ötesi gerçekleri ortaya çıkarma imkanı verdi. İzlediğimiz bu politikalarla geldiğimiz noktada kendimizi, Türkiye yönetiminin Kürt sorununun çözümünü ve Kürt varlığını kabul etmediği, Kürt'ü inkar ve imhadan başka bir zihniyetinin ve politikasının olmadığı konusunda yeniden ikna ettik. İnkar ve imhadan başka Türkiye yönetiminin herhangi bir politik konumunun olmadığı konusunda şimdi son derece net ve kesiniz.

Kürt özgürlük hareketi olarak kendimizi ikna ettik bu konuda. Kesinli-

ğe ulaştırdık. Kürt halkını ikna ettik her şeyden önce. Bu çok önemli. Kürt toplumunun değişik katmanlarını, orta kesimleri ikna ettik. Çok iyi biliniyor ki, 1 Haziran Atılımı'na rahatsızlık duyarak yaklaşmıştı bu tür çevreler. Savaştan ürküyor, çekiniyor, savaşın olmasını istemiyorlardı. Ama şimdi, izlediğimiz politikalar sonucunda, en son meclise giden grup ve Türkiye yönetiminin ortaya koyduğu tutum karşısında hiç kimse Türkiye'nin barışçıl demokratik çözüm üreteceğini, ancak bunu PKK'nin engellediğini iddia edemiyor. Tam tersine, ezici bir biçimde Kürt toplumunda şu kanaat oluşmuştur: Türkiye yönetimi şiddet, savaş ve yok etmekten başka hiçbir şey bilmiyor. Kürt toplumuna başka hiçbir hak tanımıyor. Ne dil, ne kültür, ne örgütlenme, ne kendi kimliğini sahiplenme anlamında hiçbir hak tanımıyor. Bu yönlü çözümleyici hiçbir yaklaşımı yok. Dolayısıyla bildiği tek şey var; baskı, zulüm, imha, yok etmek, aşağılama, irade kırıcı, onur kırıcı söz ve davranışlarda bulunma. Bunu açıkça ortaya çıkardık. Uluslararası çevreleri, her şeyden önce de demokratik güçleri bu konuda ikna ettik.

Artık tüm güçler PKK'nin savaş istemediğini biliyor

Şimdi bölgenin ve dünyanın, ilk başta Türkiye'nin demokratik güçleri çok iyi biliyorlar ki, PKK ve Kürt halkı barışçıl demokratik çözüm istiyor, savaşa karşıdır. Bu konuda samimidir, tutarlıdır. Çünkü bunu pratikte göstermiştir. Buna karşın şiddet yanlısı olanın, Kürt'ü inkar eden ve imha politikasından başka bir şey bilmeyen tarafın Türkiye yönetimi olduğunu herkes biliyor. Dürüst olanlar bu konuda tavır alacaktır. Birileri buna rağmen Türkiye'ye destek verirse, gerçekleri bilmedikleri için değil, çıkarlarını orada gördükleri içindir. Bu denli bir netlik ortaya çıkardık. Bu önemlidir. Bunun değerini bilmemiz gerekiyor. Çünkü Türkiye yönetiminin sadece zihniyet ve politikasındaki gerçeği bilmemiz, başarıyla mücadele edebilmemiz için yetmez. Belki iyi bilirsek, tavrımızı net koyabilir, kendimizi etkili mücadeleye yöneltebiliriz, ama başarılı olabilmek için sadece bizim mücadele etmemiz yetmez. Halkın büyük kesimlerini de bu mücadeleye çekebilmemiz gerekiyor. Bunu yapabilmek için de halkı izlediğimiz politikaların doğru olduğuna ikna edip inandırmamız gerekiyor.

Bununla birlikte, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun, dünyanın bütün güçlerini ikna edebilmemiz gerekiyor. İzlediğimiz politikaların doğruluğuna inandırıp desteklerini alabilmemiz lazım ki onları da mücadele içine çekebilelim. Yine Türkiye'ye destek veriyor olsalar bile, birçok çevrenin çıkarları yüzünden böyle bir politika izlediğini kendilerine göstermemiz gerekiyor. Öyle yaparsak bu doğru, olumlu sonuç verir. Onları kararsız, muğlak kılabilir. Türkiye'ye destek konusunda zayıflatabilir. Bu da önemli bir sonuçtur. Örneğin şimdi izlediğimiz politikalarla bu noktaya geldik. Aslında biz hareket olarak daha yılbaşından itibaren sürecin bu yönlü ilerleyeceği yönünde netleştik. Zaten çeşitli toplantılar yaparak da aktif savunma sürecini kararlaştırdık. Ama izlediğimiz politikalar ile şimdi böyle bir mücadeleyi, yeni bir direniş geliştirmekten başka çarenin olmadığına halkı, demokratik güçleri inandırdık, ikna ettik. Siyasi ortamı bir anlamda netleştirdik. Yürüttüğümüz toplantılarda ortaya çıkan sonuç bu çerçevededir.

Düşmana anladığı dilde karşılık vermekten başka yol kalmamıştır

Şunu net ifade edebiliyoruz: AKP hükümetinin, Türkiye yönetiminin desteğini alma temelinde yeni bir imha ve tasfiye planı hazırlayıp bu temelde bir saldırı politikası izlediği, yeni programının esasının bu olduğu kesindir. O zaman bunun karşısında bize de tek yol kalıyor; direnmek! Aktif savunma süreci doğrultusunda güçlü bir direniş hamlesi geliştirmek, yani düşmana anladığı bir dille karşılık vermek. Başka bir yol kalmamıştır. Diğer yollara ilişkin bütün özverileri gösterme temelinde yürüttüğümüz çabalar sonuç vermemiştir. Durum bu denli net, açıktır.

Dolayısıyla HPG IV. Konferansı'nda ve KONGRA GEL V. Genel Kurulu'nda kararlaştırdığımız stratejik olarak aktif savunma sürecini güçlü bir pratik hamle biçiminde geliştirmekten, yani Özgürlük hareketimizi yeni bir direniş süreci içerisine çekmekten başka çare kalmamıştır. Kürt halkını özgürlük ve demokrasi yönünde ilerletecek tek yol budur. Kürt halkının özgür ve demokratik duruşu, örgütlülüğü ve gelişimi ancak meşru savunma stratejimizin aktif savunma sürecini bütün boyutlarıyla geliştirmekle sürdürülecektir. Bunun dışında başka bir yol kalmamıştır.

Hareket, halk olarak ve dostlarımız olarak böyle bir netlik ve kararlılık düzeyine ulaştık. Dolayısıyla 22 Temmuz seçimleri ardından bütün yönetimlerimizin, hareketimizi bağlayan karar organlarının yaptığı toplantılarda ortaya çıkan karar düzeyi bu oldu. Bu doğru bir karardır, gerekli bir karardır ve başarıyla uygulanması gereken bir karardır. Bu konuda da oldukça net ve kesiniz.

Her alanda bir direniş içerisine girilecektir

Yeni direniş tabii tek cephede ya da tek alanda direniş değildir. Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurtdışında, Kürt halkının bulunduğu her yerde direniş mücadelesini geliştirmeyi içeriyor. Yine sadece askeri

"Özgürlük hareketimizi yeni bir direniş süreci içerisine çekmekten başka çare kalmamıştır. Kürt halkını özgürlük ve demokrasi yönünde ilerletecek tek yol budur. Kürt halkının özgür ve demokratik duruşu, örgütlülüğü ve gelişimi meşru savunma stratejimizin aktif savunma sürecini bütün boyutlarıyla geliştirmekle sürdürülecektir. Bunun dışında başka bir yol kalmamıştır"

boyutlu bir direniş değildir. Bütün alanlarda direniş mücadelesini geliştirmeyi ifade ediyor. En başta ideolojik mücadele alanında propaganda ajitasyon çalışmalarını en ileri düzeyde geliştirerek mücadelemizin haklılığını, Türkiye yönetiminin imha ve tasfiye amaçlarının haksızlığını kamuoyuna aktaracak, düşmanı deşifre edip dostlarımızı çoğaltacak bir çalışma yürütmeye gerek var.

Zafere kilitlenmiş olarak bir direniş sürecine giriyoruz

Benzer bir biçimde diplomasi çalışmalarını mümkün olduğu kadar geliştirip Türkiye'nin hareketimizi terörist ilan ederek, tecrit etme çabalarını boşa çıkartacak bir düzeyi yaratmalıyız. Tersine, Türkiye'nin bütün Kürdistan parçalarında uyguladığı kirli savaş yöntemlerini, Kürt halkına uyguladığı terörü teşhir eden, dolayısıyla Türkiye'nin bu politikalarının tecridini sağlayan bir diplomatik çalışma yürütmemiz lazım. Bunlarla birlikte halk örgütlülüğümüzü bu temelde geliştirmeliyiz. Çünkü direnmek, örgütlenmeye bağlı. Ne kadar örgüt, o kadar direniş, ne kadar direniş o kadar örgüttür. Bu anlamda da hem demokratik halk örgütlülüğünü geliştirme hem de gerillayı büyütme, aktif savunma direnişini güçlü bir biçimde geliştirecek düzeye ulaştırma gereği var.

Direniş mücadelesinin temel iki ayağı; serhildan ve gerilladır. Bu anlamda halkın farklı parçalarda ve yurtdışında demokratik serhildanını güçlü bir biçimde geliştirmek, böylece Kürt halkının özgürlük ve demokrasi taleplerini bu imha saldırılarına karşı dayatmak ve bu politikaları kıracak bir tutumu ortaya çıkarmak gerekiyor. Bunlarla birlikte gerilla direnişini de meşru savunma çizgisinde, aktif savunma savaşının orta yoğunluklu düzeyini geliştirme temelinde yürütme gereği vardır. Gerilla direnişi olmadan, ne propaganda olur, ne diplomasi olur, ne örgütlenme ne de serhildan olur. Her şeyin merkezinde, öncülüğünde gerillanın direnişi var. Dolayısıyla gerillanın direnişini orta yoğunluklu aktif savunma direnişi temelinde geliştirmek, güçlü bir taktik uygulamaya kavuşturmak gereklidir. Ancak bu biçimde Türkiye yönetiminin Önder Apo'ya, gerillaya ve halka dayattığı imha saldırıları boşa çıkarılabilir.

Demek ki, bütün alanlarda ortak, toplu bir direniş yürütme ihtiyacı var. Yeni süreç böyle bir direnme sürecidir. Özgürlük hareketimiz, meşru savunma stratejisinin aktif savunma duruşu çerçevesinde direniş sürecine giriyor. Bunu iyi görmemiz, anlamamız da gereklidir.

Bu noktada şunu da ifade etmekte yarar var daha doğru anlaşılması açısından: Son olarak başvurulan bir direniştir. Tabii bir intihar girişimi değildir. Tam tersine, başarıyı, zaferi gören, onlara kilitlenen bir direniştir.

Eğer bütün alanlarda toplu yeni

direniş sürecini geliştirmekten başka bir çare kalmadı diyorsak, artık bu özgürlük ve demokrasi hareketini geliştirmek için başka bir yol kalmadı; son çare, intihar eder gibi kendimizi ateşe atıyoruz anlamına gelmiyor. Tam tersine, pasif savunma konumunda barışçıl ve demokratik çözüm arayışı içinde olduk. Bunun için her yönteme başvurduk. Her türlü iyi niyeti gösterdik. Tek taraflı çözümleyici tutum içinde olduk. Fakat Türkiye yönetimi buna uygun yaklaşmadı. Dolayısıyla bu yaklaşımımız çözüm üretmedi. Artık o yöntemle, o duruşla çözüm bulamadığımız için, şimdi yeni bir direniş sürecinin gelişmesini zorunlu görüyoruz, yoksa çaremiz kalmadığı için değil.

Türkiye yönetimi zayıfladığı için yeni bir imha konseptine yönelmiştir

Pasif savunma konumunda barışçıl demokratik çözüm için çare kalmamıştır. Yoksa Kürt halkının çareleri çoktur. Dahası potansiyeli çok güçlüdür. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmede fırsatları, imkanları çok fazladır. O bakımdan barışçıl demokratik çözüm olmadığı için, son çare olarak yeniden aktif savunma direnişini geliştirmeye karar veriyor, hareket ve halk olarak böyle bir sürece giriyorsak bu, kendimizi ateşe atma girişimi değil, özgürlük ve demokrasi hareketini yeni başarılara, zaferlere taşımayı böyle bir yöntemle gerçekleştirmeyi içeriyor.

Zafere, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde zafere, başarıya kilitlenmiş olarak böyle bir direniş sürecine giriyoruz. Dolayısıyla zafere kilitlenmiş, zaferi hedefleyen bir direniştir bu. Başarı imkanı, şansı çok güçlü olan bir direniştir. Dolayısıyla da başarı amacı doğrultusunda başarıyı hedefleyerek bu yeni aktif savunma direnişi sürecine hareket ve halk olarak giriyoruz.

Bu durum bir iddia değil, mevcut siyasi, askeri durumun değerlendirilmesinden ortaya çıkan bir sonuç oluyor. Yani sadece kendi niyetimizi, amacımızı bir iddia olarak ortaya koy-

mak değil, siyasi, askeri durumun, bilimsel tahlilinin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bu anlamda şunu net söyleyebiliriz: Aslında savaşı daha fazla sürdürme, imha ve tasfiye planlarını uzun süre şiddet temelinde yürütme anlamında Türkiye yönetiminin gücü daha sınırlıdır. Yeni bir aktif savunma direnişi geliştirmek anlamında Kürt halkının fırsatı, imkanı çoktur. Direnme potansiyeli fazladır. Dolayısıyla direnişi güçlü geliştirebilir. Türkiye yönetimi çok güçlü, imkanları fazla olduğu için yeni bir imha ve tasfiye planını uygulamaya koymuyor. Tam tersine, imkanları azaldığı, gücü zayıfladığı, inkar ve imha sistemi zihniyet ve politika olarak giderek aşılma noktasına geldiği için bu kadar saldırganca yapıyor.

PKK'ye karşı savaş olmazsa AKP hükümette bir gün tutunamaz

Siyasi yönetiminden askeri yönetimine, yine propaganda borazanlarına kadar halkımıza ve hareketimize dönük bu kadar saldırganlarsa bu, onların güçlülüğünden değil, zayıflığından kaynaklanıyor. Zayıflar çılgınca saldırırlar, küfrederler, sağa sola hakaretlerde bulunurlar. Kendi egolarını tatmin etmeye çalışırlar bu biçimde. Çünkü başka türlü kendilerini sağlam tutma, rahatlatma imkanları yoktur. Türkiye yönetiminin durumu da aynen böyledir. Dolayısıyla yeni bir genelkurmay-AKP uzlaşması ortaya çıkarıldıysa ve bu uzlaşmaya dayalı yeni bir imha ve tasfiye konsepti oluşturulduysa, bu konsepti hayata geçirmek için kirli savaşın her türlü yöntemini yeniden devreye koymaya başladılarsa bu, Türkiye yönetiminin gücünün yeniden arttığından değil, daha çok zayıfladığı, güçsüz duruma düştüğü, inkar ve imha zihniyetinin daha çok teşhir ve tecrit olduğu, aşınma noktasına geldiği içindir. Kesinlikle böyledir. Bu bir iddia değil, veriler bunu gösteriyor.

Örneğin yeni yönetim, genelkurmay-AKP uzlaşmasından oluşuyor. Bu uzlaşma bir güç ortaya çıkarıyor, ama aralarında çelişkileri çok fazladır. PKK karşıtlığı dışında genelkurmayın AKP ile uzlaşan hiçbir yanı yoktur. PKK'ye karşı savaş olmazsa AKP bir gün hükümette tutunamaz. Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün başına gelecekler Erbakan'ın, Özal'ın, hatta Menderes'in başına gelenlerden daha beter olabilir. Eğer bugün öyle olmuyor, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık koltuğuna oturuyorlarsa bu, aslında Kürt halkının direnmesinden kaynaklanmaktadır. PKK'nin direnişinin sürdüğü içindir. Devlet ve ordu PKK'ye karşı savaşmak zorunda kaldığı, bu savaşta kendi içinde çeşitli uzlaşmalar yapma ihtiyacı duyduğu içindir. Bu uzlaşmanın düzeyi, düşman olarak bildiği siyasi islam ve AKP ile uzlaşmaya kadar gidiyor. Bu bakımdan bize karşı düşmanlıkta tamam bir uzlaşmaları var, ama kendi aralarında güçlü birlikleri yoktur. Her fırsatta çelişkileri çıkıyor. Ne genelkurmay AKP'ye güveniyor ne de AKP genelkurmaya. Ama PKK'ye karşı savaşta birbirlerine katlanmak mecburiyetinde hissediyorlar kendilerini, dolayısıyla da bu uzlaşma çıkıyor.

Diğer yandan savaşı sürdüren güç olarak genelkurmayın itibarı zayıflamıştır. Özellikle cumhurbaşkanlığı seçiminde aldığı tavır, Türkiye toplumu içerisinde saygınlık düzeyini zayıflattı. Zaten dış alanda hem bölgede, hem uluslararası alanda genelkurmayın siyasete müdahaleci konumu karşısında tepkiler var. Dolayısıyla mevcut genelkurmayın dışarıdan, en çok müttefiki olan devlet yönetimlerinden bile güçlü destek aldığı kesinlikle söylenemez.

> **"22 Temmuz seçimlerinde alınan sonuç, kesinlikle siyasi islamın gücü değildir. Bu rantçı, çıkarcı ittifakın aldığı oy oranıdır. Çok fazla dayanma gücü olamaz. Ordu bu kadar muhtaç olmayıp, bir tavır almaya kalksa, paramparça olmaya açıktır. Yine etkili bir direniş Kürdistan'dan veya Türkiye'nin demokratik halk güçlerinden gelişse, teşhir ve tecrit olmayla parçalanıp dağılır"**

AKP'ye gelince, on sekiz parça olduğu söyleniyor. Rant kapılarını elde tutmak için bir araya gelmiş bir çıkar şebekesidir AKP. Dışa bağlı, ABD'nin geliştirdiği siyasi islam çizgisini Ortadoğu'da model olarak uygulamayı öngören, içte ise herkese biraz çıkar dağıtarak, rant vererek onları bir araya getiren bir çıkar topluluğu biçimindedir. Çekirdeğinde siyasi islam var, ama siyasi islamın gücü azdır. 22 Temmuz seçimlerinde alınan sonuç, kesinlikle siyasi islamın gücü değildir. Bu rantçı, çıkarcı ittifakın aldığı oy oranıdır. Bunun da on sekiz eğilimden oluştuğu söyleniyor. Çok fazla dayanma gücü olamaz. Ordu bu kadar muhtaç olmayıp bir tavır almaya kalksa, paramparça olmaya açıktır. Yine etkili bir direniş Kürdistan'dan veya Türkiye'nin demokratik halk güçlerinden gelişse, teşhir ve tecrit olma, parçalanıp dağılma ihtimali çok fazladır. Bu bakımdan rant, çıkar dağıtmak üzere bir birlik oluşturmuş, oy almış, ama bu destek bir savaşı yürütmeye yeterli değildir. Yani AKP'nin aldığı % 47'lik oy oranı bir çıkar birliğidir. Bu oy düzeyinin güçlü bir savaş yürütmede AKP yönetiminin arkasında olacağı söylenemez. Özellikle Kürdistan'da aldığı oy oranına bakılırsa, bu kesinlikle böyledir. Her türlü maddi imkanı kullandı. Devleti arkasına aldı, tarikatçılığı en ileri düzeyde geliştirdi. Açıkça çok ikiyüzlü, takkiyeci bir politik duruşla insanları kandırarak, aç insanı birkaç torba makarnaya satın alarak oy düzeyini çıkardı. Ciddi bir çatışmanın geliştiği ortamda, AKP'nin kitle desteğini uzun süre devam ettirmesi zordur.

Milli ordu gerilla karşısında başarısız kalmıştır

Diğer yandan Türkiye'nin demokratik gelişimi daha ciddi bir rotaya bu süreçte oturabilir. Bir yandan AKP'nin demokratik Türkiye için yarattığı tehdit, diğer yandan CHP'deki Deniz Baykal yönetiminin ortaya çıkardığı demokrasi açısından umut kırıcılığı, ters tutumu, Türkiye'nin demokratik güçlerini daha çok birlik

olmaya, demokrasi programını daha güçlü oluşturmaya ve etkili mücadele etmeye yöneltebilir. Yani bir yerde AKP Baykal'a, Baykal AKP'ye koltuk değneği oldu. Şimdi ikisinin de maskesi düştü. Her ikisine karşı halkın umudu soğudu. Gittikçe daha fazla soğuyacak, demokratik güçler her ikisine de birlikte tavır alma durumuna girecekler. O bakımdan da daha sağlam, bütünlüklü bir demokratik muhalefet önümüzdeki süreçte gelişebilir.

Dikkat edilirse mevcut yönetimin iç desteği zayıftır. Oy almış olabilir, çıkar dağıtmak üzere destek alabilir. Ama işin içine savaş, sert politika girerse, buna AKP'ye oy verenlerin büyük çoğunluğunun bile karşı çıkacağı kesindir. Türkiye toplumu bir savaşı daha fazla sürdürecek psikolojiye, inanca sahip değildir. Bunu net olarak cenaze törenlerinde, ölen asker ailelerinin sözlerinde görüyoruz. Hükümete küfrediyorlar, genelkurmaya, generallere küfrediyorlar. Toplumun dayanma ve direnme gücü kalmamıştır. Uzun vadeli bir savaşın yükünü kaldırmaları mümkün değildir.

Genelkurmay bunun için paralı ordu projesini geliştiriyor. Bu biçimde gerilla karşısında milli ordu başarısız kalmış oluyor. Bu tepkileri azaltmak için, astsubaylardan yeni kolorduların eğitildiği söyleniyor. Yani paralı orduyla bu tepkileri azaltmak istiyorlar. O da mümkün değildir. Türkiye öyle Batı toplumları gibi değildir. Ne bir ABD'dir ne de AB'ye üye bir toplum gibidir. Ailecilik çok güçlü. Aile, akraba ilişkileri, bağları çok kuvvetlidir. Dolayısıyla ister paralı asker olsun ister milli asker, savaşta ölecek her askere dönük önemli bir toplumsal kesimin tepkisi mutlaka olacaktır. O nedenle paralı askerlik hem tepkileri azaltma anlamında hem de taktik güç anlamında bir çare değildir. Vatan için savaşanlar gerillaya karşı başarısız kalmışlarsa, para için savaşanların başarı kazanacağını kimse iddia edemez. Bu mümkün de değildir. Onlar sadece para almayı düşünebilirler ki, bu bakımdan daha zayıf olacaklardır gerilla karşısında.

Türkiye yönetimi herkese 'benim gibi ol' dayatması içindedir

Bütün bunlar gösteriyor ki, Türkiye yönetimi iç cephede oluşturduğu PKK'yi imha ve tasfiye planını uzun vadeli uygulama potansiyeline sahip değildir. Gücü ve dayanakları sınırlıdır, zayıftır. Kuşkusuz hiç yoktur denilemez, ama zayıftır, sınırlıdır. Hele hele uzun vadeli olması, bu savaşı uzun süre, daha fazla bedel ödeyerek sürdürebilmesi zordur.

Diğer yandan dış destekler bakımından da İran'dan belli bir destek alıyor. Nedenlerini belirttik, fakat Türkiye'nin her zaman İran'la çelişkisi de vardır. Mezhep çelişkisi vardır, bölgesel egemenlik çelişkisi var. Her ikisi de Ortadoğu'nun etkili olmak isteyen güçleridir. Birbirine rakiptirler. Her zaman endişeyle bakıyorlar birbirlerine. O nedenle İran mevcut durumda inkar ve imha stratejisine katılıyor, destek veriyor, ama her zaman da temkinli duruyor. Bu desteğini mutlaka bir sınır dahilinde tutuyor. Diğer yandan Suriye kendi sorunlarıyla meşguldür. Desteği zayıftır. Türkiye'ye şimdiye kadar olandan daha güçlü destek vermesi imkansızdır. Hatta Arap alemindeki gelişmelere bağlı olarak desteğinin zayıflayacağını düşünmek daha doğru bir yaklaşımdır.

> **"İster paralı asker olsun ister milli asker, savaşta ölecek her askere dönük önemli bir toplumsal kesimin tepkisi mutlaka olacaktır. O nedenle hem tepkileri azaltma anlamında o paralı askerlik bir çare değil hem de taktik güç anlamında bir çare değildir. Vatan için savaşanlar gerillaya karşı başarısız kalmışsa, para için savaşanların başarı kazanacağını kimse iddia edemez"**

Devlet Kürtleri çatıştırarak askeri durumunu kurtarmıştır

Geriye Irak kalıyor. Mevcut Irak yönetimi federal bir yönetimdir. Abdullah Gül bu yönetimi 'kabul etmediklerini' söyledi. Hem de AP'de! Bir yandan ilişki kuruyor, ittifak yapıyor, anlaşma imzalıyorlar, diğer yandan anlaşma imzaladıkları devleti kabul etmiyorlar. "Öyle olma benim istediğim gibi ol" diyorlar. Yani anladık Türkiye, Kürtlere dayatmada bulunabilir, PKK'ye de dayatma da bulunabilir. "Şöyle olmayacaksınız, böyle olacaksınız" diyebilir, ama şimdi Irak'a da diyor "benim gibi ol." İran'a da, Avrupa'ya da, ABD'ye de "benim gibi ol" diyor. Yani Türkiye dünyanın şahı mı ki herkes ona göre olacak. Kim kabul edebilir bunu. Haydi Kürt'ün örgütü yok, devleti yok gücü bir kere zayıflatılmış, örgütsüz kılınmış, dolayısıyla zulümle istediğini kabul ettiriyorsun, ama dünyanın diğer yerleri de öyle değil ki. Dolayısıyla mevcut anlaşma bir zoraki anlaşmadır. Biraz da ABD'nin yönlendirmesiyle oluşan bir anlaşmadır. Diğer yandan Irak önemli bir süre kendi kendisiyle meşguldür. Yani kendi sorunlarını çözebilecek güçte olmayan mevcut yönetim Türkiye'ye ne verecek? Vermek istese bile verecek durumu yok. Kaldı ki, Türkiye'nin isteklerini öyle kolay kabul edebilecek durumda da değildir.

Benzer durum Güney Kürdistan yönetimi için de geçerlidir. Esasen Irak'la yapılan anlaşma ile Güney Kürdistan'ın Türk operasyonlarına açılması hedefleniliyor. Bu da Güney Kürdistan yönetimini karşısına alıyor. Belli ki bu yönetim üzerinde bas-

kılar arttırılacak, yeniden Türkiye ile ittifak içine çekilmeye çalışılacak. Ama Türkiye bunu kabul etmiyor. Örneğin Abdullah Gül, "federasyonu kabul etmiyoruz" diyor. Bu da şu demektir: Güney Kürdistan yönetimi dağılmalıdır. İkincisi, genelkurmay başkanı Güney Kürdistan yönetimini baş düşman ilan etti. Daha fazla ileri giderse savaş açacaklarını belirtti. Bu durumda çelişkilerin öyle kısa sürede bitmesi zordur.

Türkiye eskisi gibi KDP ve YNK'yi kullanabilecek durumda değildir. Neden? Çünkü daha fazla taviz vermesi gerekiyor. Geçmişte kullandı, ortaya Güney Kürdistan devleti çıktı. Şimdi "yanlış yaptık" diye kendilerine göre özeleştiri vermeye çalışıyorlar. Yaşar Büyükanıt-İlker Başbuğ "geçmişte izlediğimiz politikalar hatalı oldu" diyorlar. İzledikleri politikalar, onları müttefik kabul etme politikalarıydı. Demek ki, müttefik kabul etmeyi düşünmüyorlar, karşılarına alıyorlar. Dolayısıyla eskisi gibi hiç olmayacaktır. Bu bakımdan da tabii Türkiye'nin işi zordur. Geçmişte PKK karşısında Türkiye'nin askeri bakımdan etkinlik sağlamasını iki güç yarattı; bir Güneyli güçler, iki Kuzeyli korucular. Kürt toplumu kendi içinde çatıştırılarak aslında Türkiye devleti bir yerde askeri durumunu kurtardı. Dağılmayı, kovulmayı önledi. Şimdi Kürtler arası çatışma yaratamazsa, askeri bakımdan gerilla karşısında etkili olması zordur.

Geriye uluslararası alan kalıyor. AB'yi ABD ile çelişki içine sokarak, İran'la da ittifak yaparak kendilerine müttefik yapmak istiyorlar, ama AB ilişkileri çok güçlü değildir. Birliğe katılım süreci ilerlemiyor. Şimdi Fransa'da seçim oldu, Sarkozy yönetimi iş başına geldi ki, Türkiye'nin AB'ye girişini kabul etmiyor. Almanya ile Fransa Türkiye'nin birliğe tam üye olmaması ortak görüşüne ulaştılar. Zaten AB'yi yürüten güçler de bunlardır. Dolayısıyla Türkiye-AB ilişkileri öyle kolay yürümeyecek ilişkilerdir, çelişkileri çoktur. İstediği desteği alması mümkün değildir. AB politikaları ikiyüzlüdür, "tavşana kaç, tazıya tut" politikası yürütüyorlar. Böyle bir

"Geçmişte PKK karşısında Türkiye'nin askeri bakımdan etkinlik sağlamasını iki güç yarattı; bir Güneyli güçler, iki Kuzeyli korucular. Kürt toplumu kendi içinde çatıştırılarak aslında Türkiye devleti bir yerde askeri durumunu kurtardı. Dağılmayı, kovulmayı önledi. Kürtler arası çatışma yaratamazsa, askeri bakımdan gerilla karşısında etkili olması zordur"

politika izlerler, ama Türkiye'yi ne bırakırlar ne de istediğini verirler. Türkiye'nin, Kürtler karşısında Avrupa'dan geçmişi aşan bir destek alması imkansızdır.

Türkiye PKK karşıtı savaşını ABD'ye ihale etmek istiyor

Geriye ABD kalıyor. Zaten bütün umutlarını ABD'ye bağlamış durumdalar. Tüm güçleriyle ABD'yi, PKK'ye karşı savaşır hale getirmek istiyorlar. Adeta PKK'ye karşı savaşı ABD'ye ihale etme çabasındalar. Bu konuda o kadar ileri gittiler ki, insan şaşıyor. Gerçekten ABD Türkiye'nin neyidir acaba? Niye bu kadar ABD'den beklentili oluyor bu yönetim? Bilemiyoruz. Öyle anlaşılıyor ki, toplumun bilmediği ilişkileri var Türkiye yönetiminin ABD ile. Yoksa durup dururken bu kadar beklentili olunamaz. Bir çocuk bile anasından, babasından bu kadar talepte bulunmaz. Türkiye yönetiminin ABD'den istediği talepler kadar talep ileri süremez yani. ABD'yi kendisi için bu düzeyde görüyor, oysa ABD'nin yaklaşımı öyle değildir.

ABD politikaları Türkiye'ye Ortadoğu'da önemli bir rol biçiyor. ABD, BOP'u Türkiye-Irak ittifakına dayalı olarak geliştirmek istiyor. Onun için Türkiye'yi kolay kolay bırakmıyor, önem veriyor. Türkiye'yi kendi siyasetine kazanmak için çaba harcıyor. Ama bu, şu anlama da gelmiyor: ABD, Türkiye'nin istediğini kabul edecektir. Hayır, tam tersi, ABD Türkiye'yi kendi politikasına çekmek istiyor. Bu anlamda bir politik çelişkileri var. Aslında 2007 yılında Ortadoğu'daki en çelişkili ve çatışmalı ilişkiler, ABD ve Türkiye arasındaki ilişkilerdir. En yoğun çatışma bu alanda yaşandı. Irak üzerindeki çatışmanın da merkezinde Türkiye-ABD politik karşıtlıkları var. Irak projesine somut olarak sahip olan iki güç var şu anda. Birisi ABD, diğeri de Türkiye'dir. ABD, merkezi yapıyı zayıflatacak, Irak'ı kontrol altında tutacak, İsrail karşısında tehdit olmasını engelleyecek Federal Irak'ı öngörüyor. Türkiye ise geçmişte Saddam yönetiminde olduğu gibi merkezi, üniter bir Irak yönetimi öngörüyor. Bu iki proje birbirine karşıttır. Dolayısıyla Türkiye ile ABD arasında, Irak politikası üzerinde ciddi bir çelişki ve çatışma var. Aslında içinde bulunduğumuz süreçte bölgesel çelişki anlamında ABD'nin, İran ya da Suriye ile çelişkileri değil, Türkiye ile siyasi çelişkileri daha ön planda ve daha fazla gerginlik arz ediyor.

Türkiye-ABD arasındaki politik mücadele devam ediyor

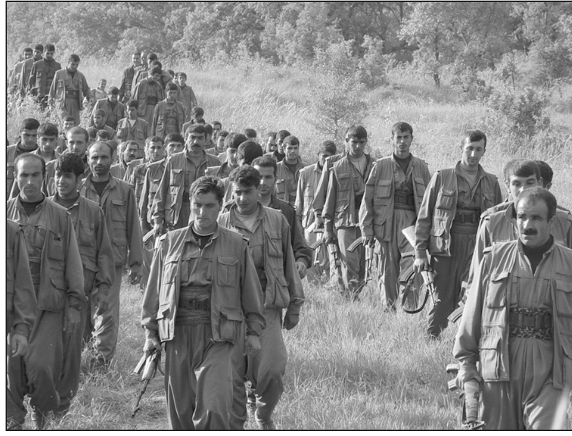
ABD, Türkiye'yi, Türkiye de ABD'yi kendine çekmeye çalışıyor. Türkiye, ABD'yi kendi çizgisine çekmekte o noktaya geldi ki, terörü destekleyen ülke olarak teşhir etmeye çalışıyor. Neredeyse, "PKK'nin arkasında ABD var" diyecek noktaya geldi. Bununla ABD'yi ürkütüp mevcut politikalarından vazgeçirebileceğini sanıyor. Bu, mümkün değil. ABD ise Türkiye'yi kendi politikasına çekmede bilinen klasik emperyalist politikaları izliyor. Şeker kamçı politikası yürütüyor. Bir yandan Türkiye'yi birçok cepheden ekonomik olarak, Kıbrıs üzerinden, Kürdistan, Ermenistan üzerinden zorlayarak kendine mecbur bırakmak istiyor. Diğer yandan bazı tavizler veriyor.

ABD şunu gördü: Belli tavizler vermezse Türkiye'yi kendi politikasına çekemeyecek. Ama asli noktalarda taviz verme durumu söz konusu değildir. Örneğin Güney Kürdistan'a top atışla-

rına izin verdi. Anlaşma temelinde oluyor bunlar. PKK yöneticilerine karşı ortak operasyon düzenleme anlaşmaları var. En son ABD, Kerkük referandumunun ertelenmesini sağladı. Bu da Türkiye'ye verilen bir taviz oluyor. Yine Türkiye-Irak anlaşması yapıldı, bu da ABD'nin talebi doğrultusundadır. ABD şu noktaya çekmeye çalışıyor: Eğer PKK'ye karşı ortak çalışmak istiyorsan, mevcut Irak'ı kabul edeceksin, dolayısıyla Güney Kürdistan yönetimini de kabul edeceksin. Türkiye'yi böyle bir politikaya çekmeye çalışıyor. Türkiye ise mevcut durumda bu politik duruşu reddediyor, "ancak merkezi üniter bir Irak'la ittifak yapabilirim" diyor. Bu anlamda ABD belli tavizler verdi, ama çok zayıftır, sınırlıdır. Öyle kolay daha ileri düzeyde bir tavizin ortaya çıkarılması beklenmemelidir. Onun için de Türkiye-ABD arasındaki politik mücadele daha devam edecektir.

Önümüzdeki süreçte ABD'de yönetim değişikliği olursa bu durum değişir mi? Demokrat yönetim belki daha fazla Türkiye yanlısı olabilir. Daha çok taviz verme eğiliminde olabilir. Geçmişte de böyle bir çizgi izlediler. Fakat bir devlet politikası var, ABD'nin bölgedeki stratejik duruşunu değiştiremez. Diğer yandan Türkiye'ye karşı daha tavizkar davransa da, İran karşısında belki de şimdiki yönetimden daha sert davranır. Onların da İran yönetimiyle çelişkileri var. Dolayısıyla bu sefer de ABD-İran çatışması, Doğu Kürdistan'ın durumu öne çıkar.

Şu realite var: ABD politikaları için Türkiye bölgede önem taşıyor, öyle kolay kolay bırakacağı bir ülke değil, ama Kürtler de Kürdistan'da önem taşıyor. ABD, 1975'te olduğu gibi Kürtleri kolaylıkla bir yana bırakamaz. Bırakırsa bölgede yenilgiye uğrar. 11 Eylül 2001 olaylarından beri yürüttüğü Afganistan ve Irak savaşlarının sonuçları tümüyle boşa gider. Dolayısıyla demek ki onu kabul edemez. Belki Kuzey Kürdistan'a ilişkin politikaları yok, ama Güney Kürdistan'ı öyle kolay terk etmesi zordur. O zaman Irak'ta etkinliği biter. Yine İran'la çelişkiler giderek Doğu Kürdistan'ı öne çıkaracaktır. ABD, Türkiye'ye ihtiyaç duyduğu kadar şimdi Kürtlere de ihtiyaç duymaktadır. Dolayısıyla geçmişte olduğu gibi Türkiye'nin Kürtlere, PKK'ye karşı ABD'nin desteğini alması mümkün değildir. ABD'nin dediğini, yani PKK'ye karşı Kürt devletleşmesini kabul ederse belki ABD desteğini alabilir.

Kürt halkı yok olmayı kabul eder ama teslimiyeti asla

Görülüyor ki, Türkiye'nin içte ve dışta mevcut inkar ve imha stratejisine destek bulması zayıftır. Kuşkusuz belli bir potansiyel var, ama bu zayıftır. Onun için uzun vadeli bir imha savaşı yürütmesi, buna dayanması zordur. Buna karşılık, Kürt halkının yeni bir direniş sürecini başarıyla geliştirmek açısından potansiyeli zayıf değildir. Bunu da dikkatlice değerlendirmek gereklidir. Örneğin Kuzey Kürdistan durumu. Kuşkusuz uzun bir direniş süreci yaşadı, belli bir yıpranma ortaya çıktı. Bu bir gerçek, ama önemli bir tecrübe de edindi. Belli bir gelişme düzeyi de yaşadı. Bir örgütlülük düzeyi sağladı. Bu çerçevede kendini yeniden üretme gücü de var. Çünkü her gün kendini yeniden üretmeyi bilen çizgiye sahip, PKK öncülüğü böyle bir çizgidir. Önder Apo'nun çizgisi her gün kendini yeniden üretme, yeni başlangıç yapma çizgisidir. Dolayısıyla belli bir yıpranma yaşanmış olsa da potansiyel gücü çoktur. Kendini yenileyerek bir direnişi uzun vadeli yürütme imkanını ortaya çıkarabilir.

"Ortadoğu'da süren savaş en çok Kürtler üzerindeki statükoyu parçaladı. Bu bölgeyi eskiye döndürmek mümkün değildir. Türkiye, İran istedikleri kadar çalışsın, onu gerçekleştiremezler. Çünkü bu güçlerin duruşları, politikaları terstir. Ne küresel sermaye sisteminin politik duruşuyla uyumlu ne de demokratik halk güçlerinin politik duruşuyla uyumludurlar"

Yine yurtdışındaki kitlelerin durumu da öyledir. Çok destek verdiler. 25 yıldır gerçekten de direnişin gelişmesi için her türlü desteği veriyorlar, en büyük fedakarlığı gösteriyorlar, ama potansiyelleri güçlüdür, vardır. Bir direnme savaşını sürdürebilirler. Çünkü özgürlüğü tanıdılar. Onur, şeref kazandılar. Dünyaya yeni bir doğuş yaptılar. Artık yeniden bir teslimiyetçi konuma düşmeleri mümkün değildir. Yok olabilirler, ama teslim olmayı, köle olmayı asla kabul etmezler. Böyle bir psikolojiye, bir bilince ulaşmış durumdalar. Bunun yanında Güney'in durumu var. Güney halkı belki geçmişten beri daha çok direnen bir halk. O da belli bir düzey sağladı, öyle kolay kolay mevcut düzeyini terk etmez.

Bölgesel açıdan Kürtlerin gelişiminin önü açıktır

En önemlisi Doğu Kürdistan'ın durumudur. Doğu Kürdistan gerçekten de ayağa kalkmaya, isyan etmeye hazır bir potansiyeli yansıtıyor. Her an patlayabilir bir konumdadır. Nerede, ne zaman patlar, kimin başına patlar orası belli değil. Ama Doğu Kürdistan'ın potansiyeli önemli ve büyüktür. Yeni direniş sürecinin büyük ölçüde Doğu Kürdistan halkının potansiyeliyle yürütülmesi mümkündür. Bunu sağlayacak hem gücü hem de inancı,

iddiası var. Daha şimdiden, yeni direniş sürecinin görev ve sorumluluklarını omuzlama gücündedir. Böyle bir iddiayla ortaya çıkıyor. Müthiş bir mücadele geliştirme durumu var.

Demek ki Kürt halkının potansiyeli, savaşın yıpratıcılığına ve ağırlığına rağmen, uzun vadeli bir direnmeyi yürütme gücüne sahiptir. Bununla birlikte Kürtlerin durumu bölgesel ve uluslararası alanda da geçmişe göre daha iyidir. Ortadoğu'da süren savaş en çok Kürtler üzerindeki statükoyu parçaladı. Bu bölgeyi eskiye döndürmek artık mümkün değildir. Türkiye, İran istedikleri kadar çalışsın, onu gerçekleştiremezler. Çünkü bu güçlerin duruşları, politikaları ters. Ne küresel sermaye sisteminin politik duruşuyla uyumlu ne de demokratik halk güçlerinin politik duruşuyla. Her ikisine de ters konumdalar. Eski dünyayı, geride kalmış dünyayı, çağ dışılığı temsil ediyorlar. Belki biraz gelişmeleri engelleyebilirler, zayıflatabilirler, darbeleyebilirler, ama artık hakim olmaları mümkün değildir. Dolayısıyla bölgesel bakımdan da Kürtlerin önü açıktır. Eskisi gibi iç çatışmaya çekilmeleri de zordur. Bunu Güneyli güçler de açıkça söylüyor. Tam bir ulusal birlik oluşturmasalar da birbirlerini engelleyecek, bir iç çatışma içine çekilme dönemi artık aşılmıştır. O bakımdan en azından objektif olarak parçalar, değişik örgütler birbirlerini güçlendirecek konumda olacaklar. Bu da önemli bir avantaj, bir tür birlik oluyor. Bölgeden destek alma güçleri var.

Diğer yandan Avrupa ve insan hakları çerçevesinden Kürt sorunuyla ilgili yararlanma imkanı var. Bir defa belli bir kitlesi var. Avrupa'daki çalışmalar kendi halk gücüne dayanıyor. Kürt özgürlük hareketinin kendi fedakarlığı, örgütlülüğüyle oluyor yani. Öyle orada kimseden bir destek aldığı yok. Önümüzdeki süreçte bu çabayı daha çok sürdürebilir.

ABD politikasını da belirttik; ABD PKK'ye karşıt olabilir, Türkiye'den vazgeçmeyebilir, ama en azından Güney ve Doğu Kürdistan kapsamında bölge politikası gereği Kürtleri de gözden çıkaracak bir politikaya gidemez kolay kolay. Bu bakımdan ABD'nin geçmişte olduğu gibi Kürtleri karşıya alan, Kürt karşıtı politikalara sınırsız destek veren bir konuma gelmesi zor. Bölge statükosuyla politik çelişkisi vardır. Bu öyle taktik düzeyde değil, stratejik düzeyde bir çelişkidir. Bu çelişki, bir dünya savaşı biçiminde çatışmaya dönüştü, devam ediyor bu çatışma. Daha da edecek, yani öyle kolay kolay bitmez. Hele hele statükonun zaferiyle bitmesi mümkün değildir. O bakımdan da ABD'nin statükocu politikalarla, mevcut Türkiye, İran politikalarıyla çelişkisi devam edecektir. Bu da Kürtler açısından mücadeleyi geliştirmek için bir fırsat, imkan sunuyor.

Biz şimdiye kadar zoru başarmaya çalıştık

Dikkat edilirse, yeni bir direniş sürecini geliştirmek anlamında hem güçlü bir potansiyeli var Kürt özgürlük hareketinin, Kürt halkının hem de bölgesel ve uluslararası siyaset belli bir açıklığı ifade ediyor, fırsat ve imkan sunuyor. Geçmişte olduğundan çok daha fazla Kürtlerin önü açıktır.

Kürtler açısından en kapalı dönem I. Dünya savaşı ardından gelişen dönemdir. 1990'larla, Körfez Savaşı'yla ve Sovyet sisteminin çözülüşüyle birlikte oluşan dünyada Kürtlerin önü daha çok açılmıştır. Politik olarak özgürlük ve demokrasi mücadelelerini geliştirmede daha fazla fırsat ve imkana sahiptirler. Bu bakımdan da Kürt toplumu yeni süreçte aktif savunma

direnişini uzun vadeli geliştirebilir. Eğer ısrarlı olur, özgürlük ve demokraside tutarlı davranır ve iddiasını sürdürürse, kesinlikle bunu gerçekleştirecek bir direnişi uzun vadeli yürütme gücüne, imkanına sahiptir. Bunu başarıyla da yürütebilir.

Bu konuda aslında şunu gördük: Kürtler kolay barış yapamıyorlar. Yine barışçıl çözüm ortaya çıkaramıyorlar. Aslında direnme, savaş ortamı Kürtlerin yürütebildikleri bir durum ve gelişme bununla sağlanıyor. Savaşmak değil de Kürt toplumu açısından barışmak daha zor ve bir eylem gibi görünüyor.

Biz şimdiye kadar 15 yıl boyunca barışçıl demokratik çözüm istedik, zoru başarmaya çalıştık. Aslında Önder Apo böyle bir çizgiyi başarıya götürmek istedi. Ancak gördük ki karşıt güçler buna yanaşmıyorlar. O zaman Kürt iradesini, özgür demokratik duruşunu kendi mücadelesi ve örgütlülüğüyle sağlamak için gerekli direnişi sürdürmekten başka çare kalmıyor ve bunun sürdürülmesi için gerekli güce, potansiyele Kürtler sahiptir. Bu konuda önemli bir tecrübe ve örgütlülük de kazanmış durumdalar. Bütün parçalarda direnişi geliştirme durumu da var.

İran'ın durumu da böyle bir direnişi geliştirmek açısından elverişlilik arz ediyor. O zaman diyoruz ki, bu süreçte direniş mücadelesi daha etkili geliştirilebilir.

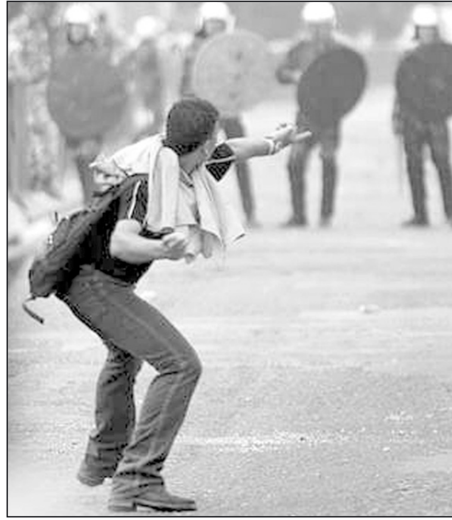
Direnişi sürdürme temel kararlılığımızdır

Bu bakımdan bütün yönetimlerimiz ve genelde hareketimiz, içinde bulunduğumuz süreçte aktif savunma mücadelesini güçlü bir biçimde geliştirme ihtiyacını belirlemiş ve böyle bir kararlılığa ulaşmış durumdadır. Özellikle Türkiye'nin dayattığı imha ve tasfiyeyi kırabilmek için, merkezinde Önder Apo'nun durumu olan bir aktif savunma direnişini geliştirme kararlılığındadır. Önder Apo'nun durumuna ilişkin talepleri de somuttur. Önder Apo'nun yerinin değiştirilmesi ve tedavisinin yapılmasının somut hedefi doğrultusunda, yine ***"Önderliği yaşa ve yaşat"***

sloganı etrafında, artık bu sürece yeter diyen ve yeni bir çözüm süreci geliştirmeyi öngören bir direniş konumunu önümüzdeki sürece dayatmayı kararlaştırmıştır. Sonuç alana kadar da bu aktif savunma direnişini sürdürmekte kararlıdır. Bu çerçevede bir direnişi Türkiye politikalarına karşı dayatıp, sürdürme temel kararlılığımızdır.

Bununla birlikte, İran karşısında daha aktif bir politika izleme gereğini belirlemiş durumdayız. Geçen süreçte çatışmaları hep en aza indirmeye çalıştık. Baharda böyle bir politika belirledik. Mümkünse savaşı derinleştirmeyelim dedik, çift yanlı bir cephe oluşmasın dedik. Yine İran, ABD'yle çelişkili, çatışmalıydı. Biz de İran'ı zorlayan olmayalım dedik. Bu temelde dürüst davrandık, çaba yürüttük, her türlü fedakarlıkta da bulunduk. Birçok görüşme de yaptık, hatta anlaşmaya bile ulaştık. Fakat gördük ki, İran devleti sözde bize başka bir şey söyledi, pratikte başka bir şey yaptı. Sözde çatışmaları durdurma kararı aldık, arkamızı döndük saldırılarla karşılaştık. Gittikçe saldırıları tırmandırdılar, anladık ki, onlar da bize karşı Türkiye'nin izlediği politikayı izliyorlar. Bir yandan umutlandırıyorlar, beklenti içine sokuyorlar, diğer yandan vuruyorlar, böylece irademizi kırmak istiyorlar.

Bu durumu yeniden değerlendirdik. Madem bu devlet böyle istiyor, biz de buna karşı daha aktif ve sert politika izlemeyi uygun gördük. Türkiye'ye karşı yürüttüğümüz mücadeleyle aynı düzeyde olmasa da İran karşısında da daha aktif bir misilleme direnişi içinde olacağız. Bu konuda bizim zorluklarımız olabilir, ama İran'ınki bizden daha fazladır. Kendisi dünyadan tecrit olmuş bir güçtür. Neredeyse ABD ile çatışma halindedir. Kürt potansiyeli ise Doğu'da çok güçlüdür. Onu harekete geçirdiğiniz ölçüde bir direnişi geliştirme imkanınız vardır. Uygun gerilla taktikleri temelinde çok fazla cepheden yaklaşmayarak, zayıf noktaları bulma temelinde, saldırılar karşısında aktif misillemeyi içeren bir politik duruşun sahibi olacağız. Böyle bir politikayı izliyoruz. Bu, daha şimdiden önemli gelişmeler yaratmış durumdadır.

Doğu Kürdistan yeni bir direniş cephesidir

Doğu Kürtlerinin direnişi bütün dünyaya yayıldı. PJAK bütün dünya güçlerinin tartıştığı bir politik parti haline geldi. Daha şimdiden önemli sonuçlar almış durumdayız. Görülüyor ki, direniş önemli gelişmeler yaratıyor. Aslında Doğu Kürdistan bir açılım alanı olabiliyor. Yeni Kürt direnişinin geliştirilmesinde aslında geçen dönemde de bazı alanlar öne çıktı. Direniş tarihimize bakarsak, PKK öncülüğündeki özgürlükçü, demokratik direniş Kuzey'de doğdu. 1970'lerin sonunda bir siyasal güç haline geldi. 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı direnişe, yurtdışındaki Kürtler ve Güneybatı Kürdistan halkı çok büyük destek verdi. Aslında 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı Kuzey Kürdistan'da örgütlenen gerilla direnişinin en büyük destekçileri bu alanlar oldu. PKK, Güneybatı Kürdistan'a ve yurtdışına açılım sağlayarak Kuzey'de gerilla direnişini oturttu. 1990'lı yılların ortalarında oluşan uluslararası komplo ittifakına dayalı gerillayı, özgürlük hareketini ezme amaçlı saldırılara karşı, Güney Kürdistan'a açılım sağlayarak direndi. Medya Savunma Bölgeleri bu direniş içerisinde oluştu. Güney Kürdistan'a açılım, gerillayı ezme ve özgürlük hareketine karşı imha amaçlı saldırıları boşa çıkardı. Hareketimizin 1990'lı yılların ortalarında büyük bir direnişi yürütmesini sağladı.

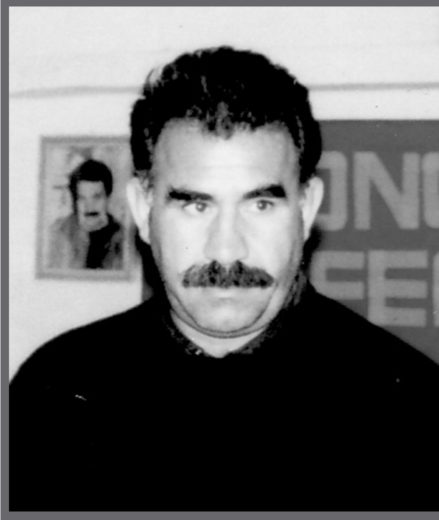
Şimdi 2000'lerin ortalarında, uluslararası kompoloya karşı direnişte yeni bir alan Doğu Kürdistan oluyor. Hem Kuzey'de ve Kürdistan genelinde direnişe büyük destek verdi hem de yeni bir direnme cephesini oluşturdu. Doğu Kürdistan halkı böyle bir açılımı sağlayacak güçtedir. Bu daha şimdiden belli olmuştur. Bu güç ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla önemlidir, ciddi gelişme sağlayabileceğimiz bir sahadır.

Ulusal birlik politikası izliyoruz

Irak'ta ise oyunları bozmaya, KDP ve YNK'nin yeniden oyuna gelmesini engellemeye çalışıyoruz. Çatışmalara fırsat vermemeye çalışıyoruz. Daha çok da ulusal birlik politikası izliyoruz. Bu konuda Önder Apo'nun önümüze koyduğu görevler vardı. Yine bizim KONGRA GEL Genel Kurulu'nda oluşturduğumuz ulusal konferans kararı vardı. Bu çerçevede politika yürütüyoruz. Düşmanın geliştirmek istediği oyunlar gibi, bir çatışma durumunun da önü açık değildir.

Bu süreçte dış politikaya da önem vermek istiyoruz. Mevcut politik yaklaşımlarımız çerçevesinde kararlılığımız böyledir. Dış ilişki ve ittifak çalışmalarını daha örgütlü ve sistemli ele alıp yürütmek için çeşitli toplantılar da yapıldı. Öyle olursa, dış ilişki çalışmalarımız belki Türkiye'ninki gibi olmaz, ama yeni bir alan olarak hareketimizin görüşlerini yansıtmada bir açılım sağlayabilir.

Politik duruşumuz son toplantılarda bu şekilde belirlenmiştir. Tabii bunları belirlemek yetmiyor, uygulayabilmek de önemlidir. Daha önemli olanı pratik uygulamadır. Pratikte bu uygulamayı başarıyla sağlatacak tarzı, taktiği yakalayabilmektir. Pratik uygulamayı gerçekleştirebilecek bir örgütsel, yönetimsel duruşu ortaya çıkarabilmek, pratiği başarıyla yürütecek tarzı, üslubu yakalayabilmektir. Biz son toplantılarımızda pratiği geliştirme kararı aldık. Pratiği geliştireceksek, o zaman tabii bunu yürütecek örgütü, yönetimi, kadroyu, tarzı, taktiği yaratmamız gerekiyor. Böyle olmazsa kararlarımız sadece bir istek olarak ve kağıt üzerinde kalır.

Abdullah Öcalan

Tarih nasıl bir kişilik olduğumu bir gün yazacaktır

"Devletçi yaklaşım dediğim şey, çözümün devletten beklenmesidir. Böyle olmaz, bu kolaycılıktır. Devlet % 10'una izin verir, % 90'ını ise çalışarak, örgütleyerek yapmak gerekir. Devletten beklememek gerekiyor. Bu, yasalar ve anayasa konusunda da böyledir. Devlet yasalarla % 10'unu bile verse yeter, gerisi çalışılarak hayata geçirilmelidir"

Hücre cezası başbakanın bilgisi dahilindedir

AİHM'de sürmekte olan davalara hükümetin cevabı geldi. Adil yargılanmaya ilişkin dava, birleşen dört dava içinde değil. Asıl savunmamı yeniden yargılanma dosyası için hazırlayacağım. Hazırlıklara başlamış durumdayım. Savunmamın teorik yönü yüksek olacaktır. Siyasi tecrübelerime dayanarak düşüncelerimi ifade edeceğim.

Yunanistan davası bizim için önemlidir. Daha önce de söylemiştim; Yunanistan'a yasal yollardan girmiştik, iltica başvurumuz da vardı, ama hukuka aykırı bir şekilde Yunanistan'dan çıkarıldık. O uçakların hiçbirinin kaydı yoktur, gizlidirler. Şimdi ortaya çıkaramazlar. AİHM kararlarını okumuştum, orada ulusal hukuka uygunluk aranıyordu. Bizim de bu durumun Yunanistan ulusal hukukuna aykırı olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Bu komploda asıl karanlık nokta Yunanistan kısmıdır. Bu kısım aydınlatılır, hukuka aykırılığı ortaya çıkarılırsa bütün davayı etkiler. Buraya gelişimizle noktalanan hukuka aykırı süreç orada başlamıştır. O bayan da vardı orada, yardımcı olabilir.

CPT ile ilişkilerin sürdürülmesi gerekiyor. Aslında daha sık gelmeleri lazım; 3 ayda ya da 6 ayda bir gelmeliler. CPT'den önce Türk heyeti gelmişti, onlara da anlattım, CPT geldiğinde onlara da durumu söyledim. Yanılmıyorsam Avrupa Konseyi'nden bir heyetin gelmesi gündemdeydi. Onlarla ilişkiler sürdürülebilir.

Buraya gelen CPT heyetine de, önceki heyete de söyledim; bu sorunum ağır bir şekilde devam ediyor. Bu kurumlarla görüşülüp, uygun koşulların oluşturulması lazım. Hatta buraya gelen doktorlar bana, burundan akciğere kadar olan nefes borusunun artık öldüğünü, iflas ettiğini söylemişlerdi. Kontrol için bir kere getirdikleri uzman bunu söylemişti. Hatta tam şu benzetmeyi kullanmıştı: Soluk borusu is tutmuş bir soba borusuna benzemiş, genişlemiş ve işlevsiz kalmış. Bir sprey verdiler, onu kullandım. Bu spreyi kullanmadan önce, iki yıldır hiç koku almıyordum, spreyi kullanmaya başladıktan sonra biraz koku almaya başladım. Aynı dönemde vücudumda kasılmalar başladı. Kasılma her zaman oluyordu, bütün vücudumda kasılma oluyordu.

Buradaki koşullar çok zorlayıcı

9 yıldır bu koşullardayım. Zaman, zaman hücre cezası da veriyorlar, koşullarım iyice güçleşiyor. Bu son ceza dün sona erdi. Gerçekten hücre cezası boyunca zorlanıyorum. Buranın zaten çok ağır, gergin bir atmosferi var. Yalnız bütün kamuoyunun bilmesini istiyorum, bu hücre cezası hükümetten bağımsız değildir. Burada da zaman zaman zorlayıcı bazı uygulamalar oluyor. Buradaki yetkililerin kendi iradeleriyle yaptıkları uygulamalar olduğunu sanmıyorum. Bu tür uygulamaların merkezi olduğunu düşünüyorum. Bu koşullarda yaşamayanlar bu tür şeyleri anlamayabilirler. Çok ufak tefek şeylermiş gibi gelebilir, ama bu koşullarda psikolojik açıdan aslında çok zorlayıcı oluyor. Ben böylesi şeyleri çok fazla dillendirmek istemiyorum. Örneğin son olarak saçlarımı keserken birisi makası en dipten vurdu. "Niye böyle yapıyorsunuz?" deyince de "işte acemiyiz, yanlışlıkla oldu" gibi inandırıcı olmayan şeyler söylüyorlar. Yani traş etmeyi bilen birini bulamıyorlar mı, mümkün mü, kasıtlı yapıyorlar.

Kapı deliğinden, yani mazgaldan sürekli bakma meselesi de zorluyor. Zaten 24 saat kamerayla çekiyorlar, bir de bu kapı deliğinden sürekli bakıyorlar. Okuyacağım ya da uyuyacağım zaman bunun yapılması rahatsız ediyor. Yine banyo ve traş konusunda da bu tür problemler yaşıyoruz. Konuşuyorum onlarla, güvenlik nedeniyle diyorlar, ama bunu gerekçe yaptıkları açık. 9 yıldır buradayım, güvenlikle ilgili herhangi olumsuz bir hareketim söz konusu olmadı. Söylediğim gibi, bu koşullar çok zorlayıcı. Bu koşullarla beni neye zorladıklarını anlayamıyorum. ***Kemal Pirler*** bu koşullar karşısında ölüm orucuna girmişlerdi. Bu koşullara uzun süre dayanamamışlardı. Ama ben böyle bir yola girmeyeceğimi daha önce de söylemiştim. Sorumluluğum gereği böyle bir yolu seçemem. Bunu ne devlet ne de halkımız kaldırabilir. Başkası olsa bu koşullarda çok kısa bir süre dahi dayanamaz. Burada kalmak için büyük irade gerekiyor.

Hayri ölüm orucuna başlama gerekçelerinden birini delikten bakılma olarak göstermişti. Ben 9 yıldır bu koşullardayım, daha ne kadar dayanacağım bilmiyorum, ama elimden geleni yapmaya çalışacağım.

Tasfiyeye dayalı uzlaşma Türkiye'ye kaybettirir

Söylediğim gibi, hücre cezası başbakanın bilgisi dahilindedir. Gül'ün cumhurbaşkanı seçildiği gün bana hücre cezası uygulanmaya başlandı. Bir önceki ceza 27 Nisan muhtırasının verildiği gün uygulanmaya başlanmıştı. Bunlar tesadüf değildir, 27 Nisan günü de askeri bir heyet gelmişti cezaevine. Ben cezaevi müdürünün tavrından anlamıştım. AKP oyun oynuyor. Askerin önünü açıyor, Kürt sorunu konusunda istediğiniz gibi davranabilirsiniz diyor. Kendi iktidarını korumak adına benim ve Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinin önünü açıyor. Ama bu çözüm değil, felaket getirir. Daha önce de denendi bunlar. Aynı uzlaşmayı Çiller, Doğan Güreş ile yapmış ve Türkiye kaybetmişti. Şimdi bu tavır sürdürülürse yine Türkiye kaybedecek. Bunu halkımızın bilmesi gerekiyor.

Basında bana yönelik bir karalama kampanyası sürdürülüyor. Ümit Fırat gibi isimler bunu yapıyorlar. Akla hayale gelmeyecek iddialarda bulunuyorlar. Bunlara cevap verme hakkım var, kendimi savunacağım. Benim adıma bu iddialara cevap verilebilir, hakaret türü şeyler olduğunda avukatlarım dava açabilirler.

Saldırılar, özellikle AKP içindeki Kürtlere ilişkin değerlendirmeyi yaptıktan sonra çoğaldı. Buradan telefonla görüştüğümü bile iddia edenler olmuş. Kesinlikle yalan, nasıl böyle şeyler söylerler! Benim ne tür koşullarda olduğumu herkes biliyor. Savcılıktan da sorup öğrenebilirler. Beni traş ettikten sonra, kesilen saçlarımı bile gözümün önünde yakıp tutanakla bana imzalatıyorlar. Bu saldırılar bilinçlidir. Altan Tan da benzer şeyler söylemişti, beni kitleden koparmaya dönük değerlendirmelerde bulunmuştu. Bunlar ahlaksız iddialardır. Bunların sebebi vardır. Bunlara sormak lazım; neyin karşılığında bu tür iddialarda bulunuyorlar, karşılığında ne alıyorlar! Bunların milyarlık ihalelere karıştıkları ortada. İhaleler bunlara neyin karşılığında veriliyor? Hem Güney'den, hem Ankara'dan birçok ihale alıyorlar. Zamanında Barzani bana bile, "gel ticaretle uğraş" demişti. Siz söylemiştiniz, 300 kadar eski PKK'li de Güney'de ticaretle uğraşıyor.

Bu Mehmet Metiner daha önce DEHAP'da da görev almıştı. Mehmet Metiner'e bir gazetede başyazarlık yaptırıyorlar, neyin karşılığında yaptırıyorlar, misyonu nedir? Daha önce yanılmıyorsam Star'daydı. Şimdi ise hükümete yakın bir gazetede yazıyor.

Bunların daha o zamanki niyetleri HADEP'i tasfiye etmekmiş. O zaman anlayamamıştım. Geçen hafta da söylemiştim, bunların bu kadar örgütlü olduğunu o zaman tespit edememiştim. Bunların Hizbullah ile sınırlı olduğunu düşünmüştüm. Sadece ülkücüler gibi kullanıldıklarını düşünmüştüm. Bunların arkalarında dev gibi bir siyasi kadro olduğunu geç fark ettim. Zamanında Abdülmelik Fırat da gelmişti bana, "Demirel ve genelkurmay ile görüştüm, onlar da benim HADEP'in başına geçmemi istiyor. Beni genel başkan yap" demişti. Ben de ona, "ben demokrat bir kişiyim, böyle bir talebin varsa partiye git, halka ve kadrolara kendini kabul ettir, onlar kabul ederse olursun" demiştim. Şimdi anlıyorum ki, bunların hepsi tasfiye girişimiydi. Demek ki bir şekilde genel başkan olsa, götürüp partiyi genelkurmaya teslim edecekmiş. Bunlar çok iyi örgütleniyorlar, adeta bir tarikat gibi. Birbirleriyle ilişkileri güçlüdür ve ilginçtir. Mesela bu Yılmaz Erdoğan bunlardan bir kızla evlendi değil mi? Yanılmıyorsam Şeyh Sait'in torunuydu.

Bin bir zorlukla yaratılan yurtsever mirasımıza konmak istiyorlar

Şimdiki girişimlerin de bunlardan farkı yoktur. Bunların halka çok iyi anlatılması lazım. Bu ilişkiler sıradan ilişkiler değildir. Geçen hafta 200 yıllık alt yapısı olduğunu söylemiştim. Bunlar bugün de bizim bin bir zorluk ve acılarla yarattığımız yurtsever mirasımıza konmak istiyorlar. Amaç Özgürlük hareketini tasfiye etmektir.

Tabii bunun karşılığını da maddi olarak alıyorlar. DTP'yi bunun için eleştiriyorum. Bunları nasıl görmezler, nasıl deşifre etmezler? Ben öyle palyaçoluk dememiştim, ama siyaset ilkeli yapılır. Bu el kol meselesi için söylediklerim de işin magazinleştirilmesini eleştirmeye dönüktü. Bu, barış çabalarının içinin boşaltılmasıdır. Bu kadar ağır ve ciddi bir sorunla karşı karşıyayız, her gün insanlar ölüyor. Siz demokratik projenizi oluşturursunuz ve bu proje kapsamında oturur karşılıklı konuşursunuz. Bu çerçevede herkesle diyalog kurulabilir. Ben kimseyle görüşmeyin demiyorum. Sırrı'nın kullandığı yöntem yanlıştı. El kol hareketi yapmakla olmaz bu işler. Bunların karşılığında somut ne kazandınız, olumlu hiçbir gelişme oldu mu?

1921 Anayasası örnek alınmalıdır

Anayasa tartışmaları gündemde ve önemlidir. Yeri gelmişken ben de bu konuda görüşümü belirtmek istiyorum. Önerim, 1921 Anayasası'nın örnek alınmasıdır. Bu anayasanın incelenmesi, üzerinde durulması gerekir. Bu yeni taslağa ilişkin somut olarak şunu da söyleyebilirim: Bu söyleyeceğim cümlenin bile anayasada yer alması bizim için çok önemlidir.

"Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder." Bu cümle tek başına bile yeterlidir. Birçok şeyin önünü açar. Bu cümleyi anayasaya koysunlar, iki ay içinde PKK silahı bırakır, gizli örgütlenmeler de biter. Ondan sonraki aşama demokratik yasalarla düzenlenir. Bu söylediklerim mümkündür, akan kanı durdurabiliriz. Benim önerim budur, bunu bir çağrı olarak kamuoyuna açıklıyorum.

KCK'nin anayasa konusunda 5 madde önermesi beni anlamadıklarını gösteriyor. DTP'liler de tam anlamıyor. Söylemek istemiyorum, ama böyle giderse onları daha sert eleştireceğim. Bu yaklaşım devletçi yaklaşımdır. Defalarca söylüyorum; KCK sisteminin temelinde demokratik özerklik vardır. Bunu savcılara da söyleyin. Ne söylediğimi iyi anlasınlar ve ona göre değerlendirsinler. Düşüncelerimi tam anlayıp ondan sonra yargılasınlar. Savunmalarımda da bunları ifade ettim. En son bir dilekçe daha yazdım, toplam yazdığım 4 savunmanın bana ve avukatlarıma verilmesini istedim. Bana gelen cevapta, AİHM'den gelen bir sayfalık dilekçeyi de doğruladılar. Dört savunmamı da sanırım artık avukatlarım alabilirler.

Demokratik özerklik dediğim şey, M. Kemal'in Ocak 1924'de İzmit'te söylediği bir nevi muhtariyetin ta kendisidir. Gazeteci Ahmet Emin Yalman M. Kemal'e soruyor, 'bu Kürt meselesi ne olacak' diye. O da o zaman bunu dillendiriyor, bir nevi muhtariyet düşünüyorum diyor, kafasında öyle bir plan var. Benim istediğim şey de M. Kemal'in istediklerinin bugüne güncellenmesidir. Beni yargılayacaklarsa bundan yargılasınlar. Bize bölücü diyorlar, bu söylediklerim M. Kemal'in sözleridir. Eğer M. Kemal bölücüyse biz de bölücüyüz! Bunları ben uydurmuyorum. Araştırsınlar, bulsunlar. Bugün askerin tavrı gerçek anlamda kemalist değildir. Kemalizm tam bağımsızlıkçıdır. Ama bugün ordu NATO sistemi içerisinde yer almakta ve ABD ile ilişkilidir.

"Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, bütün kültürlerin demokratik bir şekilde varlığını ve kendini ifade etmesini kabul eder."
Bu cümlenin anayasaya konması tek başına bile yeterlidir. Birçok şeyin önünü açar. Bu cümleyi anayasaya koysunlar, iki ay içinde PKK silahı bırakır, gizli örgütlenmeler de biter. Ondan sonraki aşama demokratik yasalarla düzenlenir. Bu söylediklerim mümkündür, akan kanı durdurabiliriz

M. Kemal de Kürt meselesinin demokratik bir şekilde çözülmesi gerektiğini biliyor. Cumhuriyet ancak bu şekilde Avrupai ve güçlü bir demokrasiye dönüşebilir. Ancak isyanlar süreci değiştiriyor, M. Kemal kafasındakileri uygulayamıyor. Yoksa cumhuriyetin kurulmasından 4-5 ay sonra bu açıklamayı yapıyor. Ve 1925'te Şeyh Sait ayaklanması patlak veriyor.

Daha önce Kürtlerin de yer aldığı siyasal islamcıların 200 yıllık tarihini anlatmıştım. Şeyh Sait de zaten Nakşi'dir, Nehri tarikatındandır. Bu isyan da 200 yıllık süreçten bağımsız değildir. Kürtçülük yönü de vardır, ama zayıftır, ön planda değildir. Sultan ve hilafet yanlısı istemleri vardır. Bu yönüyle Kurtuluş Savaşı sırasında patlak veren Yozgat ve Anzavur isyanlarına benzemektedir. Ayrıca başlarda İngilizlerin etkisi de olmuştur. Sultan da İngilizlerin himayesindedir. İngilizlerin bu kışkırtmalarının aslında öncesi de vardır. Geçen hafta da söylemiştim, M. Kemal İngiliz kılığına girmiş iki ajanını yollayıp Seyit Abdülkadir'in niyetini öğrendikten sonra idam ettirmiştir. İlk idam edilenlerdendir. Osmanlı'da Şurayı Devlet Başkanı idi. Netice itibariyle Kürtler M. Kemal ile cumhuriyeti demokratikleştirme konusunda müzakere yapacaklarına, bu konuda zorlayacaklarına, söylediğim şekilde hareket etmişlerdir. Bu isyanlar neticesinde de M. Kemal kafasındakileri uygulayamamış ve daha yeni doğmakta olan cumhuriyeti koruma duygusuyla sert bir şekilde isyanları bastırmaya yönelmiştir. Kürt sorunu da bugüne kadar devam ede gelmiştir.

Ne ulusalcı faşist çizgiden ne de islami faşist çizgiden yanayım

Şimdi de benim önerdiğim demokratik özerklik, o dönem hayata geçirilemeyen cumhuriyetin demokratikleşmesinin tamamlanması anlamına gelmektedir. Ben ne ulusalcı faşist çizgiden ne de islami faşist çizgiden yanayım. Ve halkımız da bunu bilmelidir. Başka bir yol vardır. Bugün demokratik özerklik dediğim şey, M. Kemal'in 1924'te söylediği bir nevi muhtariyetin bugünkü koşullarda hayata geçirilmesidir. DTP de bunu siyasal programına alabilir. Bir sürü örnek var, incelesinler. Türkiye'nin koşullarına

en uygun model bulunur ve uygulanır. Katalonya örneği var, İskoçya örneği var. Toprağa dayalı federasyonun çözüm olmayacağını söyledim. M. Kemal de federasyonun çözüm olmayacağını düşünüyor, o yüzden bir nevi muhtariyet diyordu. Hatta soranlara federasyonun neden uygun olmayacağını açıklarken, "Konya Kürtleri ne olacak" diyordu. Doğrudur, bugün bu iç içelik daha da gelişmiştir. Toprağa dayalı federasyon çözüm getirmez, Kosova bu duruma iyi bir örnektir. Ben kopuştan yana da değilim.

Devletçi yaklaşımla kastettiğim, çözümün devletten beklenmesidir. Böyle olmaz, bu kolaycılıktır. Devlet % 10'una izin verir, % 90'ını ise çalışarak, örgütleyerek yapmak gerekir. Devletten beklememek gerekiyor. Bu, yasalar ve anayasa konusunda da böyledir. Devlet yasalarla % 10'unu bile verse yeter, gerisi çalışılarak hayata geçirilmelidir. On yıldır her konuda halkı örgütleyip güçlü bir örgütlülük yaratılsaydı, şu anda daha güçlü müzakere edecek duruma gelinmişti. On yıldır ne yapıyorsunuz? Akla gelebilecek her alanda örgütlenmek lazım. Tarım ve ekonomi kooperatifleri kurulabilir, çevre sorunu konusunda dernekler kurulabilir, kadın sorunuyla ilgili sivil toplum örgütleri kurulabilir. Kürt kültürünü, dilini geliştirme konusunda dernekler kurulabilir, çalışmalar yapılabilir. Artık Kürt ve Kürdistan kelimelerinin yasak olmaması gerekir. Demokratik özerklik böyle her alanda örgütlenerek hayata geçirilebilir. Devletten beklenirse olmaz.

Cumhuriyetin başlarına kadar bölgede tarikatlar etkili olmuştur

Bugün siyasi islam adına bize saldıranların 200 yıllık geçmişini anlatıyordum. Geçen hafta da söylediğim gibi, Yeniçeri Ocağı'nın kapatılmasıyla, Bektaşi geleneğinin sona ermesinden sonra bu boşluğu Nakşi tarikatı doldurmuştur. Osmanlı'da her alanda örgütlenmiş, güç haline gelmişlerdir. Bölgedeki mir ve beylik düzeninin yerini bunların otoritesi doldurmuştur. Ve bunlar zaman zaman padişahı bile zorlayacak duruma gelmişlerdir. Bunlar Kuleli İsyanı'nda padişahı zorlamışlardır. Nakşi geleneğinin öncülüğünü Süleymaniyeli bir Kürt olan Mevlana Halidi yapmıştır.

Cumhuriyetin başlarına kadar da bölgede bu tarikatlar etkili olmuştur. Cumhuriyetin kuruluş aşamasında M. Kemal bunlarla da mücadele etmiştir. Kuruluş aşamasında patlak veren hilafet yanlısı isyanları bastırmıştır. Az önce de söylediğim gibi, Kürtler doğru temelde yaklaşıp, siyasi islamın etkisinde kalıp saltanat ve hilafet yanlısı olmak yerine cumhuriyetin demokratikleşmesi için mücadele etselerdi, bugün bambaşka bir noktada olurduk.

Said-i Nursi de Nakşi'dir. M. Kemal çağırıp kendisiyle görüşüyor. Said-i Nursi ne cumhuriyete katılıyor ne de isyan ediyor. Sonrasında söylediğim gibi, Şeyh Sait isyanı gelişiyor. Bu isyanı şiddetle bastırdıktan sonra, tekke ve zaviyeleri yasaklamıştır. Bir yandan islamcılarla mücadele ederken, diğer yandan Enverci-Turancı çizgiyle de mücadele etmiş, fakat tam tasfiye edememiştir. Bu iki çizgiyi cumhuriyete karşı tehdit olarak gördüğü için, cumhuriyetin demokratikleşme ayağı eksik kalmıştır.

Tarihi doğru değerlendirmeden bugüne ilişkin doğru politika üretilemez

Şimdi iktidarda olan siyasal islamcı kesimin içinde yer alan bu işbirlikçi Kürtler beni kemalistlikle suçluyorlar, kendilerince karalamaya çalışıyorlar. Ben kemalist falan değilim, ama M. Kemal'in Kurtuluş Savaşı'nda Kürtlerle yaptığı ittifakı görmek gerekiyor. Tarihi doğru değerlendirmeden bugüne ilişkin doğru politika üretilemez. M. Kemal o dönem gidip Kürt büyüklerinin ellerini bile öpmüştür. Kürtlerle ittifak yapmaktan çekinmemiştir. Bunun için ısrarla anlatıyorum. Kürt varlığını inkar etmemiştir. Ben de bugün bu ittifakın tekrar yapılması gerektiğini söylüyorum. Tarihte de Kürtler ve Türkler hep ittifak yapmıştır. M. Kemal'in kendi sözüdür: 'Türkiye Kürtsüz olmaz, Kürdistan da Türksüz olmaz.'

Bugün de çok hassas bir noktadan geçiyoruz, Irak'ın hali ortadadır. Eğer bugünkü süreç barışa evrilmezse, Türkiye bir süre sonra Yugoslavya ya da Iraklaşacaktır. Ben bunun önüne geçmek istiyorum. Zamanında Yunanistan ve Kıbrıs kurularak Türkiye'nin Avrupa ve Akdeniz'le bağı kesilmiştir. Ermenistan kurularak Orta Asya ve Rusya ile ilişkileri kesilmiştir. Şimdi de Güney'de kurulacak Kürdistan ile Türkiye'nin Arap dünyası ve İran ile bağları kesilecektir. Ben Kürtleri bir tehlike olarak görmüyorum. Bu tehlikelerin önüne geçmek için Kürt-Türk ittifakını öneriyorum.

M. Kemal'in doğru bulduğum yönlerini söylüyorum ve eleştirilecek birçok yönü de vardır. Mesela 1930'lu yıllardaki tek parti döneminde Mussolini ve Hitler'in etkisi olmuştur. 1950'li yıllardan sonra ise hem bu Enverci faşist çizgi hem de siyasal islam çizgisi yeniden sahneye çıkmıştır. Milliyetçilik bugüne kadar özellikle MHP eliyle yürütülmüştür. Enverci milliyetçi çizginin en son temsilcileri CHP ve MHP'dir. Siyasal islam ise bugün nihayet iktidarı ele geçirmiştir. Bu, çok açıktır. Bu, 200 yıllık sürecin

finalidir. Bunu herkesin çok iyi anlaması gerekir. Şimdiki noktada MHP, kim güçlüyse ondan yana tavır sergileyecektir. CHP'ye ise Baykal en büyük kötülüğü yapmıştır. Baykal dört yıldır emekli 4-5 tane emekli bürokratın etkisinde kalarak, ısrarla bu ulusalcı milliyetçi çizgiyi savunmuştur. CHP bitmiştir. Ecevit bile Baykal'a göre daha olumlu sayılırdı. Bir ara sanki bir şeyler yapmaya çabalar gibiydi.

Bu sistem Ağar'ı bile tasfiye etmiştir. Ağar gibi devlet için o kadar iş yapmış bir adam bile 'düz ovada siyaset' lafını edince, devlet eliyle tasfiye edildi. Bu kesin böyledir. Özal meselesini zaten biliyorsunuz, zamanında bir şeyler yapmaya çalıştı, o da tasfiye edildi.

AKP Kürt Hamas'ını yaratmaya çalışıyor

AKP'nin arkasında dış güçler vardır. AKP bugün işbirlikçi Kürtleri kullanarak pis bir oyun oynuyor. Ben biliyorum, AKP'nin içinde en az 3-4 grup Kürt vardır; Talabani yanlısı, Barzani yanlısı vardır, Kadiriler vardır. AKP bir yandan demokratmış gibi görünüp, Hüseyin Çelik gibi bazı Kürtlere yer vererek halka göz kırpıyor, bir yandan da Özgürlük hareketini tasfiye etmeye çalışıyor. Hüseyin Çelik yeni kabinede yine eğitim bakanıdır değil mi? Bu Çelik sıradan bir isim değildir, özel görevi vardır. Güçlü odaklarla ilişkisi vardır, oy potansiyeli nedeniyle Van ve bölgesinde o kullanılıyor. Laiklik karşıtı olduğu bilindiği halde, % 40 gibi bir oy getirdiğine inanıldığı için onu yerinden oynatamadılar. Bölgeye yönelik çalışmaları var. 'Haydi Kızlar Okula' kampanyası filan var. Ama hiç ana dilde eğitimden bahsetmiyor. Anadilde eğitim en temel insan hakkıdır, tüm çağdaş anayasalarda vardır. Çelik asimilasyona hizmet ediyor, halkımıza bu husus iyi anlatılmalıdır. Van Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın meselesi de kamuoyuna bir çete olayıymış gibi yansıtıldı. Adam neredeyse ölüyordu. Bir diğeri de intihar etmişti. Oysa işin aslı başkaydı. Hüseyin Çelik bölgedeki bütün devlet bürokrasisini ele geçirmeye çalışıyor. Kendi karşıtlarını tamamen tasfiye etmeye çalışıyor. Üniversite meselesi de böyledir. Said-i Nursi'nin Medrese-ül Zehra vasiyetini yerine getirmeye çalışıyor. Bütün bunları yaparken de halkımızın samimi dini duygularını sömürüyorlar. Bizi din karşıtı gibi gösteriyorlar.

> "Bize karşı kullandıkları hain kesim çok tehlikelidir. Geçmişte hizbulkontra olarak üzerimize sürüldüler. Binlerce yurtseveri katlettiler. Devlet de bunlara göz yumdu. Bugün artık mahkemeler bile bu tutumun yanlış olduğunu söylüyor. Bugünkü ekibin hizbulkontradan hiçbir farkı yoktur.
> AKP, Kürt Hamas'ını yaratmaya çalışıyor. Hamas nasıl FKÖ'yü tasfiye ettiyse, PKK'yi de FKÖ'nün akıbetine uğratmak istiyorlar"

Halkımız bu konuda bilinçlendirilmelidir. Bize karşı kullandıkları hain kesim de çok tehlikelidir. Geçmişte hizbulkontra olarak üzerimize sürüldüler. Binlerce yurtseveri katlettiler. Devlet de bunlara göz yumdu. Bugün artık mahkemeler bile bu tutumun yanlış olduğunu söylüyorlar. Hizbullahı kullanmakla hata ettik diyorlar. Bugünkü bu ekibin hizbulkontradan hiçbir farkı yoktur; amaç tasfiyedir. AKP, Kürt Hamas'ını yaratmaya çalışıyor. Hamas'ı çağırıp boşuna görüşmediler. Hamas nasıl FKÖ'yü tasfiye ettiyse, PKK'yi de FKÖ'nün akıbetine uğratmak istiyorlar.

Düşüncelerimi söylüyorum, ne kadar uygulanıyor bilmiyorum, ama söylediklerimi hükümet dinliyor, hatta kullanıyor. Dün radyoda Erdoğan'ın konuşmasını dinledim. Kürt meselesi ile ilgili olarak 'tavşan-tazı' benzetmesi yapıyordu. Bu benim söylemimdir, daha önce size de ifade etmiştim, Erdoğan aynısını kullanıyor. PKK'ye tavşan muamelesi yapıyorlar. Devlet de tazı olmuş oluyor. Sürekli tavşanı tazıya kovalattırıyorlar. Erdoğan'a sesleniyorum: Eğer bu gerçekleri görüyorsan, artık ne biz tavşan olup kaçalım ne de devlet tazı olup sürekli kovalasın.

Bu gerçeği artık anlamak gerekiyor: Ne biz Kürtler devleti bitirebiliriz ne de devlet Kürt özgürlük hareketini bitirebilir. O halde bu kanın durması için diyalog yolunu kullanalım.

Demokratik cumhuriyet konferansı toplanmalıdır

Sağlık durumumda değişen bir şey yok. Herhalde sağlığım dışarıda yoğun tartışılıyor. Yunanistan'da tazminat davası açabilirsiniz. Hatta tutarını epey yüksek de tutabilirsiniz. Buradaki önemli husus, gayemizin para olmadığıdır. Yunanistan'ın rolü komploda kilit noktadadır. Yunanistan'a girişim tamamen yasal yollardandı, fakat çıkarılışım yasal olmayan yollardan yapıldı. Uluslararası yasalar çiğnendi. Yeni başbakana da mektup yazmayı düşünüyorum. Hem ikinci kez başbakan olduğu için tebrik etmek hem de bu sorunla ilgilenmesi için mektup yazacağım. Avukatlarım da benim yerime yazabilir, getirir imzalayabilirim ya da tamamen kendileri yazıp benim adıma imzalayıp gönderebilir. Simitis hükümetinin komploda sorumluluğu var. Yunanistan'la ilgili görüşlerimin de iletilmesi lazım. Dava için epey belge de vardır.

Bu davayla ilgili Avrupa Konseyi'nden bir yetkilinin benimle görüşmesi için buraya gelmesini talep edebilirim. Birkaç saat onunla görüşüp durumu anlatabilirim. Biz Yunanis-

tan'dan yasal yollardan çıkmadık, resmen kaçırıldık.

Adalet Bakanı M. Ali Şahin'i radyodan dinledim, ona karşı cevap hakkımı kullanacağım.

İran'da ve Suriye ile ilgili bir şey var mı? Türk basınında bir şey var mı? Kişiliğime yönelik saldırılar devam ediyor mu? DTP'ye ilişkin söylediklerim medyada haber yapılıyor. Amaç kızıştırmaktır, bilinçli yapılıyor. Ama aslını vermiyorlar . Med TV ve basın fikirlerimi yayınlıyor, yeterince tartışıyorlar değil mi? Operasyonlar herhalde kesintisiz sürüyor, yayılarak devam ediyor. Beytüşşebap'ta da yoğun çatışma olduğu söyleniyor, nedir durumu? Devletin verdiği bilanço dışında Kürt basını ne diyor?

Bana verilen hücre cezası geçen hafta bitti. Bu hücre cezaları tamamen siyasi ve idari amaçlıdır. Bunlar, psikolojik amaçlı verilen cezalardır. Bazı konuşmalarıma ceza veriyorlar. Benzer içerikli konuşmalarımın bir kısmına ceza verirken bir kısmına vermiyorlar. İsteseler onlara da verebilirler. Konuşmalarıma çok dikkat ediyorum, ama benim konuşma hakkım var. DTP'ye ilişkin söylediklerim haber yapılıyor. Legal bir parti hakkında düşüncelerimi beyan etmem herhalde suç teşkil etmez.

Sonsuz bir direniş çizgisi göstereceğim

Dediğim gibi bana verilen disiplin cezaları tamamen politik ve idaridir. Bir amacı vardır. Beni burada çok rahatsız ediyorlar. Sürekli izliyorlar. İzlemelerine bir şey demiyorum, ama mazgalı sürekli açıp kapayarak uyumamı, kitap okumamı engelliyorlar. Kim yapıyor, neden yapıyor bilmiyorum, ama beni sistematik olarak rahatsız ediyorlar. Bu böyle devam ederse, başbakan ve adalet bakanını sorumlu tutacağım. Çünkü burası başbakanlığa bağlı kriz merkezi tarafından yönetiliyor. Ben çocuk değilim. Bu şekilde bana komplo mu yapmaya çalışıyorlar, bunu dün müdüriyete de söyledim. Müdüriyete, "bu şekilde devam edemezsiniz. Bu şekilde devam ederseniz, komplo var diyeceğim" dedim.

"Buradaki uygulamalara karşı kaba eylem göstermem, ama böyle giderse sonsuz bir direniş çizgisini gösteririm. Biliyorsunuz Hayri kendisinin izlenmesine tepki göstererek bir direnişe girmişti. Hayri ve Kemal Pirlerin yaptığı gibi bir direniş içerisine girmem. Bu, benim için doğru da değil, ancak nefsim ve beynimle direneceğimi de ifade etmek istiyorum"

On günde on kilo verdim. 80 kiloya indim, ben kilomdan memnunum, ama bu kadar kısa sürede bu kadar kilo vermek sağlıklı değil. Bu kiloları üç ayda verirsen normaldir, ama on günde vermek normal değildir. Sorun yemeğin az ya da çok olması değil; bir dilim karpuzu bazen dörde bölerek veriyorlar, "herkese bu kadar düşüyor" diyorlar. Kahvaltıda bazen bir küçük kutu reçel getiriyorlar, bazen de içi boş getiriyorlar. Geçen gün altı tane getirdiler, ben hepsini istemiyorum dedim. Benim için bunların bir önemi yok, ancak niçin bunları yaptıkları önemlidir. 9 yıldır burada tutukluyum. Bir tutuklunun göstermesi gereken en olgun tavrı gösterdim.

Hükümet burada kapıyı tekmelediğimi, bağırdığımı söylüyor. Bunlar kesinlikle doğru değil, zaten kamerayla da izliyorlar. Buraya gelip araştırma yaparlarsa, durumun böyle olmadığını belgelerle gösterebilirim. Daha önce de ifade etmiştim; bu tür uygulamalara karşı öyle kaba eylem göstermem, ama böyle giderse sonsuz bir direniş çizgisini gösteririm. Biliyorsunuz Hayri kendisinin izlenmesine tepki göstererek bir direnişe girmişti. Hayri ve Kemal Pirlerin yaptığı gibi bir direniş içerisine girmem. Bu, benim için doğru da değil, ancak nefsim ve beynimle direneceğimi de ifade etmek istiyorum. Bu böyle giderse ne olacak bilemiyorum. Ancak böyle yaptıklarına göre ölmeme de neden olabilirler. Böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum, ancak yine de bir ihtimal. Adalet bakanı da benim durumumu daha yakından gözlemlemek için müfettişlerini gönderebilir. Burada her şey göz önündedir ve izleniyor.

Hükümetin bütün maddelerine ret cevabı yazacağım

Hükümetin bütün maddelerdeki görüşlerinin tümüne ret cevabı yazacağım. Çok düşünüyorum, kişiliğimi her zaman koruyorum. Tarih benim nasıl bir kişilik olduğumu bir gün yazacaktır.

Seçimlerden sonra DTP dahil hiç kimse doğru düzgün değerlendirme yapamadı. Seçim sonuçlarını tahlil edemiyorlar, tahlil edemedikleri için de gelişemiyorlar. Bu dediklerim sol hareketi de ilgilendiriyor. İyi dinleyin bunu! AKP üç-dört yılda % 47 oy aldı, nasıl aldığını iyi biliyorum, ama bizimkiler bunu bilmiyor. Sadece benim köyüm Ömerli'yi inceleseler bu durumu anlayabilirler. Ömerli'de bağımsızlar 100 oy almış, geri kalan 80 oyu da kendi aralarında bölüştürmüşler. Ben gazeteye de kızıyorum, sadece bu köydeki oy oranlarını tahlil etseler, devletin bu konudaki birçok yaklaşımını, dizaynını görebilirler, ama bunu yapmıyorlar. Çember sakallılar orada çalışmalar yapmış. Bunları iyi analiz edemezsen nasıl halkı kazanırsın.

Türkiye'de bazı kesimler Kürt sorununun bir çözümünü de Kürtlerin Güney'e sürülmesinde görüyorlar. Bu, planlanmış bir yoldur. Bu, AKP'nin de rahatlıkla benimseyebileceği bir seçenektir. Buna göre Kürtlerin bir kısmını Güney'e sürecekler, Güney'de Kürt devleti kurulacak. Peki, daha sonra ne olacak? Bu çözüm Türkiye için çok tehlikeli olur. Türkiye'de bunu isteyenler tehlikeyi göremiyorlar. Oysa bu planın sonucunda neler olabileceği büyük güçler tarafından hesaplanıyor. Böyle olursa, Türkiye'nin bir tarafında Ermenistan, bir tarafında Kürdistan bir tarafında Yunanistan olacak. Bunu

göremiyorlar. 14 yıldır barış ve diyaloga ilişkin çaba gösterdik. Şimdi devletin ve hükümetin Kürt sorunu hakkında en ufak bir çözüm irade ve belirtisi bulunmamaktadır. Başbuğ bu açıklamaları yapıyor. Anayasaya Kürtlerle ilgili bir kelime bile almayacaklar. Burası nettir.

AKP'nin içinde 18 eğilimin olduğu söyleniyor. Ertuğrul Günay gibi soldan isimleri içine almış, sağdan da birçok ismi içine almış, içinde milliyetçi kanat da var. AKP'nin islam kanadı da mevcuttur: tarikatlarla ilişki kurarak toplumda güçlenmeye çalışıyor. Türkiye'de şimdi tartışılıyor, "Türkiye Malezya mı olacak, İran mı" diye. Ben bu tartışmaya da girmiyorum. AKP'nin Kürt kanadı da güçlüdür; Kürtlerin tarikat örgütlenmesi daha da eskidir. 200 yıllık güçlü Nakşi örgütlenmesi var. AKP, Kürtleri açlıkla terbiye etmeye, parayla satın almaya çalışacaktır. Bir yandan da Kürt Hamas'ını oluşturmaya çalışıyor. 10 yıl önce hiç kimse FKÖ ile Hamas'ın ayrılıp birbiriyle çatışacağını tahmin edemiyordu. Hizbullah'ın 1990'lı yıllarda kurdurulup bölgede binlerce Kürt'ü katledeceğini hiç kimse tahmin edememişti. Ama şimdi FKÖ ve Hamas çatışıyor. Hizbullah da binlerce insanımızı katletti, sokak ortasında yurtseverleri satırla vurdular.

AKP DTP'yi tamamen silmek için çaba gösteriyor

AKP, DTP'yi tamamen silmek için çaba gösteriyor. Sur Belediyesi'nin durumu ortadadır. Bunlar iyi anlaşılmalıdır. Diyarbakırlılar da beni iyi anlamalı, iyi tavır geliştirmelidirler. Bunlar Diyarbakır'a geldikleri zaman tükürükle yüzlerine tükürülebilir, çürük yumurta atılarak tepki gösterilebilir. Onlara "ne işiniz var burada, gidin" denilebilir.

AKP beni iyi izliyor. Buradaki uygulamaların AKP'den habersiz olması düşünülemez. Benim toplumdaki etkimi, halkın bana bağlılığını kırmaya çalışıyorlar.

Hasan Cemal yazısında, AKP içindeki yetkililerle yaptığı görüşme sonrası gözlemlerini yazmış. Buna göre, AKP'nin 22 Temmuz'daki seçim sonuçlarından sonra kendisine aşırı güven duyduğunu, Kürt sorununu çözme iradesini ikinci plana ittiğini, operasyonel uygulamalara öncelik vereceğini, Kürtleri başka türlü kazanmaya çalışacağını belirtiyor. Ben de bunu söylüyorum. DTP bunları iyi görmelidir. Hiç kimse benim adımı kullanarak siyaset yapmasın. Gelişebilecek şeylerden ben sorumlu değilim. PKK de iyi anlamalı. Beni pratik önder olarak görmemelidir. Benim buradan pratik önderlik yapamayacağımı anlamak zorundadır. Benim onları yönetmemi beklemesinler. Hiç kimse beni anlamıyor, buna PKK de dahil. PKK özgün duruşunu korumalıdır, orada objektif olarak Talabani ve Barzani'ye hizmet edemezler.

AKP, cumhurbaşkanlığını da ele geçirmiştir. Anayasadaki değişiklikle yerel seçimleri erken bir tarihe alabilirler. Evet, mümkündür. Bunun hazırlıklarını onlar yapıyor, DTP de hazırlıklı olmalı. AKP kendi konumunu muhafaza etmeye çalışacakdır. CHP ve diğer ulusalcı kesim de bundan böyle % 10'un üzerinde oy alamazlar. MHP kurnaz davranacaktır. İki kesim arasında gidip gelecek, hangi taraf güçlü olursa ona yakın olacaktır. AKP sayesinde kendi gücünü korumaya çalışacaktır.

"AKP Kürtleri başka türlü kazanmaya çalışacaktır. DTP bunları iyi görmelidir. Hiç kimse benim adımı kullanarak siyaset yapmasın. Gelişebilecek şeylerden ben sorumlu değilim. PKK de iyi anlamalı. Beni pratik önder olarak görmemelidir. Benim buradan pratik önderlik yapamayacağımı anlamak zorundadır. Benim onları yönetmemi beklemesinler. PKK özgün duruşunu korumalıdır"

Diyarbakır merkezli Demokratik Toplum Kongresi yapılmalıdır

Üç cumhuriyet var. Birincisi, askeri sivil bürokratik cumhuriyettir. Bu cumhuriyet, Türkiye'nin kuruluşundan sonra CHP ile ifadesini bulmuştur. Son dönemlerde yapılan toplantılar, meydanlarda gösteri yapanlar bu cumhuriyeti devam ettirmek isteyenlerdi. Ulusalcılar bunun içinde değerlendirilebilir. Bunu sadece ben ifade etmiyorum, emekli bir subay da yazdığı kitabında "kurduğumuz cumhuriyet askeri bir cumhuriyettir" diyor. Sol kesim hala niye anlamıyor. Bunu anlamak o kadar zor mu?

İkincisi, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası ile başlayan, Demokrat Parti ile devam eden ve bugün AKP'de somutlaşan cumhuriyettir. Aslında Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası öncesi de var. Demokrat Parti ile genişliyor ve islami motifleri de içine alıyor. Liberal muhafazakar bir anlayışa sahiptir.

Üçüncüsü ise Kürt ve Türk halklarının ve ezilenlerin cumhuriyeti olan demokratik cumhuriyettir. Olması gereken cumhuriyettir. Fakat bu kesimin cumhuriyeti henüz yoktur. Bunu uzun süredir anlatıyorum, beni anlamıyorlar. Bunun hayata geçirilmesi için iki önerim vardı:

Birincisi, ***'Demokratik Cumhuriyet Konferansı'***dır ve Ankara merkezli olmalıdır. 700-800 kişiyle yapılacak, aydınları, sanatçıları, her kesimi kapsayacak bir konferanstır. Kürtler, demokratik sol ve toplu-

mun bütün birimleri burada bir araya gelmelidir. Bu aynı zamanda bir çatı olabilir. Tam da anayasa tartışmalarının olduğu dönemde bu gereklidir. Böylece neyi talep ettiklerini, nasıl bir cumhuriyet istediklerini deklare etmelidirler. Buna hemen başlanabilir. Anayasa değişikliğinden önce birkaç ay içerisinde bu sonuçlandırılabilir. Ankara'da gerçekleştirilen ***'Barış Meclisi'*** oluşumunu kapsayan bir konferans. Onlar çalışmalarına devam ederler, anlattığım bunu aşan bir şey.

İkincisi, ***'Demokratik Toplum Kongresi'***dir. Bunun öncülüğünü DTP yapabilir. Bu, Diyarbakır merkezli bir kongre olacaktır. Bu kongre DTP'nin kendi kongresinden farklı bir kongredir. Hemen bunun için Diyarbakır'da bir bina satın alınır. Bir iki ay içerisinde yapılabilir. Delege usulüyle 400 kişi katılabilir. Mesela Hakkari'den, Doğubayazıt'tan, her ilden, her yerden delegeler seçilir, Diyarbakır'a gelir. İki-üç gün tartışırlar, "bizim anayasa önerimiz budur, haklarımız da bunlardır, kültürel haklarımızı talep ediyoruz" derler. Bunun için de gerçekten çalışacak inançlı insanların olması gerekir. Kariyerist, seçkinci insanları istemiyorum, engelleyebilirler. İki kişi gidince yerine hemen iki kişi gelmeli, bu şekilde yükselir. Çok kararlı, çok inançlı bir çalışma olmalı. Bunun içinde demokrasi platformu da yer alır. Bunların DTP Kongresi öncesinde olması lazım. Söylediklerimi de hayata geçirebilecek olanlar DTP kongresinde seçilebilir. Aksi halde eleştirmeye devam edeceğim ve desteğimi çekerim.

Kapitalist modernite toplumu karılaştırıyor ve kendine bağımlı hale getiriyor

Hücre cezası boyunca 350 sayfa kadar yazmaya çalıştım. Sağlığımı da biraz zorlayarak yoğunlaştım. Uygarlık eleştirisini yaparak başlıyorum. Uygarlığı yine Sümerlerden başlatıyorum. F. Braudel'i okumadan önce yaptığım birçok tespiti, okurken onun eserlerinde buldum. O da aynı tespitleri yapmış, ama benim tespitlerim ondan daha kapsamlıdır. F. Braudel, Batı medeniyetinin büyük bir iflası yaşadığını söylüyor. Bunu daha önce de dile getirmiştim. Yunan medeniyetinde –ki Yunan medeniyeti Batı medeniyetinin kaynağı demektir– oğlanlar vardı. Foucault, Cinselliğin Tarihi kitabında buna değiniyor. Foucault bu kitabı tam bitirememiştir. Bunu tam anlamlandıramadığını söylüyor. Türkiye'de de sol anlayamıyor, toplumu analiz edemiyor. İktidar olayını çözemiyor. Ben hala o görüşün değerlerini paylaşıyorum. Ama marksizme ciddi eleştirilerim var. Marx'ın sınıf, artı değer ve diğer bazı kavramlarını eleştiriyorum. Bunları ve kapitalizm eleştirisini eksik buluyorum. Ben burada yeni bir boyut getiriyorum. Kapitalizm sınıfın bütün silahlarını elinden almıştır, marksizmi de silahsızlandırmıştır.

Marksizm adına yapılan birçok davranış, düşünce objektif olarak kapitalizme hizmet ediyor. Frankfurt Okulu var biliyorsunuz. Bu Frankfurt Okulu'nun durumu şimdi çok hazindir. Frankfurt Okulu temsilcilerinden Horkheimer, Hitler faşizminden sonra dehşete düşüyor. O tarihten sonra, sol kesimin her şeyinin kapitalizme hizmet ettiğini söylüyor. Adorno da Yahudi soykırımından sonra Batı medeniyetinin geldiği durumu anlamakta büyük sıkıntı yaşıyor, aciziyetini ifade ediyor. Horkheimer o tarihten sonra birçok şeye, ideolojiye, siyasete karşı çıkıyor. Hatta, "artık tanrıların söyleyecek bir sözü kalmamıştır" diyor. Bunun anlamı şu: –tabii bu benim yorumum– "Artık filozofların da söyleyecek bir sözü kalmamıştır." Benjamin de Batı felsefesinin büyük bir aldatmaca olduğunu söylüyor. Ben de bunun doğru olduğunu söylüyorum. Tabii bu isimler marksizm konusunda en yetkin isimlerdir. Tabii ben bunları kendime kaynak olarak kullanmıyorum. Fakat önemli görüşleri var.

Toplum kanserleştiriliyor, kanser giderek yayılıyor. Biliyorsunuz kanser bir hastalık türüdür de. Kapitalizm tüm toplumu kanserleştiriyor. Toplumu karılaştırıyor ve kendine bağımlı kılıyor. Ben 'kapitalist modernite' kavramını kullanıyorum. Kapitalist modernite tüm toplumu karılaştırıyor ve kendine bağımlı hale getiriyor.

Hemen size haber niteliğinde bir şey de söyleyeyim: Bunları savunmamda detaylandırıyorum, ancak şimdi kaba hatlarıyla söyleyeyim. Toplum hakkındaki görüşlerimi kısaca aktarayım. Toplumu (toplumların tarihini sosyolojik olarak) üç zamana ayırıyorum:

1- Uzun Zaman Sosyolojisi. Dördüncü Buzul döneminde başlayan, Zagroslar'da baş gösteren hayatı da kapsayan, neolitik zaman sürecini de içine alan bir dönemdir.

2- Yapısal Kurumsal Zaman Sosyolojisi. Kentlerin doğuşuyla başlayan zaman dilimini ifade eder.

3- Kaos ve Özgürlük Dönemi Sosyolojisi.

F. Braudel toplumla ilgili, "tarih sosyolojileştirilmeli, sosyoloji de tarihselleştirilmelidir" diyor. Bu söz kilit kavramdır. Bu konudaki görüşlerimi şimdi çok genel hatlarla ifade ediyorum. Tarihi bağlamda dile getiriyorum. Teoloji konusunda yetkinim. Her konudaki görüşlerimi çok detaylandırabilirim, ancak burada fazla imkanım yok.

H. Marcuse'un 'Tek Boyutlu İnsan' adlı kitabı, M. Hokhaimer'in 'Akıl Tutulması' kitabı ve Carl Schmith'in 'Siyasal Teoloji' adlı kitabı ve onun önemli bir kitabı daha var getirilebilir.

İdeolojik hassasiyetini yitiren birey partileşemez

"İdeoloji birleştirip kalıcılaştıran çimento olarak da tanımlanmaktadır. Tarihte tüm güçlü davaların temelinde güçlü bir ideoloji vardır. Halkları, toplumları ayakta tutan da sürükleyen de ideolojilerin bu gerçekliğidir. Bu nedenle devletçi iktidarcı güçler, denetimleri altına aldıkları halk ve bireyleri öncelikle ideolojisizleştirme, olmuyorsa, ideolojik alanda muğlaklaştırmayı en temel hedef olarak önlerine koyarlar. Kürdistan bu bakımdan sömürgeci devletlerin ideolojilerini adeta deneyip sınadığı bir saha olmuştur"

Hassasiyet, en dar anlamıyla duyarlılık ve hissetmek anlamına gelmektedir. Duyarlılık ve hissetmek, bireyin çevresinde olup biten olay ve gelişmelerden etkilenerek çeşitli biçimlerde tepki vermesidir. Bu tepki bireyden bireye, yerden yere değişiklik göstererek bazen duygu, düşünce bazen de bir söz veya eylem biçiminde olabilir. Bir insandaki tepkinin düzeyini de hassasiyetin derinliği belirler. İnsanda hassasiyetin oluşması için, kabul edip etmeyeceği şeyler arasında ayrım yapacak bir düşünce sisteminin, etrafında olup biten olay ve gelişmeleri değerlendirebilecek bazı ölçü ve ilkelerinin olması gerekir. Bu fikirlere en genel anlamda insanın dünyaya bakış açısı diye tanımladığımız ideoloji denir.

İdeoloji, bir sınıf, cins, halk ve herhangi bir toplumsal kesimin çıkarlarını en özlü biçimde ifade eden netleşmiş, sistem haline getirilmiş düşüncelerin toplamı olarak tanımlanmaktadır. Adına oluşturulan herhangi bir toplumsal kesimin geçmiş, güncel ve geleceğe ilişkin düşüncelerinin birliği anlamına da gelmektedir. İlgili toplumsal kesim içindeki bireylerin düşünsel birliğini ifade eder. Bu birlik oluştuğu oranda, düşünceden ruhsal birliğe doğru derinleşen, ortak hassasiyetler, refleksler oluşturan bir topluluk oluşmaya başlar. Bundan sonra artık varoluşunu nasıl gerçekleştirdiğine ve gelecekte nasıl olması gerektiğine dair kendini tanımlamış bir topluluk var demektir.

İnsan kendini tanımlama gereğini duydukça, etrafındaki kimlikleri de tanımlama ihtiyacını hissetmeye başlar. Hangisiyle ne kadar birlikte yürür, hangisiyle ne kadar çelişir veya kim kendisine nasıl karşıttır, kendisini kime karşı nasıl savunacaktır aşamasına ulaşır. Bu soruların cevabına ulaşıp bilince kavuşturdukça, bu tanımlamanın içindeki yerini de belirlenmiş olur.

Toplumsal ahlakın temel işlevi varoluşun kesinleştirilmesidir

Önderliğimiz, ideolojiyi toplumsal ahlak olarak tanımlamaktadır. Toplumsal ahlakın en temel işlevinin ise varoluşun kesinleştirilmesi olduğunu belirtir. Bu anlamda ideoloji, toplumun veya bireyin geleceğinin ve özlü çıkarlarının nerede olduğunu anlama, bunun sınırlarını belirleme, ona göre tavır ve tutum almayı da gerektirir. Bu birey ve toplum için utanç içinde bir yaşam mı, yoksa onurluca bir yaşam mı sorularına da net, kesin yanıtlar vermeyi ifade eder. Özcesi ideoloji, kendini tanımlamanın, toplumsal gerçeğine yönelmiş tehlikelere karşı kendini savunarak var etmenin temel kılavuzudur. Bir düşüncenin kapsamı, derinliği ne olursa olsun toplumsal yaşama etkide bulunmadıkça, kimi ilişkilere yön vermedikçe bir anlamı olmaz. Çünkü düşünce toplumsal yaşam ve ilişkilerin bir sonucudur. Bir düşüncenin topluma mal olması için de örgütlenmesi gereklidir.

Parti, bir ülkenin, halkın temel sorunlarını çözmek için, ülke gerçekliğinden kaynağını alan ilkeleri bilincine ve ruhuna yedirmiş, bunun dışındaki her şeye kendisini kapatmış, devrim dışında bir dünyası olmayan bireyler tarafından kurulan bir örgütlenmedir. Yani parti, bir düşünce etrafında bir araya gelen, o düşünceyi maddi yaşam gerçeğine dönüştürme zorunluluğunun oluşturduğu bilincin temel ilke ve hedeflerinde anlaşmış, ona nasıl bir kişilik ve yaşam tarzıyla ulaşılacağına karar vermiş bireyler topluluğudur.

Önderlik, parti tanımını ve demokratik komünal sistem içindeki rolünü *"… demokratik, özgür ve eşitçi topluma doğru dönüşmeyi esas alan bir programla, bu programdan çıkarı olan tüm toplumsal kesimleri ortak bir stratejiye bağlayan, başta sivil toplum örgütlenmesi olmak üzere –çevreci, feminist, kültürel– geniş bir örgütlenmeye ve eylem biçimlerine dayanan, meşru savunmayı ihmal etmeyen bir taktiği esas alan toplumsal hareketin kurmay örgütüdür"* ifadesiyle çok çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır.

Tarihte tüm siyasal, sosyal gelişmelere yön verenler, akışın yönünü değiştirenler, bireylerin yan yana gelerek gruplaşmasını ve temel ilkeler çerçevesinde örgütlenmesini başaranlar olmuştur. Belki bunların sayıları başlangıç itibarıyla fazla olmamıştır. Ama böyle bireyler bir kez yan yana geldiler mi, sayıları çok az da olsa, çok kısa sürede kendilerini çoğaltmasını bilmişlerdir. Önderlik, *"güçlü ve anlaşmış bir topluluk, dünyanın en değiştirici kuvvetlerinden biridir"* ve *"böylesi insanlar tek yürek ve tek karar gücüdürler. Buna ulaşmak önemlidir"* derken, partiyi çok çarpıcı tanımlamaktadır.

Partileşmek, partinin varolma gerekçelerini bilincine ve ruhuna yedirmek, bunun gerektirdiği kişilik formasyonuna ulaşmak ve bunların sonucu olarak yaşanan sorun ve sıkıntı-

ları, acıları yüreğinde hissetmektir. Yani bir partiyi ortaya çıkaran tarihsel, siyasal, sosyal, kültürel, ahlaki, ekonomik, hukuk gibi yaşam alanlarında 'böyle olmaz' deme noktasına ulaştıktan sonra, buna karşı bir itirazı ve ret olayını yaşayan, alternatif bir yaşam kurmayı önüne koyan birliğe katılmaktır. Kürdistan'da partileşmek, dayatılan sömürgeci utanılası yaşamı kökünden reddetme ve onurlu, özgür bir yaşamı kurmada karar kılmaktır.

Kürdistan'da partileşme utanılası yaşamı reddetmektir

Nedir Kürdistan'da partileşmenin esas gerekçeleri? Bu sorunun yanıtını yüzeyselliğe düşmeden, yine dar, işin bir yanıyla sınırlı yaklaşım içine girmeden vermek partileşmek açısından hayati önemdedir. Bireyin hayatını ortaya koyduğu bir meselenin özünü doğru kavraması, kendini doğru katması açısından da zorunludur.

Kürdistan'da partileşmek, mevcut tercihlerden herhangi biri değil, tümüyle Kürt halkının, Kürdistan'ın yaşadığı en amansız koşulların zorunlu bir sonucudur. Bir halk için en büyük şeref ve onur, kendisini doğru, yeterli tanımlaması, savunabilmesi ve buna göre de özgürce yaşamasıdır. Çünkü özgürlüğü olmayanın onuru da olamaz. Kürt halkının kendisine ait nesi varsa her şeyiyle inkara uğramış ve alay edilmiştir. Bunun için kurulan sistem, örgütlü sömürgeci zorun yanı sıra eğitim ve kültürel kurumları vasıtasıyla da Kürt halkının onurunu ayaklar altına alarak ezmiş ve Kürt halkına kendini inkarı, kendi soy değerlerine küfür etmeyi dayatmıştır.

Bu durumda Kürt toplumuna dayatılan inkar, imha ve aşağılanmaya karşı en onurlu tavır ve tutumun partileşmek olduğu kendiliğinden anlaşılmaktadır. Bir birey ve toplumun kendisine karşı duyduğu öz saygı ancak bu biçimde somutlaşabilirdi. Bu nedenle Kürdistan'da partileşmeyi, Kürt birey ve toplumunun onur kazanması olarak ele almak gerekir. Çünkü Kürdistan'da PKK'nin ortaya çıkışı, Kürt toplumunun varolmasında, geleceğini özgürlük temelinde kazanmasında belirleyicidir.

İdeolojik hassasiyet veya duyarlılık tanımımız kaynağını, PKK ideolojisinin tarihimiz, toprağımız, suyumuz, dağlarımız, ülkemiz, insanımız, şehitlerimiz, kültürel, sanatsal değerlerimiz için ne anlam ifade ettiği gerçeğinden alır. Bu anlamda partileşmek, tüm bu değerlerin anlamlandırılması, savunulması ve geliştirilmesini, ona zarar vermeye yönelik her tutum ve yaklaşım karşısında ikirciksiz, net tutum sahibi olmayı ifade eder. Bu düzeye ulaşmak için de PKK'nin parti olarak varlık bulmasına yol açan ideolojik gerçeğin Önderliğin yeni düşünce zenginliği kapsamında anlaşılması ve yaşamsal kılınması gerekir.

İdeoloji ve parti gerçeği açısından belirttiğimiz bu realite sadece kendi gerçeğimiz açısından belirtilmesi gereken bir nokta değildir. İdeoloji ve onun eyleme geçmiş hali olarak partileşme ya da herhangi bir birlik hali olarak tüm örgütlemeler –eğer varsa toplum kurma amaçları– böyle olmak zorundadır.

İdeolojik mücadele devletin elindeki zor aygıtı ile yürütülmüştür

Egemenlerin ezilen kesimleri denetim altına almada ve bunu sürekliieştirmede başvurdukları en güçlü silah ideolojileridir. Diğer araçlar, ideolojiyle birlikte kullanıldıklarında bir anlam taşırlar. Sümer devletleşmesinin temelinde güçlü bir ideolojik savaşım vardır. Mitolojiye dayalı ideoloji ile halkın üzerinde kurdukları hakimiyet sayesinde egemenliklerini kurumlaştırıp sürekliieşmesini güvence altına almışlardır. Bu öylesine bir hakimiyettir ki, birey adeta köleleşmeyi kendi alın yazısı olarak görmeye başlamıştır. Daha sonraki devletçi toplum tarihinde de biçim ve yöntem değişiklikleri olmakla birlikte, birey ve topluma kendisinin layık gördüğü yaşamı içselleştiren, çizdiği sınırların ötesine çıkmamayı sağlatan bir işlev görmeye devam ettiren yine ideolojilerinin gücü olmuştur. Yürüttükleri ideolojik savaşımlarında büyük oranda da kazanmışlardır. Bu da sadece mitoloji, felsefe, din ve kendilerine göre oluşturdukları metafizik yöntemlerle ya da sosyal bilimle toplumu, bireyi şekillendirme biçiminde olmamıştır. Devletin elindeki zor aygıtı ve onun değişik biçimlerinin desteğiyle de bu ideolojik mücadele yürütülmüştür. Egemen sistemler bu biçimde bireyi ve toplumları sindirerek, ideolojik egemenliklerini sürekliieştirip günümüze kadar gelebilmişlerdir.

Egemenler varolanı ideoloji ile çarpıtmada ustalaşmıştır

Bugün her ne kadar 'ideolojiler dönemi kapandı' denilse de en şiddetli ideolojik mücadelelerin yürütüldüğü bir dönemde yaşıyoruz. Egemenler, tarihin tüm sömürücülerinin en zengin, yaratıcı deneyimlerinin bir sentezi ve daha da geliştirilmiş hali olan egemen devletçi ideolojiyi zengin teknik imkanlarla, bin bir yolla birey ve toplumların beynine, yüreğine ulaştırmakta ve derinliğine işlemektedirler. Öyle ki, bu sistemin ulaşmadığı, etkilemediği hiçbir insan yoktur demek yanlış olmaz. Amiyane tabirle, egemenler ideolojiyle bireye 'ayakkabıyı ters giydirme' biçiminde varolanı çarpık göstermiş, bireyleri yanılsama içine sokmada ustalaşmış ve bu biçimde etkilemediği hiçbir kesim bırakmamışlardır. İnsanlar neredeyse devletsiz düşünemez duruma getirilmiştir. Bilinçaltına kadar kendisini örgütlemiş bu sistem, mitoloji, din, bilim, sanat, spor ve kadını kullanarak

çok güçlü bir biçimde kendisini yürütmeye devam etmiştir. Öyle ki tüm devletçi ve toplumsal cinsiyetçi tecrübesini toplumu köleleştirmede ve sesini çıkaramaz duruma getirmede kullanmasına rağmen, insanların çok önemli bir kesimi bu durumu 'özgürlük' olarak tanımlayacak kadar kendi insani özünden uzaklaştırılabilmiştir.

Bunu sadece halk kitleleri üzerinde yapmakla sınırlı kalmamış, aynı zamanda halkların özgürlüğü için mücadele eden devrimci hareketlere karşı da bastırma, özünü boşaltma, reformize etme, taviz koparma biçimindeki yöntemlerle yürütmüştür. Sistem bu tarzla kendisine karşı mücadele eden yapılar içinde bile kendi ideolojisine mezhep olabilecek gruplaşmalar yaratabilmiştir. Nitekim en iddialı konumda olan reel sosyalizmin, ulusal kurtuluş hareketlerinin ve sosyal demokrasinin geldiği durum, bunun en açık ifadesi olmaktadır.

Düşünce alanında bağımlılığın zerresi bile ulusal ihanetle özdeştir

İdeolojik kimliğini Önder Apo'nun yaşam ve mücadele felsefesinden alan PKK, özgünlüğünü de Önder Apo'nun ilk ideolojik şekillenişinin özünde olan sömürgeci devlet sisteminin ailede ve bireyde yarattığı düşünce kalıplarına karşı gösterdiği tutumdan almaktadır. Önderliğin, içinde yaşadığı ortamı sorgulaması, O'nu düşünsel alanda kendi sistemini de oluşturmaya götürür. Reddedilmesi gerekenler ile var edilmesi gerekenleri ayrıştırma sürecine götürür. Önderlik, sömürgeciliğin en büyük egemenliğini düşünce, ruh ve zihniyet dünyası üzerinde kurduğunu fark ettikten sonra kendi ideolojik yaklaşımlarını da belirler. Bu temel önderliksel diyalektik, bugün Önderliğin ulaşmış olduğu zihinsel düzeyin temel nedenidir. Kimliğini bu diyalektikle ortaya çıkan gerçeklikte bulan PKK de bu ideolojik hassasiyetin temel taşı olmaktadır.

'Kürdistan Devriminin Yolu' Özgürlük hareketimizin ideolojik görüşlerinin derli toplu ve sistemli bir biçimde kamuoyuna sunulmuş ilk belgesidir. Bu nedenle önemlidir. Belgenin çıkarken bölümünde, *"ulusal kurtuluşa kalkmış güçlerde düşünce alanında bağımlılığın zerresi bile ulusal ihanetle özdeştir"* denmektedir. Aslında Apocu hareketin özü, ideolojik ve düşünsel alanda bağımsız olma, bunun örgütsel ifadesi olarak da özgüce dayanma ve bunun politikasını yapma olarak tanımlanabilir. Denilebilir ki bu, Apocu hareketin ideolojik duruş anlamında kök hücresidir. Hareketin gelişip büyümesi, halklaşması ve halklara umut kaynağı temelinde bir güce dönüşmesi bu ilkede yatmaktadır.

PKK utanılası bir toplumsal yapıdan kurtulmak için harcanan çabadır

Diğer bir yön de hareketimizin ortaya çıkışını sağlayan ahlaki nedenlerdir. Ahlak bir yaşam duruşudur. Dayatılan sömürgeci uygulamaların halkımızı düşürdüğü durumun farkında bile olunmazken, deyim yerindeyse güle oynaya yaşayıp gidecek kadar tam bir gafleti yaşarken, buna büyük bir ahlaki tutumla karşı koyanlar da ortaya çıkmıştır. Bu, aslında partimizin ahlaki olarak varolma gerekçelerini de ortaya koymaktadır. Önderlik, Kürdistan Devriminin Yolu adlı eserde, *"... Bugün bu halk, bir "kadavra" gibi ortadadır. Bundan utanç duyuyoruz. Yine, bugün bu halkın düşmanlarının, bu halkın yurdunu kendi öz çiftlikleri gibi kullanmaları ve buna karşı "çaresiz" duruşumuz, bu utanç duygumuzu yüz kat daha artırıyor. Bütün bunlar neye yarar? Hıncımızı artırmaya ve halkımızın direnme tarihinin temelinde ve bilimsel sosyalizmin kılavuzluğunda gerçek kurtuluş yolumuzu çizmeye yarar"* demektedir.

Daha sonraki yıllarda bu ilk günde söylediğini daha da derinleştirmiştir: *"Ben, tüm devrimciliğimi büyük utancıma borçluyum. Bu, sizin için de geçerlidir. Oysa günde yüz bin defa utanç duyması gereken biri sanki hiçbir şey olmamış gibi dolaşıyor. Böyleleri toplumumuzda çokça söylenen namuslu olmayan tipin ta kendisidir. Toplumda bu sıfatı hak etmeyen çok az sayıda kişi vardır. Biz bundan duyduğumuz dehşetle namuslu olmaya çalıştık. Başka türlü nasıl namuslu olunabilir? Çocukluk yapmayalım. "Kürdüz, geriyiz" diyerek, kendi kafamızı sağa sola vurarak, gerçeklerimizi görmeyerek bu durumu yaşıyorum demek insana yakışmaz. Bu alışkanlıklarınızı acaba nereden aldınız? PKK olayının temelinde, insanlığın yüzkarası utanılası bir toplumsal yapıdan bir an önce kurtulmak için çaba gösterme gerçekliği vardır. Yalnız hemen belirtelim ki, PKK şu kadar onurlu ve itibarlıdır diyerek ucuzca konuşmakla da şeref kazanılamaz. Şerefin sahibi olmasını bileceksiniz..."*

Bilindiği gibi, Türk sömürgeci sisteminin neredeyse ideolojik olarak etkisine almadığı, etkilemediği hiçbir muhalif hareket kalmamıştır. Her çıkışı şu veya bu biçimde etkilemiştir. Ona karşı en militanca savaşanlar bile, bu ideolojik etkilerden kolay kolay yakalarını kurtaramamıştır. Yetmişli yılların hareketleri buna örnektir. Bu durum hala da varlığını önemli oranda sürdürmektedir. Apocu hareket bu süreçte başta Türk sömürgeci sistemi olmak üzere, onlardan beslenen sosyal şoven ideoloji ve Kürt egemenlerinin bir türevi olan reformist milliyetçi ideolojiyle, yine dönemin sosyalist hareketi içindeki revizyonist ve oportünist akımlarla da keskin bir hesaplaşma içine girmiştir. Bu ideolojik duruşun örgütsel ve politik alana yansıması, hiçbir dış güce sırtını dayamadan kendi gücüne dayalı olarak emekçi, yoksul halkı örgütleme, bu zihniyetteki kadroları eğiterek hazırlama ve mücadelesini bu biçimde sürdürme olmuştur. Bütün bunlar PKK'nin temel hassasiyet noktaları olmuştur. Dolayı-

"Apocu hareketin özü, ideolojik ve düşünsel alanda bağımsız olma, bunun örgütsel ifadesi olarak da özgüce dayanma ve bunun politikasını yapma olarak tanımlanabilir. Denilebilir ki bu, Apocu hareketin ideolojik duruş anlamında kök hücresidir. Hareketin gelişip büyümesi, halklaşması ve halklara umut kaynağı temelinde bir güce dönüşmesi bu ilkede yatmaktadır"

sıyla parti tarihimizde ortaya çıkan tüm tasfiyecilerin ilk hedef aldıkları da hareketimizin bu esas ilkesi olmuştur.

Hareketimiz her ne kadar ideolojik olarak 1970'li yılların egemen paradigmasının etkisinde şekillenmişse de ona eleştirel ve mesafeli duruşunun temelinde yine bu ilke yatmaktadır. Reel sosyalizm yıkılırken hareketimizin kendisini süreklileştirmesi ve 21. yüzyıl gerçekliğinin kanıtladığı hususlara göre dönüşümünü sürdürmesi, kaynağını bu temel ilkesinden almaktadır. Bu durum, parti ideolojisi konusunda neden hassas olmamız ve özenli davranmamız gerektiğini de kendiliğinden ortaya koymaktadır.

Devlet halkın mücadele ile kazandığı ölçüleri geri çekmeye çalışmıştır

Türk devleti bugün de halkımıza ve hareketimize karşı yoğun ve sistemli bir ideolojik mücadele yürütmektedir. Kürt halkını dili ve sosyo kültürel yapısıyla eritmeye, halkın mücadele ile kazandığı ölçüleri geri çekmeye çalışmaktadır. 1990-98 yılları arasında dört bin köyün boşaltılmasının nedeni, Kürt halkını Kürdistan'dan uzaklaştırarak metropollerde egemen kültür içinde eritmekti. Nitekim Önderlik son görüşmelerinde Türk devlet gerçekliğini, *"Kürdistan'da askeri siyasal işgal, ekonomik olarak açlık ve işsizlik, kültürel olarak da soykırım yapmak"* olarak tanımladı. Neo ittihatçılar olarak nitelediği bu düşman gerçekliği, bugün zeminini yakalasa, bir dönem Nurettin Paşa'nın Ermeni katliamını yaptıktan sonra "zo! diyenleri bitirdik," Kürt halkını kastederek "sıra lo! diyenlerde" sözünde ortaya koyduğu amacını pratikleştirmekten geri kalmayacaktır. Kaldı ki dört milyon Kürt zaten tehcir edilmiştir. Eğer büyük bir kitlesel katliam yaşanmamışsa, bu da Kürt halkının örgütlülüğü sayesinde olmuştur.

Türk devleti Kürt'ün kendisini sınırlı bir biçimde ifade etmesine dahi büyük bir tahammülsüzlük göstermektedir. En son çıkarılan Terörle Mücadele Yasası bunun en somut ifadesidir. Zaten Kürt'ün inkarı üzerine kurulan Türk devlet anayasasının ilk maddelerine ilişkin olarak, bunların tartışılamayacağı, değişiminin dahi teklif edilemeyeceği belirtilmektedir. En çarpıcı ideolojik tutum, Önder Apo'ya *'Sayın'* demenin suç kapsamına alınmasıdır. Halkımızı tarih sahnesine yeniden çıkaran Önder Apo'ya yaklaşım ve resmi ideolojiye yönelik en ufak bir eleştiri karşısında gösterilen tutum, rejimin ideolojik yaklaşımının özünü vermektedir.

Direnen Önderlik gerçeği direnen halk gerçeğidir

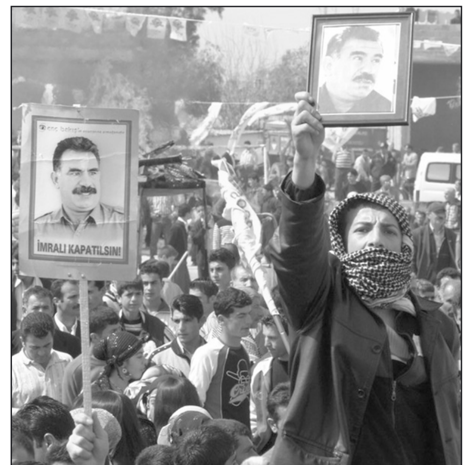
Önder Apo, düşmanın bu ideolojik politik uygulamaları karşısında halk gerçekliğimizi tanımladı ve onun nasıl savunulup korunabileceğini ortaya koydu. Var olan Önderliksel direnme ve gelişme her şeyin temelini ortaya koymaktadır. Direnen Önderlik gerçekliği, direnen halk gerçekliği haline gelmiştir. Bu da Önderliğimizin en temel çalışması olarak ele aldığı ideolojikleşme ve partileşmeyle sağlanmıştır. Önderlik bu konuda son derece titiz, hassas ve özenli olmuştur. Zerre kadar da olsa, düşmanın kendisinde yaratmaya çalıştığı etkiyi büyük bir hassasiyetle aşmasını bilmiştir. Modernist paradigma ile ideolojik, felsefik, politik, örgütsel ve programsal olarak hesaplaşması, en amansız koşullarda destansı düzeyde bir gelişmeyi yaratmıştır. Bugün halk ve hareket olarak varlığımızı Önderliğimizin bu ideolojik hassasiyetine borçlu olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. O halde militanın da ideolojik hassasiyetten ne anlaması gerektiği kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Kapitalist ideoloji ve kültüre karşı ciddi bir eleştirisizlik var

'Bizi biz yapan' ideolojik hassasiyet konusunda yaşanan yanılgılar nelerdir?

Bugün, devletçi toplumun zirvesini ifade eden kapitalizme karşı mücadele ediyor ve sistemin yaşadığı kaosa karşı da komünal demokrasiyi geliştiriyoruz. Ancak burada Önderliğin kapitalizmi çok güçlü çözümlemesine ve eleştirmesine rağmen, kapitalist sistem ve onun yaşam kültürüne karşı ciddi bir eleştirisizlik vardır. Hatta bu durum yer yer kapitalizmin nimetlerinden dem vurmaya kadar gidebilmektedir. Bu bir yerde kapitalizmi kabul etmek anlamına da gelmektedir. Metropollerde yaşanan kadro erimesi ve benzeşmesinde bunu görmek mümkündür.

1990'lı yılların başından itibaren dünyada esen neo liberal rüzgarların da etkisiyle dillendirilen 'ideolojiler dönemi bitti' sözü, çeteciliğin de çabalarıyla saflarımızda önemli bir etki yarattı. Bu durum, ideolojinin politikaya kurban edilerek, stratejik düşünme, onun hassasiyetini gösterme yerine, 'kısa günün karı' hesabıyla günlük çalışmalara gömülmeyi getirmişti. Bu durum çalışmalarda daha çok parti imkanlarını kişisel iktidarı için kullanmak biçiminde gelişmiştir. Elbette ideoloji bire bir pratiğe uygulanmaz, politikada esnemeyen hiçbir ideoloji yoktur. Politikada esnemek ayrı bir şey, ideolojiyi bir yana atmak daha ayrı bir şeydir. Fakat belirttiğimiz sorunun ortamımızda çizgiye sahiplik etmede bir zayıflığı yarattığını, bireylerin mücadelesizliği kendilerine hak gördüğünü rahatlıkla belirtebiliriz.

Tasfiyecilik ideolojik hassasiyetin zayıflamasına yol açmıştır

Çetecilik, ideolojik hedeflerden ve amaçtan kopanların pratiği olarak ortaya çıkmıştır. Karşısında militan bir hassasiyet göremediği için de ortamımızda istediği gibi at koşturmuştur. Bu da düşman gerçekliğini ve uygulamalarını izleme, görme, anlama, ona göre kendisini düzenleme konusundaki hassasiyeti ciddi bir biçimde zayıflatmış, neredeyse ortadan kaldırmıştır.

Kaynağını devletçi, iktidarcı ve şiddete dayalı çözüm paradigmasından alan çeteciliğin yol açtığı tahribatlar büyüktür. Küçümsenemez. Özellikle mücadele tarihimizin tüm tasfiyeciliklerinin toplamından daha fazla zarar veren son tasfiyecilik, PKK'yi PKK yapan, Kürt halkının ölümüne bağlanmasını sağlayan ne kadar değerimiz varsa bunlarla oynadı, tartıştırdı.

"Çetecilik en fazla Kürt halkının onur tarihi olan parti tarihimizi çarpıtmak için paradigmal değişimi kullanmıştı. Parti tarihini kötülükler tarihi, yeni paradigmayı ise kendilerini örgütleme zemini yaparak partimizin ideolojik bağımsızlığını ortadan kaldırmayı istemişlerdir. Partimizin bütün mücadele tarihi boyunca yarattığı değerleri, ABD ve Güneyli güçlere peşkeş çekmek istemişlerdir"

Uluslararası komplonun yarattığı ortamı arkasına alan bu tasfiyecilik, partiye devrimcilik yapmak için değil de erkenden iktidar olanaklarına konmak için katılanları da arkasına alarak, en fazla militan yaşam ve ölçülerle, özellikle de kadın özgürlük çizgisiyle oynayarak, ideolojik hassasiyetlerin ortamımızda zayıflamasına yol açmıştır. Artık militan ölçülerin fazla gerekli olmadığını, sosyal reform yapılması gerektiğini belirterek, özgürlük için dağlara çıkmış Kürt gençlerini klasik karı koca ilişkileri içine çekmek istemişlerdir. Oysa Önderliğin her söz ve davranışı, Kürdistan'da militan, özgür kadını ve erkeği yaratmaya dönük olmuştur. Bu konuda yüzlerce ciltlik çözümleme yapıldı. Ancak ideolojik hassasiyeti yitirmenin sonucunda tasfiyecilik böyle bir gündem yaratmış, bunların herhangi bir gündemmiş gibi ele alınmasına ve tartışılmasına yol açmıştır. Eğer biraz ideolojik hassasiyet olsaydı, bırakalım bu konuları tartışmayı, gündem önerisi yaptığında dahi tasfiyecilere izin verilmezdi. Ancak bunun yeterli düzeyde olmaması nedeniyle, böyle bir gündemin yaratılmasının önüne geçilememiştir.

Partiye yanılgılı katılan, ideolojikleşmeyen ve 1990'lı yıllardaki çetecilikten beslenen belli bir kadrosal yapı, uluslararası komplonun bölme parçalama, sömürgeci özel savaş rejiminin sorunu çözmeyerek, zamana yayarak izlediği çürütme politikası sonucunda böyle bir tasfiyeci saldırının zeminini oluşturdu. Önderliğin esareti, parti yapısının uluslararası komplo karşısında yaşadığı zorlanmalar ve yaşadığı yetersizlikler, çeteciliğe beklediği fırsatı sunmuştur. Zaten çetecilik gerillayı rehabilite edecek bir program da hazırlamıştı. Düşmanın zindanlarda özgürlük tutsaklarına dayattığı rehabilitasyon politikasına benzer bir karşıtlığı özgür alanlarımızda gerillaya uygulamaya çalışmıştı.

Çetecilik tüm değerleri tartışma konusu yapmıştır

Bunlar, hemen hemen tüm hareket bileşenimizce bilinen gerçeklerdir. Bu yönelimler karşısında ideolojik refleks ve hassasiyetin gevşemesi ve önemli oranda yitirilmesi ciddi bir eleştirel çözümlemenin geliştirilmesini engellemiş, parti yapısına Önderlik çizgisinin hakim kılınamamasını getirmiştir. Parti kadroları açısından temel sorun bu olmaktadır. Böyle bir gündem yeterince oluşturulamadığı için, çetecilik gündemini dayatmış ve tüm değerleri tartışma konusu yapmıştır.

Bu tartışmalarda çetecilik, Kürt halkının onur tarihi olan parti tarihimizi çarpıtmak için en fazla paradigmal değişimi kullanmıştır. Parti tarihini kötülükler tarihi olarak tanımlayarak yeni paradigmayı kendisini örgütleme zemini yapmış, böylece partimizin ideolojik bağımsızlığını ortadan kaldırmayı amaçlamıştır. Partimizin bütün mücadele tarihi boyunca yarattığı değerlerini, ABD ve Güneyli güçlere peşkeş çekmek istemiştir.

Oysa Önderlik, kadro ölçüleri ve parti tarihimiz için çok somut belirlemelerde bulunuyordu: *"… PKK'nin tarihi, aynı zamanda Kürt ve Kürdistan tarihi, toplumsal yapısında büyük değişim ve dönüşümlerin de tarihidir. Denilebilir ki, 20. yüzyılın son çeyreği Kürdistan'da PKK'nin damgasını taşımaktadır. Getirdiği zihniyet dönüşümü, politik ve toplumsal alt üst oluşlar tarihe mal olmuştur… Partileşme tümüyle boşa gitmemiştir… Gerilla, hiç hak etmediği kayıplara ve çeteleşme anlayışlarına rağmen, Kürdistan'ın merkezinde ve tüm stratejik üs alanlarında binlerce kişiyle varlığını sürdürmektedir. Kendini geçmişin ağır hastalıklarından arındırırken, kazandığı büyük tecrübeyle ve hedeflediği daha gerçekçi politik program altında başarılı olmaya her zamankinden daha hazırdır. Binlerce kahraman şehidi, kendilerini doğru temsil edebilecek zihniyet ve pratik sahibi yoldaşlarını beklemektedir…"*

"Kadro sıkça vurguladığımız gibi, parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Dönüşümün kurmay ekibidir. Teori ile pratik bağını kurabilen, kitlesel örgütlenmeyle etkinliği buluşturup yönetebilen özellikleri taşımak durumundadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını sanatkar düzeyinde şahsında birleştiren kimliktir. Bu tanımlamaya dayanarak PKK tarihine, yeniden örgütlenmesine baktığımızda, birçok olumlu ve olumsuz ögeyi iç içe görmekteyiz. Eğer PKK bugün hala yaşıyorsa, bu, en başta birer insanlık abidesi olan soylu kadrolarına bağlıdır. Yine tam başarıya gidememesi de ağır sorun yaşayan kadroları nedeniyle olmuştur…" Önderliğimiz, parti tarihini ve kadro gerçekliğini böyle tanımlarken, hareketimizi köklerinden,

onurlu tarihinden değişim dönüşüm adına adeta kopartarak köksüzleştiren ve yenilik adına hareketi daha çok burjuva liberal rüzgarlara bırakan bu anlayış oldukça tehlikelidir.

Reddi miras yaklaşımı kötüdür insanı köksüzleşmeye götürür

Çeteciliğin kalıntısı ya da o ruh halinin değişik yansımaları olarak isimlendirebileceğimiz kimi duruşlar, sanki çetecilikten başka bir şey yokmuş gibi bir hava yaratmak istediler. Oysa aynı dönemde tarihimize yön veren, ölçü belirleyen ***Haki, Mazlum, Kemal, Hayri, Agit, Erdal, Beritan, Zilan, Leyla ve Bermal*** gibi, ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** şiarıyla bedenlerini ateşe veren onlarca militanlık örneği de yaşanmıştır. On bini bulan şehadet gerçeği vardır. Reddi miras yaklaşımı kötüdür, insanı köksüzleşmeye götürür. Köklerinden kopulunca, sonrasında hangi temel üzerinde yürünecektir? Köklerinden ve temel bağlarından koptuğu için ne zaman hangi rüzgara kapılacağı belli olmayan bu anlayış sahiplerinin başında gelen Osman-Nizamettin çetesinden sonra gelen Sevra-Peyman çetesi de kadın hareketi üzerinden tüm harekete bu köksüzlüğü onur tarihimizi çarpıtarak dayatmak istemiştir.

Bu köksüzlüğe karşı uzun süre liberal kalındığından, bu anlayışlar kendilerini az örgütlemediler ve kafaları az bulandırmadılar. İdeolojik hassasiyet ve refleks konusunda yaşanan yetersizlikler nedeniyle bu kesimler ve bunlardan beslenenler, şimdi de Semir'in, Seher'in ruhunu Avrupa'da yeniden diriltmeye çalışmaktadırlar.

Önderlik, *"kadın, gericiliğin ve köleciliğin ilk ve köklü ezilen sınıfı, ulusu ve cinsiydi. Görünüşte cins farklılığı, eşitsizlik ve baskı için gerekçe yapılır. Tarih derinliğine araştırıldığında anlaşılacaktır ki, kadınlar sosyal ve siyasal egemenliğin ilk kurbanlarıdır"* demektedir. Kürdistan'da devrimin tüm kazanımlarına rağmen hala yaşanan kadın katliamları, bu uygulamanın Kürdistan'da ne kadar derinlikli olduğunu göstermektedir. Bu duruma getirilmiş kadının en fazla ideolojik hassasiyet gösteren kesim olması gerekirken, bu konuda ezilme ve üzerindeki tehlikeye aynı ölçüde hassasiyet göstermemesi gerçekten de anlaşılması güç bir durumdur. Bazı bireylerde açığa çıkan erkek karşısında geleneksel kadınlığı aşmayan, onun beğeni ve ölçülerine göre hareket eden tutumlara karşı ***Beritan, Zilan, Viyan*** çizgisinde gerekli tutum yeterince gösterilememektedir.

Düşman kavramındaki aşınma ideolojik hassasiyetin yitirilmesidir

Önderlik duruşu, 1 Haziran kararı, KKK ve KJB'nin ilanı, PKK'nin yeniden yapılanma süreciyle birlikte tasfiyecilik içimizden sökülüp atılmış, etkisizleştirilip örgütsel bir toparlanma yaşanmıştır. Bu gelişmelerden sonra bir kez daha başta Türk devleti olmak üzere tüm uluslararası güçler, bölge statükocu devletleri ve Güney Kürdistanlı güçler, PKK'nin aşılamayacağı, tasfiye edilemeyeceği, Ortadoğu'da dikkate alınması gereken bir güç olduğu gerçeğini isteseler de istemeseler de kabul etmek zorunda kalmışlardır. Ancak bu, hiçbir zaman tasfiye girişimlerinden vazgeçtikleri anlamına gelmemektedir. Tabii hareketimizin sağladığı gelişmelere rağmen, ideolojik hassasiyetlerin yeterince oluşmaması nedeniyle tasfiyecilik –içimizdeki etkileri çok olmasa da– kısmi oranda hala varlığını sürdürmektedir.

İdeolojik teorik alanda, Önderlik paradigmasının derinlemesine kavranması, bilince çıkarılması konusunda önemli yüzeysellikler, darlıklar yaşanmaktadır. Bunlar eğitim konusu olabilir. Ancak bir de Önderliğin ortaya koyduğu birey toplum ilişkisi ve demokrasi anlayışının tersine, postmodern yaklaşımlar, tümüyle bireyciliği öne çıkaran tutumlar öne çıkmaktadır. Bunlar zaman zaman sanki parti ortamında değilmişiz gibi savunulabilmektedir. Oysa ait olduğu toplumu özgür olmayan bireyin özgür olması mümkün olabilir mi? Ya da toplum, demokrasi ve özgürlük ilişkisi koparılabilir mi?

> "Önderliğin ortaya koyduğu birey toplum ilişkisi ve demokrasi anlayışının tersine, postmodern yaklaşımlar, tümüyle bireyciliği öne çıkaran tutumlar öne çıkmaktadır. Bunlar zaman zaman sanki parti ortamında değilmişiz gibi savunulabilmektedir. Oysa ait olduğu toplumu özgür olmayan bireyin özgür olması mümkün olabilir mi? Ya da toplum, demokrasi ve özgürlük ilişkisi koparılabilir mi?"

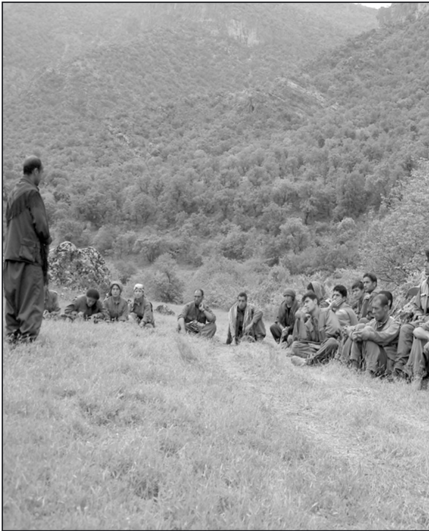
En önemli aşınma ise sanki Önderliğimizi esaret altına alan, ona sürekli sıkı bir tecrit uygulayan, baskı yapan, gerilla üzerine imha operasyonları düzenleyen, kendisini şimdi de daha kapsamlı saldırılara hazırlayan bir düşman gerçekliğiyle karşı karşıya değilmişiz gibi bir aymazlığın yer yer yaşanmasıdır. 'Düşman' kavramındaki aşınmayı ifade eden bu gerçeklik, belki de ideolojik hassasiyetin yitirilmesinin en tehlikeli ifadesi olmaktadır. Tabii böyle olduğu için de düşmanın yönelimlerini gözeten ve onun gerektirdiği militan duruşu sergileme, örgütü buna göre biçimlendirme, kadro politikası ve halkı özgür yurttaş perspektifiyle tabandan örgütleyerek, KKK sistemini köy, kasaba ve mahallelerden başlayarak tüm Kürdistan'da inşa etme konusunda ciddi sayılabilecek yetersizlikler yaşanmaktadır.

Önderlik otuz yıllık mücadele tecrübesiyle KKK sistemine ulaşmıştır

Teorik, ideolojik olarak paradigmayı kavrama sorununda bazı arkadaşlar sanki hiçbir değişiklik olmamış gibi davranırken, bazı arkadaşlar ise değişimi militan ölçülerde şekilsizlik, ölçüsüzlük, kadın özgürlük çizgisinde gevşeme ve liberalizm olarak anlama, sistemimiz içinde eleştiri özeleştiriyi, disiplini gereksiz görme olarak anlamakta ve pratikte de buna göre bir duruş göstermektedir. Bütün bu yetersizliklere karşı duyarlı bir duruş göstererek eleştirel tutum içinde olmamaktadırlar. En önemlisi de biraz da anarşist yazarlardan etkilenme temelinde partinin kurmay rolünü görmeme veya yeterince sindirmeme yaklaşımı kendisini göstermektedir. Bir de sanki neo-

ittihatçıların katliam ve tehcir tehdidi altındaki sömürge ülkede değil de herhangi bir demokratik ülkedeymişiz gibi bir örgütsel sistem geliştirme yaklaşımı çok fazla belirgindir.

Demokratik konfederalizmi, kendi başınalık, keyfiyet olarak ele alan yaklaşımlar görülmektedir. Kürt toplumunun birliğe gelmeyen, atomize edilmiş gerçekliğini önemli oranda aşmayan kişilikler, parti mücadelemizi konfederalizm adına adeta parçalayan yaklaşıma doğru bir eğilim ve duruş göstermektedirler. Kurumlar, örgütler fetişizmi, yerel şovenizmi geliştirmeye çalışmaktadır. Bu yaklaşım sahiplerinin –her ne kadar iktidara ve devlete karşıyım deseler de– kendilerini örgütleyip iktidar temelinde güç

yaparak örgüte dayattıkları, yaşanan örgüt içi sorunlardan ve pratik sonuçlardan rahatlıkla anlaşılmaktadır.

Düşünsel ideolojik bağımsızlık hassasiyeti yitirilmiştir

Önderlik, paradigmal değişikliği kendi mücadele tarihinin sonuçları temelinde birçok yazar ve filozofu inceleyerek, onların fikirlerinden de yararlanarak ortaya çıkarmıştır. İncelediği fikir insanlarının görüşlerinin sisteme alternatif olmaktan uzak olduğunu, bu görüşlerden yararlanmakla birlikte, otuz yılı aşkın mücadele tecrübesinin sonucu olarak KKK sistemine ulaştığını belirtmektedir. Bu konuda da sanki Önderliğin militanları değil de dışarıdan birileriymiş gibi yorumlama yaklaşımının öne çıktığı, bunun da örgütsüzlüğü ve kendine göreliği biraz daha geliştirdiği rahatlıkla söylenebilir. Bu yaklaşımın içimizdeki parçalı duruşu biraz daha derinleştirdiğini bilmek durumundayız.

Düşmanın uluslararası ittifaklar temelinde tüm gücüyle hareketimizi tasfiye etmek için Kürt sorunu konusundaki inkar ve imhayı sürdürmek istediği bir süreçte böylesi hatalı, yanılgılı yaklaşımlar, gerçekten de hareketimizi mücadele eder konumdan uzaklaştırarak zorlamaktadır.

1990'lı yıllardan itibaren artan iktidar olanaklarıyla birlikte harekete yönelen orta sınıf çevrelerinde ortaya çıkan bu anlayışlar, pratikte kendisini çok değişik biçimlerde dışa vurmaktadır. Bu anlayış sahipleri, açlık ve yoksulluk sınırında yaşayan halkımızı örgütlemek üzere pratiğe yöneltmemektedir. Halka gitmeyi, halk içinde çalışmayı bir kadrosal ölçü olarak ele almamaktadır. Bir taraftan devlet, iktidar, hiyerarşi eleştirisi yapılırken, bir taraftan da halka yaklaşımlarda devletçilik yapılmaktadır. Hatta bütün çalışmalar orta sınıflara bırakılabilinmektedir.

Oysa KKK sistemi, en başta yaşam koşulları nedeniyle demokratik komünaliteye en fazla ihtiyaç duyan toplumsal kesimlere ulaşmayı gerekli kılmaktadır. Kaldı ki bu kesimler, devrimimizin gelişiminde en aktif kesimler olmuştur. Düşman, devrimimizin kitle zeminini yok etmek için önce 'denizi kurutma' politikası temelinde bu kesimlere yönelmiş, köylerini, evlerini, ormanlarını, bahçelerini, tarlalarını ateşe vermiştir. Bu vahşi uygulamalarıyla Kürdistan'ı yaşanmaz kılmıştır. Şehir ve metropollere sürgün edilen halkımıza karşı da bu kez 'suyu zehirleme' politikasını uygulamıştır.

Bütün bu uygulamalara rağmen, gerek şehirlere gerekse de metropollere sürülen halkımız, serhildanların temel gücü olmuştur. En radikal demokratik eylemlilikleri toplumsal ayaklanmalara vardıracak olan da bu kitledir. Ancak böyle bir hedefte gözü olanlar bu toplumsal kesimleri örgütlerler. Bunda gözü ve niyeti olmayanlar, ideolojik hassasiyetini yitirenler ise verimsiz olacağını bile bile orta sınıfların içinde dönüp dolaşırlar. Kadro politikasını da bu çerçevede geliştirirler. Bunun eylemsel alana yansımasının da 'aman bir tatsızlık çıkmasın' düzeyinde olacağı kesindir. Bu anlayışın eylem boyutu, sistemden fazla zarar görmeme temelinde olmaktadır.

Burada önemle üzerinde durulması gereken husus, bir halkın kaderini tümüyle orta sınıfa bırakan anlayış ve yaklaşımın varlığıdır. Bu yaklaşımın temelinde ise hareketimizin daha ilk sözcüklerinde dile getirdiği, 'düşünsel ideolojik bağımsızlık' hassasiyetinden çok şeyin yitirildiği gerçeği yatmaktadır. Bunun kabul edilmeyeceği ve bununla bu kadar katliam ve tehcire hazırlanan düşman karşısında bir yere varılamayacağı da kesindir.

Basın ve kültür alanında ideolojik hassasiyetin zayıflığı kabul edilemez

Benzer yaklaşımın temel ideolojik sahalarımız olan basın ve kültür çalışmalarında da yaşandığı görülmektedir. Basın yayın araçlarımız, partinin ideolojik çizgisinin hassasiyetlerine çok fazla dikkat göstermemektedir. Habercilikten tutalım programlara kadar birçok alanda farklı ideolojik akımların etkisini taşıyan yaklaşımlara rastlanabilmektedir. Bulundukları alanların yaşam ve düşünsel etkisini taşıma ve yansıtma çok fazladır. İdeolojik felsefik yaklaşımımız, gerektiği kadar ve etkili bir biçimde basın diline dönüştürülememektedir. Halkımızın, hareketimizin ve dünya kamuoyunun bizleri ilk elden öğrendiği bu araçların,

ideolojik hassasiyetini önemli oranda yitirmiş kadroların insafında olması ve bu çalışmalarda olan kimi duyarlı arkadaş yapısının da yeterince mücadeleci olamamaları, yapılan tüm eleştirileri, uyarıları zamana yayarak, adeta eleştirileri boşa alma tutumu içine girilmesi, kendisini bir dayatma biçiminde göstermektedir.

Kültür sanat alanı ise bu toprakların suyunu, havasını, halkın acılarını ve sevinçlerini, devrimimizle yükselen halk, özellikle kadın gerçekliğini güçlü bir biçimde yansıtmak yerine, adeta egemen sanat akımlarının etkisinde kalmış ve onların Kürtçe versiyonu olmaktan öteye gidememiştir. Bunun günlük olarak TV ve diğer basın yayın araçlarına yansıması da böyle olmaktadır. Yayınlanan bazı klipler, tümüyle kadını cinsel meta olarak pazarlayan kliplerden farksızdır. Kadın özgürlük çizgisi bu denli net olan bir hareketin medya boyutunun böyle olması izahatı zor bir çelişkiyi ifade etmektedir. Hele hele yetmişli yılların arabesk parçalarının yayınlanması, bir de bunun yılbaşında yayınlanması, işin trajik boyutlarını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Kadro öncelikle Önderliğe halka ve şehitlere karşı sorumludur

En başta ideolojik çizgimizle çelişen, militan ölçüleri aşındıran, kadın özgürlük çizgisini muğlaklaştıran bireyci, liberal, çeteciliğe açık anlayış, yaşam duruşu, örgüt kavrayışları, estetik ve sanat yaklaşımları karşısında ciddi donanımsızlıklar ve tavırsızlıklar içinde bulunulmaktadır. Birey daha çok kendisine dokunulduğunda tepki göstermektedir. Oysa öncelikle kadronun bu halka, Önderliğe ve şehitlere karşı sorumluluğu vardır. Bugünkü yaşamımızı borçlu olduğumuz Önderlik ve şehitler karşısında böyle bir duruşun militanca olmadığı açıktır. Böyle olduğu için de farklı anlayış sahipleri kendisini ciddi bir biçimde örgüte, çizgiye dayatma cesaretini gösterebilmektedir. Bu duruma sessiz kalmak, öncelikle Önderlik, şehitler ve halkımızın emeği başta olmak üzere kendi emeğimizle de çelişmek ve saygısızlık anlamına gelmektedir. Ve tüm bu anlayışlar da bizim ideolojik hassasiyetlerimizi, sınırlarımızı ortadan kaldıran, birliğimizi bozan, disiplinimizi gevşeten ve düşmanın imha saldırılarına açık hale getiren yaklaşımlar olmaktadır. Hareket olarak hak etmememize rağmen yaşanan kayıpların temelinde bu anlayışlar yatmaktadır.

Önderlik ilk gün de bugün de bu bağımsızlıkçı çizgiyi titizce korumaktadır. Nitekim bu yaklaşımını AİHM savunmalarında çok çarpıcı olarak dile getirmektedir: *"Ortadoğu çalışmalarında düşünce esaretini ve örgütsüzlüğü yaşamamak için büyük mücadele verdim... Gerek Ortadoğu, gerek Avrupa bu yoldan binlerce devrimciye ve özgürlük savaşçısına mezar olmuştur. Savaşlarda kaybetmeyenler bu yolda şapır şapır dökülmüşlerdir. Bu tehlikeyi bildiğimden, en büyük uğraşım özgürlük iradesine sahip olanların düşünce gücüne ve örgüt disiplinine bağlı yaşamalarını sağlamaya çalışmak oldu. Bunun için her şeyden fedakarlık yaptım. Diğer tüm örgütler neredeyse dağılıp unutulurken, PKK'nin halen büyük güçle gelişmesini sürdürmesinin ve yaratıcı dönüşümler yaşamasının temelinde bu çabalar yatar."*

Şehitlerimiz ideolojik hassasiyetin nasıl olacağının açık ispatıdır

İdeoloji, birleştirip kalıcılaştıran "çimento" olarak da tanımlanmaktadır. Tarihte tüm güçlü davaların temelinde güçlü bir ideoloji vardır. Halkları, toplumları ayakta tutan da sürükleyen de ideolojilerin bu gerçekliğidir. Bu nedenledir ki devletçi iktidarcı güçler, denetimleri altına aldıkları halk ve bireyleri öncelikle ideolojisizleştirme, olmuyorsa, ideolojik alanda muğlaklaştırmayı temel hedef olarak önlerine koyarlar. Kürdistan bu bakımdan adeta sömürgeci devletlerin kendi ideolojilerini deneyip sınadığı bir saha olmuştur. Gerek tarihsel gerekse de güncel gerçekler göz önüne alınarak, Önderliğimizin 'düşünce bağımsızlığı', 'düşünce esaretini yaşamamak' vurgularını çok iyi anlamak gerektiği açıktır. Çünkü hem Batı dünyası ideolojik hegemonyasını geliştirme hem de Ortadoğu dogmatizmi kendisini egemen kılmak istemektedir.

Hele hele kaos aralığı sürecinin yaşandığı, neyin yanlış, neyin doğru olduğunun yoğunca tartışıldığı, belirsizliklerin çok daha fazla olduğu, farklı güçlerin askeri, politik, ekonomik, mali vb hususları da yedekleyerek yürüttüğü ideolojik mücadelede, ideolojik bağımsızlığı, onun hassasiyetlerini korumak, bunu kadro ve örgütsel yapı başta olmak üzere çeşitli yol yöntem ve araçlarla en geniş halk kesimlerine ulaştırmak ertelenemez bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Başarının yolu da buradan geçmektedir.

Yine partinin, devlet, devrim, konfederalizm, program, çağ, taktik, örgüt, militan vb temel konularda belirlediği esasları 'bana göre', 'yorumum' vb yaklaşımlarla çarpıtan anlayışlara karşı Mazlum Doğan yoldaşın ideolojik hassasiyeti ve refleksleri temelinde mücadele etmek gerekmektedir. Birisi çizgimizi muğlaklaştırmada bu kadar cesaretliyse, bizim de en az onunla mücadele edecek kadar cesarete sahip olmamız gerekiyor. İdeolojik çizgimiz bize fazlasıyla bu cesareti verecek durumdadır.

Sistemin tüm saldırılarına rağmen, yurtiçinde ve dışında, dağda ve zindanda, düşmanın en sinsi, vahşi yönelimleri karşısında nasıl bir duruş sergilenmesi gerektiğini gösteren yoldaşlarımız bulunmaktadır. Partimiz böyle militanlar yetiştirecek güce sahiptir.

Şehitler gerçeğimiz, ideolojik hassasiyetin nerede, nasıl olması gerektiğine dair, bunun en açık ispatı olarak önemli bir tecrübe bırakmışlardır. Başta Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz yoldaşlar olmak üzere birçok arkadaş her koşulda bizlere yol göstericidir diyorsak, bunun pratik uygulayıcıları olma sorumluluğumuzu da unutamayız. Bu yoldaşlar, 'partiden ve Önderlikten vazgeç' baskısı karşısında ideolojik hassasiyetin bir ifadesi olarak ölümlerin en zor biçimlerini seçerek, düşmanın merkezlerinde ve en vahşi işkenceler altında partiyi korumuş ve düşmanı yenmesini bilmişlerdir. İzlenmesi gereken yol, Kemallerin, Hayrilerin, Agitlerin, Beritan, Zilan ve Viyanların yoludur.

Kadınlarımızın yüzü sığmaz Ekim'in hüznüne

Takvimlerimiz hüzne, yani Ekim'e doğru ilerlerken, özgürlük için verdiğimiz güzelliklerin boşluğu ile yalpalıyoruz. Bilincimiz, yüreğimiz, sözlerimiz yalpalıyor Ekim'in hüzün kokan rüzgarları ile. Ekim, özgürlük ile biz kadınların boynuna geçirilmiş asırlık hükmün kıran kırana savaştığı bir meydandır zamanın yüzünde.

Ve son sözü anlamların, bilincin, ölümüne bağlılıkların söylediği bir zamandır.

Yaraları ile güzelleşen, yitikliklerle çoğalan ve unutulmayan bir aydır Ekim. Hele de biz kadınlar için. Ne yaşarsak yaşayalım, yüreğimizi katık ederek yaşayan biz kadınlara söyleyecek çok şeyi vardır Ekim'in.

Sözler Ekim'in uçurumlarında asılı kalırken, bir uçurum çığlığı olup çıkıyorsun zamanın en güzel deminde. Şimdi tüm mevsimlerin rüzgarları uçurumlarda bıraktığın hayallerini, tutkularını, asi yüreğini taşıyor tüm mekanlara, sınırların çok ötesine. Direnişe, özgürlüğe dair verdiğimiz tüm sözler adın, yani ***Beritan*** oluyor.

Beritan'ın daha doyamadığı savaş tutkusu, özgür bir yaşam için bedel vermekten kaçınmayacak binlerce gerilla olduğunu ihanete bir kez daha göstermiştir. Gülmek, savaşmak, paylaşmak, sorgulamak, eleştirmek ve insan olmanın gereklerini yerine getirmek için en güzel sevgileri bile feda etmek gerekirse, onu da yapmak. O, bunları yaşamın her saniyesinde hakkını vererek başaran ve bir savaşın kaderini değiştirecek kadar cesur olan Beritan'dı.

Çağdaş Besemizdi O bizim. Uçurumları anlamsız bir yaşama yeğ tutan milyonların sesiydi. Savaş zılgıtlarını uçurumlara bırakan ve özgürlüğün uçurum kıyılarında bir yaşamı solumakla eşdeğer olduğunu rüzgarların sesine bırakan Beritanımızın anlatacakları vardır.

Yiğitliğin, kahramanlığın bir cinse değil de insanlığa ait olduğunu gösteren, ona kurşun sıkanları erkekliğinden ve Kürtlüğünden utandıracak kadar yiğit kadınımız. Parçalayıp uçurumlara attığı teslim olmaz silahıyla bile kardeşi kardeşe kırdıran bir düşman hükmüne kurşun sıkan cesur savaşçımız. Bugün bir kez daha sen olduk, bir kez daha yüzümüzü uçurumlara sürdük, bir kez daha yüreğimizi rüzgarlara açtık ve bir kez daha adı sen olan andımızı içtik.

Yaşamı basit ele almadığı için önüne konulanı beynin ve yüreğin süzgecinden geçirmeden kabul etmeyecek kadar iradeli olan, çelişkilerin doruğunda dönüşümün en anlamlısını yaşayan ***Zınarin***'in ak düşmüş saçlarından okunan bilgeliğinin de anlatacak çok şeyi vardır.

"... dışı yenmem için önce kendimi yenmem gerektiğini müthiş anlıyorum. Kendime öfkem, kendimin, kendimize ters yönlerine öfkem, beni kendimin tersi olmaya, yani kendimiz olmaya götürüyor. Götürecek. Yaşadığım sancılı sürecin sonunda ışığı hissediyorum. Işıksız yaşanmaz. Işıksızlık beni bir deli gibi çılgın çırpınışlara, kendimi öldürürcesine bir ışık arayışına itiyor. Şunu ne kadar iyi hissediyorum: Ya öleceğim, ya tek ışığa, devrime sarılacağım..." demişti yüreğindeki o fırtınaların içinden damıtarak yazdığı güncesinde.

Bilgece susuşunda sorgulamaların en orta yerinde buluyoruz kendimizi. Ve o bilgece ışığının mavi gülüşlerine doğru yol alıyoruz şimdi. Ekim gibi hüzünlü bakan gözlerinin çözülmemiş sırrı, bilgeliğin yalnızlığında yüreğinden satırlara dökülenlerin dışında söylemek istediği çok şey vardır eminim.

Bir anne, bir psikolog, bir siyasetçi olan, ama bunlardan daha anlamlı bulduğu için bir özgürlük savaşçısı olmayı seçen ***Meryem*** arkadaşın, gecenin rengini alan vadide bizlerle vedalaşmadan yola çıktığında söyleyecek şeyleri vardır eminim. Kızının büyüdüğünü görmek için zamanı iteleyerek yaşayan, kızına yazmak için sabırsızlıkla ayın yükselmesini bekleyen güncesinde ama sonunda ölümün sabırsızlığında gelecek umutlarını, hasretini bize emanet bırakan bir annenin yarımlıkları vardır mutlaka.

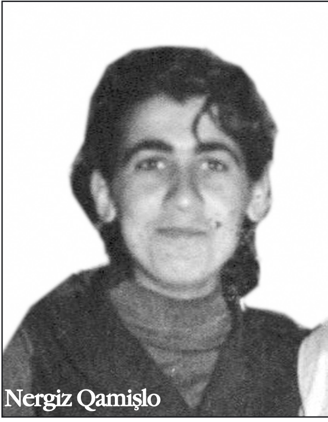
Adı gibi yiğit olan 'sözünün eri' ***Gurbetimizin*** diyecek ne çok şeyi vardır bize. Ölüm bir girdap gibi kadınları içine çekmeye çalışırken, yoldaşlarını kurtarabilmek için o güne kadar görülmemiş bir keskinlikte talimat vererek git-

Andrea Wolf (Ronahi)

Azime Adet

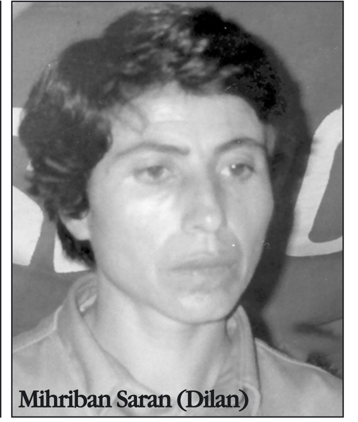

Güler Otaç (Bermal)

Gurbetelli Ersöz (Zeynep)

Nergiz Qamişlo

Hüsne Akgül (Çiğdem)

Meryem Hazar Çolak

Mihriban Saran (Dilan)

melerini emreden, sonra elinde bombasıyla ölümle yüzleşmeyi bekleyen Gurbetimizin diyecekleri vardır bize. Gazeteciliğini de ölümün takibe aldığı bir coğrafyada yapan, savaştaki komutanlığını da her şeyden önce yapısını korumak olduğunu bilerek yapan Zeynepimizin ölümün ovaya indiği, dolunayın aydınlattığı o gecede yarım bıraktığı sözleri vardır mutlaka.

En güzel, en sade, en anlamlı sanatın dağlarda yapılacağına inanıp gülüşlerini dağlara asan ***Saryamızın*** da diyecekleri vardır mutlaka.

Sanatçı ve savaşçı Sarya. Birbirine bu kadar uzak olan bu iki kavramı özgürlüğe olan tutku ile birleştirmeyi başaran, dans ederken de savaşırken de kanatlanıp uçar gibi, yüreği gözlerinden taşacak kadar coşkuyla dolan şair, gazeteci, sanatçı Saryamızın anlatacağı şeyler vardır mutlaka.

Dans ederken, uçuşan saçları değiyor sanki Ekim'in hüzün kadar keskin rüzgarlarının değdiği yüzümüze. O'nun kokusu, saçları, dans ederken iki yana açıp kuşlar kadar hafiflemiş kolları var güzün ince bir sızı gibi ömrümüze dolan rüzgarlarında.

Bedenimizi üşüten, bilincimizi aydınlatan, yüreğimizi sızlatan bir şey var bu ayda. Güzün en hüzünlü çocuğu Ekim. Ağır ağır ilerleyişi bundan belki de. Kendinde taşıdığı kadınların sevdaları, arayışları, özlemleri, güzellikleri, hayalleri Ekim'in hüznüne de sığmıyor. Ayların, günlerin ötesinde bir sürükleniş bu. Özgürlük denen kelimenin gelen giden nice hükümranla biraz daha paramparça edilmiş bedenini sabırla, şefkatle, inançla, dirençle iyileştirmenin ve bunun için zamanla yarışmanın dur durak bilmez akışı bu. Ölümlerle sona ermeyen, sonrasında gelenin ardlarında bıraktıkları yarımlıkları toplayacağını bilmenin huzuruyla ilerleyen bir yürüyüş bu.

Kadının yarattığı bir dünyaya özlem duymanın ulus, kimlik tanımayan sınırsızlığı bu. Kadın olmanın, erkeğin bencilliğinde, zulmünde giderek kirlenen dünyayı güzelleştirmenin inancı bu. Böyle olmasa, bir Türk olan ***Çiğdem (Hüsne Akgül), Canda (Sanem Bertan),*** bir Alman olan ***Ronahi (Andrea Wolf),*** bir Arap olan ***Rojbin (Fatma Özen)*** bu dağ başlarına neden sevadalansın ki. Ve böyle olmasaydı, Beritan'ın uçurumların en derin yerinde onları çağıran sesinin ardına düşüp de Ekim'in yüzüne bir de 'enternasyonalist devrimcilerin zamanı' sıfatını yakıştırırlar mıydı? Sonra, kadın gibi tarihin bir köşesine atılmış, savaşlar, talanlar görmüş, ama yıkılmamış Anadolu halklarının umudu olabilirler miydi?

Çerkez Helin (Nermin Akkuş) kendisine unutturulan tüm kimliklerini gelip de bu dağlarda arar mıydı? Kadınla ve Anadolu halklarıyla gerçek buluşma mekanı olan; zulme, inkara karşı ayakta kalan tek mevzi olan bu dağları bu kadar sever ve yaşamı olduğu gibi ölümü de gülüşüyle karşılar mıydı?

İşte Ekim böyle bir ay. Yitirdiklerimizin eklediği hüzünle kendisinden daha ağır olan bir ay. Yarım kalmış sevdaların, umutların, hayallerin burukluğunu her yıldönümünde rüzgarla birlikte inleyerek yaşadığımız bir ay. Ama bizi biz yapan bütün değerleri bu denli anlamlı buluşturduğu için de o kadar derin bağlandığımız, sevdiğimiz bir ay. Kadınların en çok hüzünlendiği, en çok umutlandığı ve özgür bir yaşamın ne demek olduğunu bilincine en çok kazıdığı bir aydır Ekim.

Ekim'i bize bu denli sevdiren, zamanı bu kadar anlamlı kılan Kürt, Türk, Alman, Çerkez, Arap olsa da en başta kadın olan bütün yoldaşlarımızı, özgür bir yaşama tercih edecek başka bir bağlılığımız olmayacak sözüyle anıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Nermin Akkuş (Çerkez Helin)

Nursen İnce (Sarya)

Sanem Bertan (Canda)

Selma Doğan (Zınarin)

Ateşi söndürme slogan at

'Güneşimizi karartamazsınız' sloganıyla bedenlerini Önder Apo etrafında birer kalkan yapan yoldaşların anısına

M.Halit Oral

Öfkem, kinim ve intikamım büyüktür. Ancak bunu zindanda düşmana karşı kusamıyorum. Bu eylemimle, size olan bağlılığımı bir kez daha göstermek istiyorum. Ve bu eylemimle düşmana olan kinimi, öfkemi ve nefretimi kusmak istiyorum. Ve yine ondan intikamımı almak istiyorum. Sizi görme şerefine erişemedim. Ama her zaman kalbimde, yüreğimde hissediyordum sizi. Benim için çözümlemeleriniz esastı. Aslında sizi gören ve kutsal eğitiminizi alan arkadaşları bir yandan kıskanıyorum ve bir yandan da onlara kızıyorum. Çünkü bir defa sizi görmek, bir defa kutsal eğitiminizi dinlemek demek, dünyayı fethetmek demektir. Ama bugüne kadar yanınızdan gelen arkadaşlara baktığımda, ne size ve ne de o kutsal eğitiminize tam layık bir pratik sergilediklerine tanık oldum. Bunun da ne kadar kahredici bir durum olduğu ortadadır. Ama şunu düşman çok iyi görecek ki size gelecek en ufak bir zararda tüm halkımız dünyayı başlarına zindan edecektir.

Beş yıldır cezaevi ortamındayım. Ruhsal duygusal ve düşünsel olarak zindan alanında birçok şeyi yaşadığımı belirtebilirim. Erzurum vahşetinin ardından Mazlumların diyarı Amed'i gördüm. Mazlum, Dörtler, Kemal Hayri, Akif ve Ali yoldaşların ulusal sınıfsal onur adına, yaşamı ve kendi iradelerini koruma adına katık ettikleri hücrelerini gördüm. Hele Mazlum yoldaşın sararmış gömleğini görünce O'nu karşımda görüyor gibi oluyordum. Ve her gün bir kere gidip o gömleğe bakıp duruyordum. Zindanda ideolojik, politik alanda yeterli düzeyde olmasa da Mazlum, Kemal, Hayri yoldaşların yaşam ve mücadale çizgisine kendimi ulaştırmak istiyordum. İrademi asla satmadım ve teslim olmadım. Buna rağmen kendimi insanlığın değerleri önünde suçlu görüyorum. Ülkemde yok olan bir tarihin karşısında sessiz kalmak tüyler ürperticidir. Bu saldırıların önüne geçme ve 'dur' demenin zamanı gelmiştir.

Mehmet Gül

Ali Aydın

PKK bir denizdir ve ben de bu denizin içindeyim. Kendimi çok gururlu ve onurlu görmekteyim. Bu denizi kurutmak isteyenlere karşı ben de kendimi feda etmek istiyorum. Başkanım, seni görmeyi çok isterdim. Ama bakıyorum, seni görmeme izin vermeyenler var. Onun için bu engelleri kaldıracağım. Tıpkı Sema gibi, Fikri gibi, Murat Kaya gibi, M. Halit Oral ve Mehmet Gül yoldaşlar gibi, ben de kendimi feda edeceğim. Hayatta en çok nefret ettiğim şey, dışarıdayken Kürt halkının içine girdiği durumdu. Parti içinden, parti ortamından kaçıp daha sonra gelip değerler üzerine konarak, değerleri çar çur eden kişilerden nefret ediyorum. Buna bakarak kendimi geliştiriyorum. PKK çok büyük ve güçlüdür. Hiç kimse bu büyüklüğe ve zenginliğe el uzatamaz. Uzanan ellere karşı Kürt halkının direnişçiliği ile onların evlatları olan bizler de canımızı feda ederiz

Sırlarla dolu bir yaşamın sahibisiniz. Anlamak için uğraşanlar hep eksik kalıyorlar. Tam "anladım" diyen birisi bir bakıyor ki daha öğreneceği çok şey var. Çünkü ulaşılması güç bir zirve, her anı hayranlıklar uyandıran bir yaşam, düşmanları kadar dostları da şaşırtmayı, onları sürprizlerle yaşatmasını seven bir mücadele tarzı. Zorlukları aşmada ve sıfırdan yaratmada inanılmaz bir ustalık ve daha birçok çarpıcı özellikler, sırlar. Ben de bu "sırlar" üzerinde çok yoğunlaştım. Tanımaya çalıştım. Ulaşabildim mi? Hayır! Ama doğru bir bağlanma ve ulaşabilme çabam her zaman oldu. Ama bugün Önderliğe daha çok yaklaştığıma inanıyorum. Geçmişte kaybettiğimi, bu eylemle yeniden kazanacağım. Son günlerimi büyük bir huzur içinde geçiriyorum. Yörüngesine girmeye çalıştığım merkezin beni kabul ettiğini, edeceğini bilmenin coşkusuyla geçiyor son anlarım.

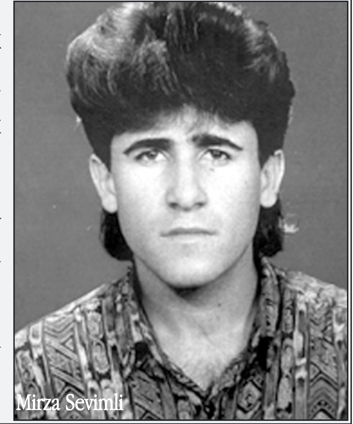

Bülent Bayram

Aynur Artan (Rotinda)

Önderliği korumak; kendini aşmak ve anlaşmakla mümkündür. Önderliği korumak; tek bir ses, tek bir vücut olmakla mümkündür. Önderliği korumak; özgürleşen alevlere ulaşmakla mümkündür. Önderliği korumak; kurumuş yürekleri, emperyalizme karşı kalkan yapmakla mümkündür. Önderliği korumak; partileşmek ve özgür olmakla mümkündür. Önderliği korumak; Önderlik gerçeğinden yola çıkıp insanlığın özüne doğru akmaktır. Önderlik ancak örgütlenmiş parti kadrosu, örgütlenmiş parti gerçeği ve yaratılacak yeni insanlık öğretisinin uygulayıcıları olmakla korunur. Önderlik halktır, toplumdur, insanlıktır. Önderliği korumak, insanlığı korumaktır. Çağrımız tüm insanlığa. İnsana! Bizler, Önderliğe kendimizi her zamankinden daha yakın hissediyoruz. Eylem anımız yaklaştıkça Önderliğin çekim gücü ve kuvveti bizi daha fazla çekiyor. Kendimizi şehitler kervanına katmaya hazırlandığımız bu sıralarda, yüreğimizdeki özgürlük kuşu bir an önce kanatlanıp uçmak için sabırsızlanıyor.

Selamet Menteş (Kurde)

Başkanım, ben seni görmek için kırsalda arkadaşlara çok öneride bulundum. Fakat bir türlü seni görmek nasip olmadı. Başkanım, benim tek isteğim seni bir sefer görmekti; ama senin yanına gelmek için yaptığım öneri, arkadaşlar, alan örgütü tarafından kabul görmedi. Başkanım, bu mücadeleye tek başına başladın. Kürt halkının tarihi başaşağıya giderken tarihi tek başına bugüne kadar getirdin. Bugün artık halk bilinçlenmiş, dünya da kalksa Kürtlere karşı hiçbir güç dayanamayacaktır. Eskiden iki Kürt'ü yan yana getiremezdin, ama Başkanım, bugün sen milyonlarca halkı ayağa kaldırmışsın. Düşman da senden çok korkuyor; nasıl bir kedi köşeye sıkıştığında sağa sola saldırıyorsa, düşmanın durumu da böyle. Bu eylemde sonuna kadar kararlıyım. Başkanım tekrardan sana bağlılığımı ifade ediyorum. Sonuna kadar sana borçluyuz. Çünkü sen şehitlere sürekli sahip çıkıyorsun ve insanları özgürleştiriyorsun.

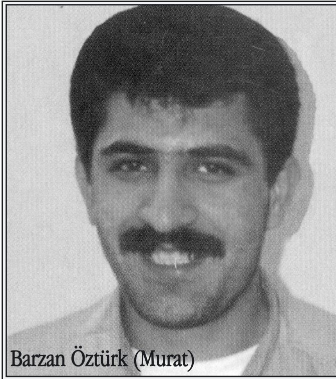

Mirza Sevimli

Mehmet Aydın

Süreci takip etmeye çalıştım. Ancak yönelimin derinliğinin ilk etapta bu kadar olacağını kestirememiştim. Uluslararası büyük komployu açıkladıktan sonra içinden geçtiğimiz sürecin önemini kavradım. Bu denli azgın saldırıların olduğu bir süreçte zindanda eli kolu bağlı olmak bir şeyler yapamamak kahrediyor insanı. Aposuz bir dakikanın bizler için ne anlama geldiğini 9 Ekim'den bu yana düşündüm. Ulaştığım sonuçlar korkunçtur. Başkanım, eylem talimatınız gayet açık. Giderken talimatınızı dinlemediğim için özeleştirimi vermek istiyorum. Ancak buna rağmen momentumu da kaçırmak istemiyorum. İnsanlığa şu mesajı vermek istiyorum: Bizler güneşimizi ne pahasına olursa olsun, bedenlerin erimesi pahasına ve bedenimizin damla damla ateşten eriyip, etten kemikten kopması pahasına sonsuza dek sahipleneceğiz.

Değerli Başkanım, görmüş olduğum bir rüyadan bahsetmek istiyorum. Rüyamda siz, bana doğru geliyordunuz. Elinizde 'Ya değişim, ya ölüm' başlıklı bir yazı vardı. Yazının okuyabildiğim ilk satırlarında ise, "Başlatmış olduğumuz ve henüz başlangıcını yaşadığımız bu sürecin ortaya çıkardığı değişim çalışmalarınızdan ötürü sizleri kutlarım. Yaşamış olduğumuz coğrafyada, gelinen aşamada değişim bir zorunluluktur. Değişim hava ve su kadar gereklidir. Nasıl ki havasız ve susuz yaşanmıyorsa, değişim olmadan da yaşayamayız" sözleri vardı. Ardından gülümseyerek, güven verircesine ellerinizi omuzlarıma vurup, geldiğiniz gibi gittiniz. Ben bu rüyayı, almış olduğum eylem kararının gerekliliği olarak yorumladım. Değerli Başkanım, eylem anım yaklaştıkça Sema yoldaşın beni daha gür bir sesle çağırdığını duyuyorum. Özgürleşme istemi güçlü olan kafesteki bir güvercin gibi ülkemin özgür semalarında kanat çırpmak istiyorum. Ordadır Sema yoldaş...

Yavuz Güzel

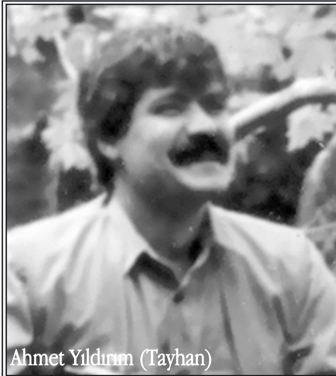

Barzan Öztürk (Murat)

Bu yoldaşımız önderliğine, partisine ve halkına bağlılığı kişiliğiyle bütünleştirmiş, büyük çaba sahibi, mütevazi, halka, yoldaşlarına ve şehitler başta olmak üzere tüm değerlere karşı duyarlı özellikleri olan, bu yönüyle unutulmayacak bir yoldaşımızdır. Murat yoldaş başta olmak üzere bu dönem şehitlerimiz, tarihi sürecin unutulmaz abidesel ifadesidirler. Biz her zaman bu abidesel ifadeyi esas alacağız. O'nun direnişi ve bıraktığı mesaj, hiçbir şekilde görmezlikten gelemeyeceğimiz doğru mücadele, doğru yaşam ve zafer emri olmaktadır. Berzan yoldaşımızı da ölümsüzlüğe uğurlarken, onların vasiyetlerinin temsilini esas alacağımızı. Ve en büyük değerlerimiz olan bu şehitlerimizin anısıyla oynanmasına hiçbir şekilde izin vermeyeceğimizi tekrar ederken; bugüne kadar olduğu gibi tüm şehitlerimizin özgürlük özlemlerinin sesi, sözü ve eylemi olmayı sürdüreceğiz.

6 Ocak 1999/ Önder Apo

Ben Ortadoğu'lu bir Arap kadını olarak bu savaşta yerimi alırken, tüm bunların bilincindeyim. Bu savaştaki ve bu Önderlikteki kararlılığım tarihimize, halklarımıza topraklarımıza olan bağlılığımdan dolayıdır. Çünkü nihai kurtuluşumuzu burada görmekteyim. Benim gücüm bunun için canımı ortaya koymaya yetiyor, ben de bunu yapıyorum. Bu hareketi bu önderliği kendi hareket ve önderliğiniz oarak kabul etmenizin de zamanıdır. Bütün baskıların, savaşların kalktığı özgür bir dünya için yürütülen bu savaşın önderliğine sahip çıkmaya çağırıyorum. Ortadoğu halklarının temizliğine ve gerçeğe bağlılığına inanıyorum. Başkan Apo'nun dediği gibi, bu savaş Ortadoğu halkları için bir bayram savaşıdır ve sizlerin bu bayrama çaba ile katılacağınıza inanıyorum. Ben de kendimi en kararlı bir şekilde bu bayrama adıyorum.

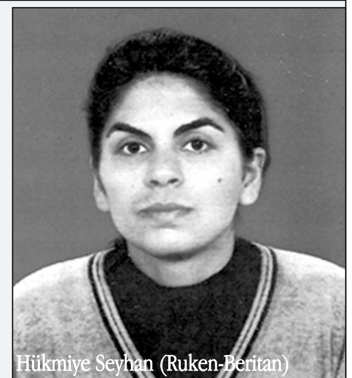

Fatma Özen (Rojbin)

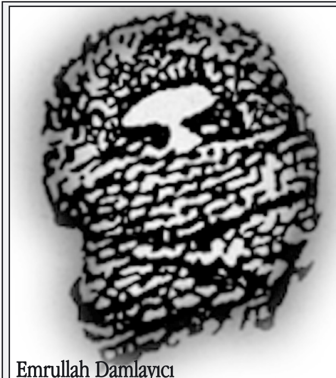

Ahmet Yıldırım (Tayhan)

Tayhan yoldaşın şehadeti ve eylemi, onurlu bir yaşamın yolunu açan bir eylemdir. Bu kahramanlıklarıyla partiye, şehitlere, önderliğe ve halka verdikleri sözü, en görkemli biçimiyle tutmuşlardır. Her ne kadar kendilerini yakma eylemlerini tasvip etmesek de, devrimin zorluklarını hafifletmek amacıyla arkadaşlarımızın attıkları bu adımı anlayışla karşılıyor, onların vasiyetlerini yerine getirmek zorunluluğunu an be an temel görevimiz olarak gördüğümüzü belirtiyoruz. Tayhan ve Jêhat yoldaşlarımız, önderlik etrafında alevden bir savunma çemberi oluşturmakla kalmamış, bununla birlikte halkın ve devrimin yolunu da aydınlatmışlardır. Her iki arkadaşımızın gerçekleştirdiği bu eylem, devrimin zorluklarını hafifletmiş olsa bile, özgürlük için mücadele veren bizlerin görev ve sorumluluklarını daha da ağırlaştırmıştır.

Önder Apo

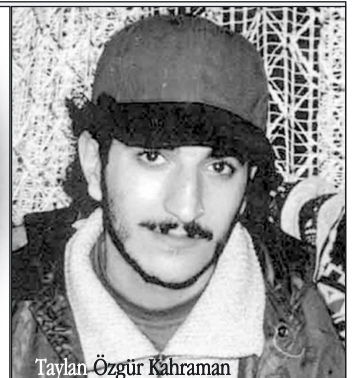
Başkanım, yakma eylemine onay vermediğinizi biliyorum. Bu konudaki talimatınız açıktır. Ama ihanete karşı büyüyen büyük öfkemin gücüyle, ihanete böyle bir eylemle karşı durmak istiyorum. Tüm güzelliklerin ve insana ait ne varsa tüm yüce değerlerin bileşkesi olan size karşı sevgim büyük. Sizi her zaman anlamak, layık olmak istedim. Size karşı inancımı hiçbir zaman yitirmedim. En zor anlarımda siz ve şehitler hep yanımdaydınız. Bugün sizin tutsak alınışınız ve güzelliklerin, yaşamın, kadının şahsında yok edilmek istenmesi tarihin işleyebileceği en büyük suçtur. Bu suça herkesin karşı çıkması gerekiyor. Belki anlamsız bulacaksınız veya kızacaksınız ama ben çok doğal, içimden geldiği gibi hareket etmek istiyorum. Kutsal ateşi kucaklayarak size layık olmak, size karşı geliştirilen iç ve dış dayatmalara karşı koymak istiyorum.

Hükmiye Seyhan (Ruken-Beritan)

Emrullah Damlayıcı

Hamdiye Kaplan (Berwar)

Hüsniye Oruç (Binevş)

Taylan Özgür Kahraman

Bu ses bana tanıdık geliyor

"Bir an kalkıp közün başında oturanların yanına gitmeyi düşündüyse de, son anda vazgeçti. Gidip de ne yapacaktı? Zaten yorgundu. Ayrıca kalabalığı da sevmezdi. Ne zaman etrafını bir kalabalık sarsa, nedense kendini yalnız hissederdi. Herkesin yüzüne dikkatle baktığını sanır, ilk fırsatta oradan tüymenin yolunu arardı. Şimdiki gibi bir köşeye çekilir, oradan izlerdi kalabalığın halini. Bu garip huyu nereden kaptığını o da bilmiyordu. En ölümcül hatlara cesurca girebilen, korku nedir bilmeyen bu yürekli insana birkaç arkadaşının yanına gidip sohbetlerine katılmak, dünyanın en zor işi gibi görünüyordu"

Bir nisan gecesiydi; yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Naylon çadıra değen yağmur damlacıklarının çıkardığı pıtırtılar, beş metre ötesindeki konuşmaları bile anlamasını engelliyordu. Çok yorgun olmasına rağmen, bu gece bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Bir an kalkıp közün başında oturanların yanına gitmeyi düşündüyse de, son anda vazgeçti. Gidip de ne yapacaktı? Zaten yorgundu. Ayrıca kalabalığı da sevmezdi. Ne zaman etrafını bir kalabalık sarsa, nedense kendini yalnız hissederdi. Herkesin yüzüne dikkatle baktığını sanır, ilk fırsatta oradan tüymenin yolunu arardı. Şimdiki gibi bir köşeye çekilir, oradan izlerdi kalabalığın halini. Bu garip huyu nereden kaptığını o da bilmiyordu. En ölümcül hatlara cesurca girebilen, korku nedir bilmeyen bu yürekli insana birkaç arkadaşının yanına gidip sohbetlerine katılmak, dünyanın en zor işi gibi görünüyordu. Göğsünü ölüme siper etmek, konuşmaktan daha kolay geliyordu ona. Ne zaman konuşmak istese, eli, ayağı bir de bunlar yetmezmiş gibi dili birbirine dolanırdı. Bir süre sonra pes etmiş, herkesin onu anladığı kadar yanlış ya da eksik tanımasına razı olmuştu. Madem ki konuşmamayı seçmişti çoğu zaman bu utangaçlığı ile dalga geçilmesine göz yumacaktı.

Bir süre sonra uyuyamamasını arkadaşlarının konuşmasına bağladı. Nerden buluyorlardı bu yağmurda bu kadar konuşmayı. Hoş gün güneşli olsa da hoşnutsuzluğunu belirten bir çift lafı olurdu. Ama bugünkü kızgınlığı yağmura idi. Eğer onlar şu konuşmayı kesselerdi uyuyabilirdi. Bunların sohbeti yetmiyormuş gibi, şimdi de başka arkadaşlar gelmişti. Yapılan karşılamaya bakılırsa gelenler yabancıydı. Duyduğu kalabalık sesler arasında iki kadın sesinin de olduğunu fark etti. Bunlardan birinin sesi çok tanıdık geliyordu. Nereden duymuş olabilirdi? Yoksa yağmurun pıtırtıları onu aldatıyor muydu? Birden bire nefesinin kendiliğinden kesildiğini ve tanıdık gelen sese iyice kulak kabarttığını şaşkınlıkla duyumsadı. "Bu da nereden çıktı?" diye kendi kendine düşündü.

Sesi belki bir başkasınınkiyle karıştırıyordu

Gerçekten ses, ona yakından tanıdığı birisini çağrıştırıyordu, bu gece hatırlamazsa uyku ona haram olacaktı. İnsanın her şeyi kendi içinde çözmesinin en zor yanı buydu. Oysa kalkıp, sorsa merakını giderecek, uykuya teslim edecekti yorgun bedenini. Hafızasını zorlamasına rağmen sesin sahibini çıkartamadı. Tek bildiği bu sesi çok iyi tanıdığıydı. Tanıdığını sandığı sesle aralarına bir sır perdesi gibi giren battaniyesini üzerinden sıyırıp her şeyi açığa kavuşturmayı da düşünmedi değil. Ama o yatağında doğrulduğunda arkadaşlarının belki de alayla;

"Sen iki saattir neden uyuma numarasını yapıyorsun?" demezler miydi? Belki de sesi başka birisininkiyle karıştırıyordu. Dünyada birbirine benzeyen o kadar çok ses vardı ki… Bu sesleri birbirinden ayrıştırmaya çalışan birinin bütün bir ömrünü harcaması gerekirdi. "En iyisi yatıp uyumak" diye düşündü. Kendisini tam olarak ikna ettiğini sanıyordu. Bir süre uyumaya çalıştıysa da, uykusunun bu merakı gidermeden gelmeyeceğini biliyordu. Sanki birisi tepesinden buz gibi soğuk bir su dökmüş ve uyku adına içinde hiçbir şey bırakmamıştı. Artık belleğindeki diri merak dalgalarının önüne geçmek imkansızdı. Bu duyguyu tanıyordu. Bir düşünce insanın kafasını kemirmeye görsün, içindeki uykuyu dağıtır, kesinlikle uyutmazdı. Düşünce uykuya düşmandı. Düşünce kapanan gözlerin önünde bir bent oluşturur, yorgunluğa baskın gelirdi her zaman. Buydu herhalde insan olmanın farkı. 'Ne yapayım ben de uyumam, hem belki zihnim uykunun etkisinden sıyrılınca, bu sesin sahibini tanımam kolaylaşır' diye düşünüp, battaniyenin altında iyice açtı gözlerini. Kulakları bir alıcı kadar iyi çalışıyordu artık. Yavaşça öteki tarafına dönüyormuş gibi yapıp, üzerindeki battaniyesini ateş yerini görecek biçimde çekti. Artık onları görebiliyordu. Ateşin etrafında oluşan kalabalığın arasında tanıdık ya da tanıdığını sandığı sesin sahibini seçmeye çalıştı. Ama şimdi konuşan sadece Zülküf idi.

"… haklısın tabii, insan önceden görmediği bir yerin ve insanının hayalini kafasında kurar. O hayale göre özellikler atfeder. Gelgelim bazıları hayalimdekiler 'böyle değildi' deyip o yaşamı tümden benimserken, bazıları da gerçek hayatı hayalindekine benzeştirmeye çalışır. İkincisini seçmek her zaman avantaj değil tabii, ama yinede …"

Küvo, yağmurun şiddeti kırıldığından konuşmalarını artık net duyabiliyordu. Zülküf'ten pek hoşlandığı söylenemezdi. Zülküf, hemen hemen her konuda bir sözü olan insanlardandı. İkna edici konuşmalarına diyecek bir şey yoktu. Ama Zülküf'ün kendi söyledikleri gibi olmaması Küvo'ya itici geliyordu. Buna rağmen bazen ona imrendiği anlar da olmuyor değildi. Uzun uzadıya, her ayrıntısına inmeden anlatıp, konuşmaları ile onu sıkmasa, belki de ondan hoşlanabilirdi. Yine de ona karşı hoşnutsuzluğunu göstermemeye çalışırdı. Böyle anlarda Küvo bir işi ba-

hane eder, onun yanından ayrılırdı. Şimdi de konuşmasını kısa kesip, tanıdık sese yer açsa iyi olacaktı. Uzandığı yerde tuhaf bir kıskançlık duygusu yüreğini doldurmaya başlıyordu.

"... sizi herkes merak ediyor"

Bu kelimeler ona aitti. Tanıdık ses konuşuyordu!

Üzerinde henüz sivil elbiseler vardı. Kahverengi gömleğinin üzerine düşen kumral saçları, neredeyse gömleğinin koyuluğunda kaybolmaktaydı. Yıllar önce gördüğü genç kızın yüzü olgunlaşmış, neredeyse tanıyamayacak bir biçime girmişti. Geçen zaman yüzünü eskitmemiş, tersine o güzel yüzüne daha çekici çizgiler bırakmıştı.

Küvo'nun vücuduna tatlı bir heyecan girmiş, hafif hafif titriyordu. Evet bu oydu. Yıllar önce sevdiği kızdı bu... O da Küvo'yu takip etmiş, onun yanına, dağa gelmişti demek! Oysa Küvo bir daha onu görebileceğini aklına bile getirmemişti. "Onu hala sevip sevmediğini düşündü; duygularından emin değildi. "Peki ya o, gerçekten hala seviyor muydu?"

Bu düşünceler onda karmaşık duygular uyandırdı. Zamana dağılmış bir sevginin eski mutluluğunu verebileceğini kim söyleyebilirdi. Meryem'in oradaki varlığı onu huzursuz kılmıştı. Tuhaf bir ruh haline kapılmıştı. İçindeki sessiz, ama şiddetli çatışma artıkça isteği de elinden olmadan artıyordu. Şimdi hiç istemediği kadar gidip Meryem'le konuşmak istiyordu. Bir iki kez kalkacak gibi oldu, ama kalabalığın görüntüsü onu bir an kararsız bıraktı. Gidip konuşsa, arkadaşları onun Meryem'i nereden tanıdığını sorabilirlerdi. Bu kez de böylesi sıkıcı soruları yansıtmak onun için işkence olacaktı. Gidip gitmemeyi düşünürken, çadıra başka birisi girdi. Onun gelişiyle herkes susmuş, ne diyeceğini merak eder gibi bütün gözler ona çevrilmişti. Yeni gelenlerle el sıkıştıktan sonra onlara hitaben;

"Arkadaşlar, sizleri birkaç saat öteki bir taburumuzun yanına göndereceğiz. Orası sizin için daha iyi olacaktır.

"Küvo vurulanın Meryem olduğunu anlamıştı. Taş kesilmiş gibi bir süre yerinde kımıldayamadı. Zülküf'ün onu kolundan tuttuğunu, gitmeleri için ısrar ettiğini duymadı bile. Diğer üçünün korkulu bakışlarını ise hiç görmedi. Zülküf'ün "o öldü, çabuk gidelim, yoksa tehikeye gireriz" sözleri boşunaydı"

Hazırlanın, birazdan yola çıkacaksınız," dedi resmi bir havayla. Sonra konuşma sahibinin adımları Küvo'nun yanıbaşında durdu. Bir iki kez seslendi. Ama Küvo uyuyamadığını belli etmemek için ilk sesine cevap vermemişti. Sonra uyanmış gibi yana döndü. Ağzını şapırdattı. Başında bekleyen takım komutanı biraz önce yeni gelenlere aktardığı talimatı ona daha ayrıntılı anlatmaya başladı. Anlatışında resmi bir havadan çok, titizlik vardı.

"Yorgun olduğunu biliyorum, ama başka çaremiz de yok! Orayı sadece sen biliyorsun. Yenilerin güvenliği için sınırın öte yakası daha emin. Zülküf'le beraber gider, ertesi gün dönersiniz "

"Fazla açıklamaya gerek yok. Birkaç dakika içinde hazırlanırım" dedi Küvo, huzursuz olduğunu gizleyerek.

"İyi, o halde size başarılar!" dedi takım komutanı ve içi rahatlamış gibi ayrıldı.

Küvo yeni gelenlerin yanına gitmeden önce başına sadece gözlerinin dışarıda kalabileceği bir biçimde kırmızı beyaz puşi bağladı. Yeni gelen savaşçı adaylarının tek tek elini sıkarak "hoş geldiniz" dedi. Sıra Meryem'in elini sıkmaya geldiğinde, nefesinin tıkanır gibi olduğunu hissetti. Heyecanı sözlerinin hafif titremesine neden olmuştu.

Zülküf hemen araya girerek;

"Bu arkadaşın ismi Küvo'dur. Biliyorsunuz Kürtçe'de yabani anlamına geliyor. Doğrusu aynen ismi gibidir. Herkesin bir tane yüreği vardır. Ama bu genç adamda iki tane yüreğin olduğuna inanırım. Evet, iki tane. Size yaşadıklarını anlatsa bana hak verirsiniz. Bir keresinde ..."

Zülküf'ün Küvo üzerine yaptığı coşkulu yorumlar Küvo'yu daha da utandırdı. Biraz sonra iyice tutuklaşıp tek kelime edemez duruma gelmişti. Ama dört misafir ilgiyle bakışlarını bu tuhaf adama dikmişlerdi. Küvo dört çift gözün ağırlığını daha fazla taşıyamazdı. Neyse ki bu durum kısa sürdü.

Biraz sonra Küvo, Zülküf ve dört yeni savaşçı adayı hızlanan yağmurun altında güneşe doğru yol almaya başlamışlardı. Gece zifiri karanlıktı. Sınır hattını yarıp geçmek tehlikelerle doluydu. Sınıra ekilmiş bir mayına basma tehlikesi kadar, askerlerin pusularında vurulup ölmek de vardı.

Küvo en önde, Zülküf de en arkada yürüyordu. Yenilerini aralarına almanın nedeni onları daha iyi korumaktı. Yeniler henüz alışamadıkları gece karanlığında ürkek adımlarla yürüyor, bazen de bir şeylere takılıp tökezliyorlardı. Küvo önde yürüdüğü için daha fazla dikkatli olması gerekiyordu ama bir türlü Meryem'i düşünmekten kendini alamıyordu. Onu tanımış olabilir miydi? Hem ne diye durup dururken, o puşiyi kafasına sarmıştı ki? Meryem, kapalı bir yüzü nasıl tanıyabilirdi? Acaba sesinin titremesinden kuşkulanmış mıydı? Kim bilir ismi için neler düşünmüştür. İsmini ilk geldiğinde bir arkadaşı takmıştı. "Madem ki bizden hep ayrı duruyor ve aramıza katılmıyorsun, bundan sonra sana Küvo di-

yeceğiz" demişti ve uzun yıllar isminden şikayet etmeden taşımıştı.

Birkaç saat sonra sınır boyunca uzanan toprak yola girdiler. Uzun süre kullanılmadığından taban gevşemiş, yağmurla beraber yapışan bir çamur oluşturmuştu. Adımları ağırlaşmış, çabuk geçmeleri gereken tehlikeli yolda tam tersine yavaşlamışlardı. Çamura batıp çıkan ayak sesleri çevrede rahatlıkla duyulabilirdi. Ve öyle de oldu.

Toprak yolu takip ederek dolanmaları gereken iki tepecik kalmıştı. İlk tepeciği geçtiklerinde Küvo, metal mekanizmanın sesini duyar gibi oldu. Sesten tam emin olmadığından telaşa kapılmazdı. Arkadaki yeniye daha hızlı yürümesi için durup işaret verdi. Yola çıkmadan onlara ya da yürürken dikkat edecekleri şeyleri Zülküf anlattığından, yeniler Küvo'nun verdiği işaret üzerine adımlarını sıklaştırdı.

Küvo eli tetikte yürüyordu. Sesin geldiği yeri geçtikten sonra kör mermilerin üzerlerine çılgınca serpildiğini duyması ile gecenin karanlığını delen mermilerin ışıltısı arasında kısacık bir zaman dilimi geçti. Ayrı ayrı yerlerden geldiği anlaşılan çeşitli silahlar üstlerine doğrulmuş, çalışıyordu. Sanki "siz bundan sonrasını geçemezsiniz" der gibiydiler. Silahların menzilinden çıktıklarında, Küvo'nun Zülküf'e ilk sorduğu "herkes tamam mı?" oldu. Ama soruyu sorar sormaz içine, nedenini bilmediği tuhaf bir duygunun da dolduğunu hissetti.

"Yenilerden biri eksik, yanımda vuruldu" dedi Zülküf başını öne eğerek.

Küvo vurulanın Meryem olduğunu anlamıştı. Taş kesilmiş gibi bir süre yerinde kımıldayamadı. Zülküf'ün onu kolundan tuttuğunu, gitmeleri için ısrar ettiğini duymadı bile. Diğer üçününse korkulu bakışlarını görmedi. Zülküf'ün "o öldü, çabuk gidelim, yoksa tehlikeye gireriz" sözleri boşunaydı. Küvo ansızın kolunu öfkeyle Zülküf'ten kurtardı. Zülküf biraz da çekinerek;

"Nereye gidiyorsun? Yolu bilmiyorsun, çabuk geri dön! Seni öldürecekler!" dedi arkasından. Küvo, Zülküf'ün söylediklerini hiç duymuyormuş gibi karanlık ve yağmur içinde, ilk silah patlamalarının olduğu yere doğru çevik adımlarla kayboldu. Zülküf onun ölümü göze alarak yeniyi almak için döndüğünü biliyordu. Oysa ona kalsa hemen yola devam edeceklerdi. Küvo gibi sessiz delilerden ancak böylesi çılgın bir davranış beklenirdi. "O" gittikten bir süre sonra yeniden tek tük silah seslerini duydu. Küvo'nun da aynı akıbete uğrayacağından korkuyordu. Ama yine de Küvo gibi birinin kolay kolay faka basmayacağını düşünmekten kendini alamıyordu. Ve öyle de oldu.

Bir süre sonra Küvo'nun yeniyi sırtlayarak geri döndüğünü gördüler. Küvo yetişir yetişmez, neşeli olduğunu anlaşılan bir sesle;

"Ölmemiş, yaşıyor" dediğini duydular. Zülküf onun sesindeki bu sevinci şaşkınlıkla karşıladı. Bu heyecan yenilere de bulaşmış, yaralanan arkadaşlarının çevresini sarmışlardı. İçlerinde deminki korkudan eser kalmamıştı.

Zülküf telaşla;

"Hemen yarasını bağlayalım" dedi. "Mermiyi karın boşluğundan almış. Şimdi yapacağımız bir şey yok. Baygın duruyor. Acele edersek, belki kurtarabiliriz" dedi. Küvo yine sesindeki sevinci bastırmayı başarmış eski ses tonuyla;

"O mermileri sana mı attılar?" diye hiçbir neden yokken Zülküf sordu. Küvo ise bu soruyu yanıtlamadan yola devam etti.

Ertesi gün Meryem, ilk güneş ışıklarının ısıttığı naylon bir çadırda koluna serum bağlanmış bir vaziyette yatıyordu. Ama hala kendine gelmiş değildi. Küvo onunla konuşmadığı için vicdan azabını işte şimdi çekiyordu. Neden onunla konuşmamıştı. Eğer kurtarmayıp da ölecek olsaydı, Küvo yaşamı boyunca onunla konuşamadığının derin pişmanlığını içinde taşıyacaktı. Bunu sezinliyordu. Doktor arkadaşından Meryem'in ölüm tehlikesini atlattığını öğrendikten sonra içi rahatladı.

Onunla konuşmadığı için kendi kendine kızdı. Ne yapıp edip kendine geldiğinde, gidip konuşmalıydı. Ölüm kılıcının üstlerinde sallandığı bu zamanda Meryem'le konuşmadan ölebilirdi. Eskiden kimler kalmıştı, evleri hala köyde miydi? Daha bir çok soruyu kafasında tasarlayıp Meryem'e sormak için kendini hazırladı. Zülküf gelmemiş olsa daha bir süre bunları düşünecekti. Zülküf berisinde durup;

"Hadi kalk da gidelim" dedi.

Küvo kem küm etti, ama verecek cevabı bulamadı. Zülküf kuşkulu bir yüzle ona bakıp;

"Kalmamız için bir neden var mı?" diye sordu.

Küvo "hayır" anlamında başını salladı.

Zülküf önde, Küvo da ardından yola koyuldular. Ama aralarında hayli mesafe açılmıştı. Sanki Küvo yerine dönmeye isteksizdi. Meryem'in olduğu çadıra yaklaştığında doktorla birkaç kişinin (bunlar yenilerdi) konuştuklarını duydu. Bir an durup dinledi. Ses o, tanıdık ses, Meryem'in sesiydi. "Demek ki, kendine gelmiş" diye düşündü. Çabucak Zülküf'e yetişti. Yüzündeki sevinci Zülküf'ün gözünden kaçmadı. Nedense Küvo'ya şu soruyu sordu;

"Yaralanan kadını tanıyor muydun?"

Küvo daha da ötelere bakıp derin bir iç çekti.

"Hayır tanımıyorum. Onu ilk kez burada gördüm" dedi.

Zülküf kahkahayla güldü.

İki arkadaş yeni yapraklanmış bodur meşe ağaçlar arasında kayboldu.

Gabar'a nakşedilmiş bir yüreksin -II-

"Gabar dağında öten pepuk kuşunun yerini silah sesleri almıştı. Vadiler, ölüm sesizliğine bürünmüştü. Sular durulmuş, rüzgar esintisine ara vermişti. Gabar dağının tüm ağaçları bizi saklarcasına sımsıkı bir ağ oluşturmuştu. Yaban keçileri en kuytu yerlere saklanmak yerine, düşmanın dikkatini dağıtmak ister gibi etrafta dolaşmaya başlamışlardı. Beş bin yıllık zulme inat başkaldıran Gabar dağı, yeniden direnişine görkem katmaktaydı. Gabar dağında yaşayan tüm canlılar Komutan Savaş öncülüğünde direnmenin görkemine tutulmuştu adeta"

Çatışma devam ediyordu. On bini aşan bir düşman ordusuyla Gabar dağında karşı karşıyaydık. İşin kötü tarafı akademiden gelen ve Dersim'e müdahale olarak gidecek grubun yanımızda olmasıydı. Bu arkadaşların kesinlikle korunması gerekiyordu. Eğitimden çıkan bu güç yeni açılımların öncülüğünü yapacaktı. Bu yüzden bu arkadaşların gidecekleri alana ulaşmadan kaybedilmesi büyük bir kayıp demek olacaktı. Bir yandan sen bu arkadaşların ön cepheye geçmemesi gerektiğini belirtiyordun. Bir yandan da geri kalan gücü konumlandırıyordun. Bir ara sana bakan bakışlarım karşısında, Ne oldu yoruldun mu? Anlamına gelecek bir kafa hareketi yapmıştın. Daha fazla kendime yüklenmem ve iredemi güçlendirmemin gerektiğini ifade ediyordu bu bakışların.

Tepenin stratejik bir noktasına ulaşmıştık ki, mevzilenmemiz gerektiğini belirtmiştin. Ama tam bir çember şeklinde sarıldığımızdan ve çok fazla sayıda düşman gücüyle korucu geldiğinden, çetin bir çatışmayla yüz yüze kalacaktık ve sen bunu biliyordun. Gabar dağı taşlarıyla, kayalıklarıyla ve ağaçlarıyla bizden yanaydı ve sen bunu da biliyordun.

Çatışma günün ağırmasını beklemeden başlamıştı. O ne çatışmaydı. Sanki tüm çirkinlikler, kötülükler bir olmuş, ısrarla bizden olan canları almaya çalışıyordu. Düşman kara gücünün önünü açmak için havan atışlarına başlamıştı. Sanki Gabar dağı silinmeye çalışılıyordu coğrafyadan. Ama Gabar dağı tüm heybetiyle, görkemiyle düşmana geçit vermeyeceğinin andını içmişti.

Gabar dağının kendi evlatlarına nasıl sahip çıktığını o an anlamıştım. Düşman tüm tekniği kullanarak üzerimize gelse dahi sonuç alamıyordu. Gabar dağında öten pepuk kuşunun yerini silah sesleri almıştı. Vadiler, ölüm sesizliğine bürünmüştü. Sular durulmuş, rüzgar esintisine ara vermişti. Gabar dağının tüm ağaçları bizi saklarcasına sımsıkı bir ağ oluşturmuştu. Yaban keçileri en kuytu yerlere saklanmak yerine, düşmanın dikkatini dağıtmak ister gibi etrafta dolaşmaya başlamışlardı. Beş bin yıllık zulme inat başkaldıran Gabar dağı, yeniden direnişine görkem katmaktaydı. Gabar dağında yaşayan tüm canlılar Komutan Savaş öncülüğünde direnmenin görkemine tutulmuştu adeta.

Tüm arkadaşlar düşmana kayıp verdirmenin intikamıyla silahlarına sarılmıştılar. Kara Agit arkadaş, B-7 silahıyla ilerlemek isteyen askerin yüreğine en büyük korkuları salmayı başarmıştı. Bir yandan da tüm yoldaşlar kleşlerinden çıkan mermilerle ölüm kusuyorlardı düşmana. Zamanın ilerlemesi ve gündüzün geceye kendini devretmesine daha saatler vardı.

Çetin bir savaş yaşanıyordu. Havayı saran borut kokusu insanın genzini yakarken, ağırlaşan havanın her nefesi de bize bir şeyler anlatmak ister gibiydi. Barut, kan ve ölüm... Gabar dağına ait olmayacaktı bu kokular, o yine kendi kır çiçeklerinin kokusuyla etrafa huzur verecekti.

Sen yani Komutan Savaş yanıma geldiğinde nedense kendimi daha güvenli hissediyordum. Çünkü sen yoldaş olmanın en büyük erdemini taşımaktaydın. Her bir yoldaşın yerine yüzlerce kez bedenini siper etmeye hazırdın. Çünkü sen yoldaş acısını çekmemeye yeminliydin.

Gökyüzünden havanlar yağıyordu Gabar dağına. Havanlar atılınca çıkardığı sesten yakınımıza mı, yoksa uzağa mı düşeceğini tahmin edebiliyorduk. Tam sen gelmiştin ki, atılan bir havan sesiyle ortalığın toz duman içinde kalması bir olmuştu. Etrafta varolan bodur ağaçlardan sana bir şey oldu mu diye bakmaya çalışıyordum ki, benim yanıma gelerek, 'heval eğil' demen ve ikinci havanın patlaması bir olmuştu. Toz duman içinde kalmıştık. Sanki üzerimize küreklerle toprak atılmıştı. Yerimiz deşifre olmuştu. Hemen yerimizi değiştirme kararı verdin. Kendimizi yamacın diğer tarafına bıraktık.

Bir temmuz sıcağında yaşanan çatışmanın çekilmesi gerçekten de çok zordu. Dudaklarımız kanayan yaralar gibi suyu aramaktaydı. Su hasretliğin tadını bir kez daha Gabar çatışmasında öğreniyorduk. Zaman ilerliyor ve düşman sonuç alamıyordu. Verdiği kayıplarla çıldırmış bir düşmanla karşı karşıyaydık.

Bir ara sana bakmıştım. Çatışmanın içinde güçleri yönlendirme şeklin, arkadaşlara sahip çıkman ve düşmana kesin kayıp verdirmenin coşkusunu yaşıyordun. Yüzüne dökülen ter damlacıkları yorgunluğun ya da umutsuzluğun ter damlaları değildi. Atılan havan ve top atışları sonucu toz duman içinde kalmış yüzünden dökülen ter damlacıkları, başarmaktan başka şansı tanımayan yüreğin sesiydi. Gabar kadar asi, Gabar kadar halkına bağlı bir yiğitin cesaret damlaları dökülüyordu senden.

Akşama doğru çatışmanın şiddeti azalsa da, üzerimize karabasan gibi çöken bu lanetin daha bitmediğini biliyordun. Demek o yüzdendi diğer arkadaşlarla bu kadar tartışman. Düşmanın gün boyu yönelimine iyi cevap vermiştik, ama bir gün daha burada dayanamazdık. Geri çekilmeliydik. Pusuya yakalanma pahasına bile olsa geri çekilmeliydik.

Daha tüm güçler bir araya toplanmıştık ki, yanımıza gelip tüm arkadaşları uyarmıştın.

– Öndeki arkadaşınızdan sakın kopmayın, demiştin.

Söylediğine bir anlam veremesemde, tepeden aşağıya doğru kendimizi bıraktığımızda anlamıştım anlatmak istediğini. Yorgunduk, yorulmuştuk. Açtık ama yılmamıştık. Uykusuzduk, ama gözlerimiz uykuyu değil başarıyı arıyordu. Ve en önemlisi hiçbir yoldaşımızı kaybetmeye niyetimiz yoktu. Dağın yamacından kendimizi bıraktığımızda vadide akan suyun sesini duymuştuk. Bir anda arkadaşların adımlarının hızlandığını anlamıştım. Bir yudum suya hasretlik ister istemez adımlarımızı hızlandırıyordu. Yanıma gelip bir soru sormuştun. Sessiz ama en içten bir şekilde.

– Bir gerilla için en güzel hayvan sesi nedir? diye sormuştun.

Yanıtsız kalmış bir halde sana bakmıştım. Usulca kulağıma yaklaşıp,

– Kurbağa sesi, demiştin.

O zaman sana hak vermesem de, daha sonra kurbağanın su işareti olduğunu anladığımdan, en doğru cevabı verdiğini anlamıştım. Doğru ya! Kurbağa sesi duyulan her mekan susuzluğun son bulması demekti.

İlerliyorduk, artık yamaçtan vadiye inip diğer yamaca tırmanmamıza az kalmıştı ki, BKC kullanan arkadaşı yamaçta konumlandırmıştın. O zaman bizi bekleyen birilerinin olduğunu anlamıştık. Bizi bekleyen; tüm vadiyi çembere atan ve U şeklinde pusu atan düşmanımızdı.

Gabar dağında bulunan derin ve sık ormanlı vadiye iner inmez, suyun sesi kulaklarımızı çınlatmaya başlamıştı ki, atılan ışıldakla gece arazi üstündeki hükmünü bozmuş ve gündüze dönüşmüştü. Bir yandan bağırış sesleri bir yandan ölüm kusan MG-3'ler. Tüm arkadaşlar yere kapandığı halde Agit arkadaş önde olduğundan yaralanmıştı. Grup parça parça olmuştu. Artık ışıldağın sönmesini bekleyip çemberi yırtmaktan başka bir çaremiz yoktu. Gündüz düşmana büyük kayıp vermemizden dolayı çileden çıktığını biliyorduk. Önümde duran arkadaşın hareketlenmesiyle bende hareketlenmiştim. BKC'simiz düşmana aman vermemeye başlamıştı. Grubumuz parçalanmıştı. Yan tarafımızda görülen bahçelere doğru kaymaya çalışmıştık.

Söyle, dünyanın en
güzel şarkısını en güzel
sesinle. Anlat, toprağının
en güzel öykusünü
en tatlı dilinle
Yaz, ülkemin acılı tarihini
en güçlü kaleminle
Yaşa, yaşanması gereken
ne varsa güzel olan
Aç yüreğini dağlara belki
sırrı oradadır ömrüm

Böyle bir pusuda savaşmak imkansızdı. Tek yapılacak şey karanlıktan faydalanmaktı. Arkadaşlar Agit yoldaşı belli bir mesafeye kadar sürüklemişlerdi. Ama o yarasının kötü olduğunu bildiğinden, arkadaşlarla helalleşip silahını vermiş ve sadece bir bomba istemişti. Hey gidi koca çınar! Son anında bile düşmana darbe vurmayı planlamıştı. Sonra köylülerin bahçelerine doğru giriş yapmıştık ki, bahçelerde atılan pusuya düşmüş ve Aydın arkadaşı kayıp vermiştik. Ne Aydın arkadaşı alabiliyorduk, ne de ilerleyebiliyorduk. Bir koca çınarı, Şeh Sait'in torununu da kaybetmiştik.

Son atılan ışıldak da grubun kalan kısmını dağılmış ve her bir arkadaş bir yana doğru gitmeye başlamıştı. O gece birçok arkadaş gibi bende düşman pusunu yırtamamış ve kendimi bahçelerin arasında saklamıştım. Ve kıl payı hiçbirimiz ele geçmemiştik.

Dört günlük bir kopuştan sonra Basret köyüne ulaşmıştım, çatışmanın sonucunu öğrenmeye çalışıyordum. Köylülerin gözlerini benden kaçırdıklarını gördüğümde olumsuz bir şeylerin olduğunu anlamıştım. Şu an kendinle uğraş kötü durumdasın sözlerinin altındaki derinliği hissetmiştim. Israrlarım sonucu verdikleri cevap karşısında, gözlerim Gabar dağına çevirmişti bakışlarını ve seni arıyordu. Gözlerim unuttuğu gözyaşlarını usulca dökmeye başlamıştı. Boğazıma düğümlenen haykırışları usulca yutmasını o an öğrenmiştim. Çünkü artık sen Gabar, Gabar sen olmuştun.

Yiğit Komutanım Savaş arkadaş, içine girdiğimiz pusuda şehit düşmüştü. Beni en fazla inciten ise, Basret suyunun seni bizden alıp götürmesiydi. Köylüler tüm cenazelere sahip çıkamamışlardı. Ama senin cenazenin düşman eline geçmesine fırsat tanımamışlar. Seni gömdüklerini duyduğumda biraz rahatlamıştım. Çok geçmeden mezarının üzerine gelmiştim. Ve yiğit komutanımı son bir kez daha yattığı Gabar topraklarında selamlamıştım.

Evet, o gece dört dağ yürekli yoldaşı kaybetmiştik. Demek Gabar dağının suskunluğu da ondandı. Gabar Dağı'nın evlatlarını içine yüreğine gömerken bu denli sessiz oluşunun nedenini şimdi daha iyi anlıyorum.

Mücadele arkadaşları adına
Rodi Jeliyan

"Şehitlerin büyük anılarını yürekten yaşayanların fethedemeyecekleri bir enginlik yoktur" Önder Apo

Adı soyadı: **Abdulhamit ASLAN**
Kod adı: **Reşit MEŞKAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari/1978**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Eylül 2007, Yedisu alanı/Bingöl**

Adı soyadı: **Adil GEZİCİ**
Kod adı: **Çiya SERHAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis/1982**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Eylül 2007, Digor/Kars**

Adı soyadı: **Ahmet YİĞİT**
Kod adı: **Eşref**
Doğum yeri ve tarihi: **Ağrı/1986**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Eylül 2007, Kirekor alanı/Ağrı**

Adı soyadı: **Fehim SÜLEYMAN**
Kod adı: **Diyar ŞAHIN**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik/1979**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato/Botan**

Adı soyadı: **Esat GÜLER**
Kod adı: **Şemseddin JİYAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed/1980**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Adnan MAMO**
Kod adı: **Kahraman HOGİR**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep/1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Zeki GÖKBERK**
Kod adı: **Bahtiyar AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed/1985**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Hamit BAYRAM**
Kod adı: **Goran ÇARÇEL**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere/1974**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

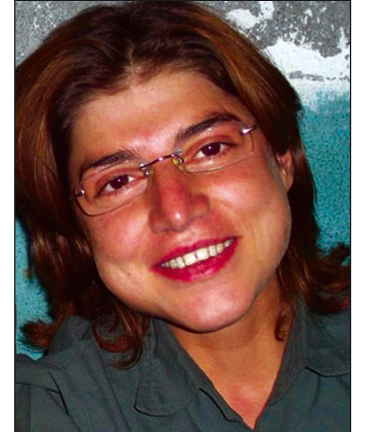
Adı soyadı: **Kadir DURSUN**
Kod adı: **Botan KATO**
Doğumyeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Dağıla TOK**
Kod adı: **Avinar BASYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Mijin/Uludere 1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Şirvan HOŞTEMİN**
Kod adı: **Şaho ALİM**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewreman, 1974**
Şehadet tarihi ve yeri: **13-26 Eylül tarihleri arası Kato dağı/Botan**

Adı soyadı: **Arzu YEMEN**
Kod adı: **Zelal HEVİDAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever, 1987**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Ekim 2007, Akciğer yetmezliği sonucu/Kandil**

"Güneşimizi Karartamazsınız!"
şiarıyla kahramanlık ve bağlılık eylemi gerçekleştiren yoldaşlar

M.Halit Oral
Mehmet Gül
Ali Aydın
Bülent Bayram
Hasan İsa Hasan
Selamet Menteş
Aynur Artan
Mirza Sevimli
Berzan Öztürk
Mehmet Aydın
Erdal Çeken
Kadri İlhan
Ahmet Yıldırım
Remzi Akkuş
Emrullah Damlayıcı
Cemil Özalp
Mirza Çubukçu
Yavuz Güzel
Hatice Falay
Taylan Özgür
Hükmiye Seyhan
Murat Kaya
Meral Kaşoturacak
İsmet İnanç
Fettah Karataş
Mehmet Bağrıyanık
Cennet Güneş
Seyri İpek
Aysel Ceylan
Samet Oktay
Müslüm Muhammed
Kenan Karahasanoğlu

Abbas Sertkaya
İsmet Akay
Muhyettin Sevimli
Ömer Şen
Adnan Özcan
Siracettin Hassas
Ramazan Malkoç
Azime İnan
Remziye Zengin
İdris Başaran
Hanifi Kuzu
Hamdullah Daşçı
Ali Erbek
Mustafa Şahin
Mehmet Turgay
Zeyni Arap
Ramazan Adıbelli
Süleyman Gültekin
Seyit Bayram
Zülkif Yılmaz
Fetiye Abdullah
Osman Tinit
Fazıl Sülük
Halil Akıncı
Cengiz Kaya
Zehra Rızgar
Nuri Acar
Hasan Taşkın
Cihat Şexo
Takibe Gültekin
Gülistan Taş
Muhyettin Işık